

SENTEZ

12 - 13

Damat Eksenli Dolar ve Yoksulluk...

AKP iktidarının son yıllarda ülkeyi soktuğu ekonomik-siyasi krizin tedirginliğini, gündeme sıkça gelen “zenginleşiyoruz, büyüyoruz, hatta uçuyoruz” gibi

kendi resmi verilerine bile aykırı olan masalımsı açıklamalarından okuyabiliriz. Bu aktörlerin yaptığı açıklamaların halk ve toplumsal muhalefet cephesinde komedi senaryosuna dönüşmesi ise unvanlarına zenginlik katmaktadır. Bu alanda önemli bir yeteneğe sahip olan Hazine ve Maliye Bakanı **Berat Albayrak**; Ahmet Hakan'ın CNN Türk'te sunduğu Tarafsız Bölge programında yeteneğini tüm çıplaklığıyla sahneledi.

özgür gelecek

pêşeroja azad

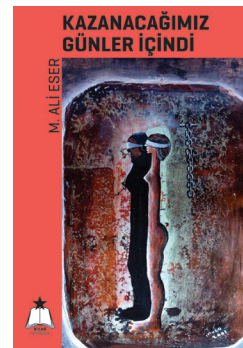
Gerçekler Devrimcidir 26 Ağustos - 8 Eylül 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 219 www.ozgurgelecek18.net Fiyatı: 2 TL

HALK, GAZ DEĞİL ADALET VE EŞİTLİK İSTİYOR!

TL her geçen gün değer kaybederken, emekçiler her geçen gün biraz daha yoksullaşp işlerinden - canlarından olurken, Kürtlere karşı savaş konsepti hala devrediyken, kadınlar katledilmeye devam ederken, halk adalete susuzken, devlet yine çözümünü naylon müjdelerde arıyor.

Kürt halkına dönük saldırılar kapsamında devreye sokulan kayyumlara ilişkin bir değerlendirme yazımızı sayfa: 11'de, Uzman Çavuş Musa Orhan'ın cinsel saldırısı sonucu intihar eden İpek Er için kaleme alınan bir gündem yazımızı sayfa 23'de, Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın son durumlarına ilişkin gerçekleştirdiğimiz bir söyleşi sayfa: 20'de bulabilirsiniz.

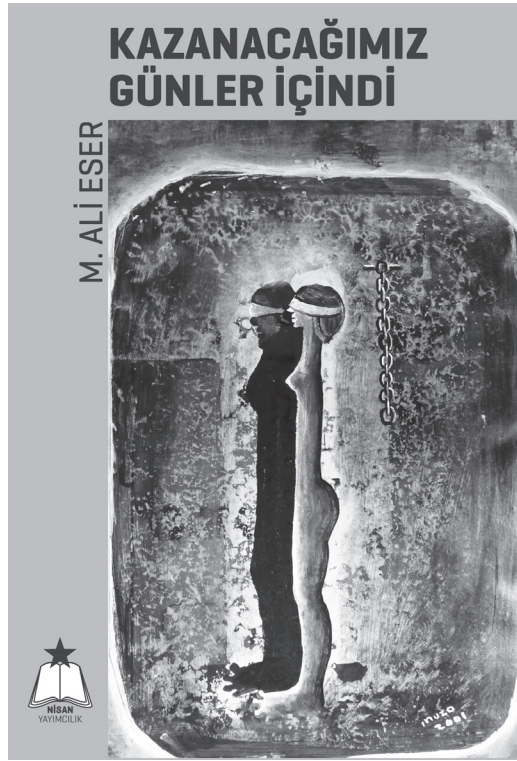
ÇIKTI

2

Kazanacağımız Günler İçindi Kitabı 2'inci Baskısıyla Çıkıyor

Mehmet Ali Eser'in yazmış olduğu ve 12 Eylül AFC'si sürecinde ve sonrasında Davutpaşa Hapishanesi'nde faşizme karşı direnişi konu eden belgesel-roman Nisan Yayıncılığın 2'inci baskısıyla çıkıyor.

Kazanacağımız Günler İçindi Kitabı 2'inci Baskısıyla Çıkıyor

Mehmet Ali Eser'in yazmış olduğu ve 12 Eylül AFC'si sürecinde ve sonrasında Davutpaşa Hapishanesi'nde faşizme karşı direnişi konu edinen belgesel-roman Nisan Yayıncılık'ın 2'inci baskısıyla çıkıyor.

Kitabın ikinci baskısı, kısmi editöryel ve özellikle kadın sorununa ilişkin yaklaşımdaki değişim ile yeniden gözden geçirme sonucu yapılan düzenlemeler ile okuyucunun karşısına çıkıyor.

Nisan Yayıncılık'ın ikinci baskıya önsözünden bir kesit şu şekilde:

“Elinizdeki kitap, yarı-askeri faşist diktatörlük formunda kurulmuş “türkiye cumhuriyet” sisteminin 1960'lardan itibaren yürürlüğe soktuğu askeri faşist darbelerler sisteminin en yıkıcısı olan 12 Eylül Askeri Faşist Darbesini, Davutpaşa askeri kışlasında karşılayan tutsakların yaşamlarını konu eden eder.

Burada, darbeden altı ay önce tutsak edilen bir grup siyasi tutsağın, sistemli yaptırım dayatmaları, şiddet ve periyodik işkenceler yoluyla politik tutumlarından ve insani özünden soyundurma dayatmalarına karşı gösterdikleri direnişi göreceksiniz.”

Yazarın ikinci baskıya önsözünden bir bölüm ise şu şekilde:

“Öneriler doğrultusunda ikinci baskıyı tekrar gözden geçirdim, eril dilden, isim hatalarından ve gözden kaçmış kimi tarihi anların kaydedilmemiş olması eksikliklerinden kurtardım sanıyorum.

Her zamanki dikkatli okumalarınızı şimdi, daha bir “damak tadı” almış olarak okuyacağımıza inançla...”

Giresun'daki sel nedeniyle yaşamını yitirenlerin sayısı yükselirken ve selde kaybolanlara henüz ulaşılamamışken Bakan Pakdemirli, “Vatandaşlarımız 'Nasıl olsa bana bir şey olmaz' düşüncesinde. Dere yataklarına ev ve dükkan yapmamak gerekiyor” dedi.

Giresun'da Can Kayıpları Artarken, Bakan Halkı Suçladı

Giresun'da meydana gelen selin bilançosu her geçen saat ağırlaşıyor. Sel felaketinde şu ana kadar, 1'i asker olmak üzere 5 kişi yaşamını yitirdi, 12 kişi yaralandı, 11 kişi de kayboldu. Büyük hasara neden olan sel sularını, birçok köprü ve yolu yıktı.

Kentteki büyük yıkıma, selin değil, vadilere yapılan HES'ler, yolların ve dere kenarına inşa edilen taş ocaklarının neden olduğu belirtiliyor.

Tuzla'daki Desan Tersanesi'nde düzenlenen Yeni Deniz Sistemleri Teslim Töreni'nde konuşan AKP'li Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, sel felaketinde 5 kişinin yaşamını yitirdiğini açıkladı.

Erdoğan, “Kurtarma çalışmaları devam ediyor. Şu anda 133 vatandaşımız kurtarıldı. Düşün salonunda mahsur kalanlara ulaşmaya çalışılıyor. 118 köy yolu kapalı. Dere, Doğankent ve Yağlıdere'de hasar büyük. Sayın Cumhurbaşkanımızın geçmiş olsun talimatı var” dedi.

Ben de ilk defa böyle büyük bir doğal afet görüyorum” ifadesini kullanan Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli, “Şehrin silueti değişmiş durumda. Ciddi uyarılar yapmamıza rağmen vatandaşlarımız 'Nasıl olsa bana bir şey olmaz' düşüncesi içinde. Bu da can kayıplarına yol açabiliyor. Bu taşkınları tamamen önlemenin imkanı yok, dere yataklarına ev ve dükkanların yapmamak gerekiyor. Dün 135 milimetre yağış aldık. Ağustos aylarının ortalamasının bir buçuk katı, bir günde yağdı” şeklinde sözler sarf ett.

ATİK Eşbaşkanı Süleyman Gürcan ile ATİK üyeleri Orhan ve Hediye Gürcan'ın anneleri Gülizar Gürcan son yolculuğuna uğurlandı.

Gülizar Gürcan Son Yolculuğuna Uğurlandı

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) Genel Konseyi Eş Başkanı Süleyman Gürcan ve ATİK üyeleri Orhan ve Hediye Gürcan'ın annesi, Gülizar Gürcan 13 Ağustos 2020 Perşembe günü geçirmiş olduğu kalp krizi sonucu hayatını kaybetmişti. Ailenin yaptığı açıklama ile 15 Ağustos Cumartesi günü gerçekleştirilecek olan törene çağrı yapılmıştı. Avusturya'nın Innsbruck kentinde bulunan Alevi Kültür Merkezi'nde düzenlenen törene aile ve dostlarının yanında Avrupa'nın bir çok bölgesinden ATİK üye ve taraftarı da katıldı.

Gülbenglerinde okunduğu ve Alevi inancına uygun bir cenaze töreninin düzenlendiği merasimde, ATİK Genel Konseyi adına Eş Başkan Zeynep Çalışkan tarafından bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmasında Gülizar Ana'nın kaybının ATİK ailesinde derin bir üzüntüye sebep olduğunu belirterek:

“Gülizar ana, haksızlıklara karşı olan tepkileri, demokrasi mücadelesine olan duyarlılığı ile safını ezilenlerden yana belirlemiş, kendisi aktif mücadelede yer almasa da evine gelen bütün devrimcilerle evlerinin kapısını ardına kadar açık tutmuş, sofrasında yer vermiştir her daim...” dedi.

Konuşmasını, “ATİK ailesi olarak, sevgili Gülizar anamız ile onurlu, mücadeleci bir göçmen ka-

dın dostumuzu daha fiziki olarak aramızdan yitirmiş olmanın acısı içindeyiz. Bir kez daha “adın kalles olsun ölüm” derken, her zamansız ayrılığın getirmiş olduğu üzüntü ile sevgili anamız Gülizar Gürcan'ı sonsuzluğa uğurlarken, Gürcan ailesine, yakınlarına ve tüm sevenlerine tekrar başsağlığı ve metanet diliyoruz” diyerek sonlandırdı. Cenaze törenine Avusturya PARTİZAN, ATİK, Yeni Kadın, ATİGF ve Innsbruck AKM çelenk göndererek taziye duygularını paylaştılar. Aile adına yapılan konuşmada, “bu acı günümüzde bizleri yalnız bırakmayan tüm dost ve yoldaşlarımıza teşekkür ediyoruz” denildi.

Lavrion'da 15 Ağustos Direniş Bayramı Kutlandı

Yunanistan'ın Lavrion kentinde 15 Ağustos Atılımı nedeniyle Kürdistan Kültür Merkezi tarafından 15 Ağustos akşamı bir kutlama etkinliği yapıldı.

Etkinlikte; MKP, TKP-ML TİKKO Genel Komutanlığı ve MLKP'nin 15 Ağustos mesajları okunduktan sonra Halk Savunma Merkezi Karargah Komutanı Murat Karayılan'ın 15 Ağustos mesajı ile PKK'nin tarihini içeren bir sinevizyon gösterimi izlendi.

FAŞİZM MÜCADELEYE EZİLECEK

Birbiri ardına bu türden “yerli ve milli” projeleri devreye sokmaları ve üstelik de bu projeleri bir kampanya şeklinde ele almaları, propagandaya dayalı “tam bir halkla ilişkiler” çalışması yürütmelerinin üzerinde durulmalıdır.

Islamcı faşist rejimin Ayasofya’yı camiye çevirmesi yeterli etkiyi sağlamadığından olsa gerek yeni adım ve müjdelere devreye sokuldu. Kariye Müzesi’nin camiye çevrilmesinin ardından R.T.Erdoğan Karadeniz’de doğal gaz keşfettiklerini müjdeledi! Hatırlanırsa faşist reis, birkaç gün önce bir müjdesi olduğunu açıklamış ve bu müjdeyle Türkiye’nin “eksen değiştireceğini” ilan etmişti. Cuma günü de Mayıs ayında İstanbul’dan yola çıkan, Haziran ayında Trabzon Limanı’nda sondaj kuleleri takılan ve Temmuz ayında sahaya geçen Fatih Gemisi’nin 3 haftalık bir sürede sondaj ve testleri tamamladığını ve de 320 milyar metreküp gaz bulunduğunu açıkladı.

Üç haftada gaz bulunmasının tuhaflığı bir yana, bu gazın miktarının hemen hızlıca tespit edilmesi ve dahası 8-10 yıl yatırım çalışması süren böylesi bir yatırımın 2 yılda bitirileceğinin ilan edilmiş olması faşist rejimin yeni bir “yerli ve milli” projesi olduğu izlenimini güçlendirdi. Öyle ya, 3 haftada politik olarak gazı bulan Türkiye, neden 8-10 yıllık bir işi siyaseten 2 yılda bitirmesin ki? Bu türden açıklamaların bilimsel bir değeri olmadığı, tıpkı daha önce açıklanan projelere benzer şekilde propaganda edildiği anlaşılmaktadır.

Bu gelişmeler rejimin içinde bulunduğu duruma dair bir fikir vermektedir. Her ne kadar yılda bir özellikle de seçimler öncesinde tekrar tekrar ve-

rilen bu türden müjdelere yeni olmasa da bu açıklamanın bizzat R.T.Erdoğan tarafından şaşalı bir canlı yayınla gerçekleştirilmiş olması, rejimin sıkışma haline de iyi bir örnek oluşturuyor. Rejime her geçen gün yeni “zafer”ler, yeni “müjde”ler gerekiyor.

Birbiri ardına bu türden “yerli ve milli” projeleri devreye sokmaları ve üstelik de bu projeleri bir kampanya şeklinde ele almaları, propagandaya dayalı “tam bir halkla ilişkiler” çalışması yürütmelerinin üzerinde durulmalıdır. Anlaşılan rejim, İletişim Başkanlığı aracılığıyla bu türden “piar” çalışmalarına ihtiyaç duymakta, sahte zaferler, müjdelere, projelere vb. aracılığıyla gündemi değiştirmeye şiddetle ihtiyaç duymaktadır.

Bu durumun rejimin içinde bulunduğu kriz halinin görünenden daha boyutlu olduğu anlamına geldiği ve yaşanan yönetim krizinin “Türk usulü başkanlık rejimi”yle giderilemediğinin işareti olarak görmek gerekir. Rejim tam da bu nedenle bir yandan sahte zafer ve müjdelere ihtiyaç duymakta, diğer yandan ise halka yönelik saldırılarını tüm hızıyla sürdürmektedir.

Bir yandan Suriye’de, Libya’da askeri hareketlere girişmekte, Ermenistan ve Yunanistan’la kriz yaratmakta, diğer

yandan ise ülke içinde gözaltı, tutuklama ve katletme saldırılarını devreye sokmaktadır. Korona salgınıyla birlikte ekonomik krizin daha da derinleştiği koşullarda kitlelerin faşist rejime olan tepkisini bu türden popülist söylem ve krizlerle gidermeye çalışmakta, deyim yerindeyse kitlelerin rejime olan öfkesinin gazını almaya çalışmaktadır.

TC rejiminin yönetim krizi beraberinde var olan ekonomik krizi daha da derinleştirmektedir. Şu unutulmamalıdır; Emperyalist kapitalist sisteme göbekten bağımlı Türkiye ekonomisinin şu an içinde bulunduğu kriz hali yapısal bir durumdur. Diğer bir ifadeyle sadece AKP-MHP politikalarıyla ilgili değildir. Ancak günümüzde korona salgınının da etkisiyle ekonomik krizin bu denli şiddetli olmasının sorumlusu elbette İslamcı faşist iktidarın politikalarıdır. Geline aşamada ekonomik kriz idare edilebilir olmaktan çıkmış durumdadır. Bu, beraberinde hakim sınıfların içeride ve dışarda sürekli bir kriz üretme ihtiyacını getirmekte, kitlelerin gazının şu veya bu şekilde alınmasının sağlanması amaçlanmaktadır.

Halka saldırıda yeni adımlar ve faşizmin korkusu

Faşist rejim kendi içinde klik mücadelesinde de yeni hamleler yapmaktadır.

Meclis tatilinde girdiği için ertelenen yeni seçim yasası düzenlemeleri kapalı kapılar ardında hazırlanmaktadır. Ama daha önemlisi faşist iktidarın özellikle kendinden olmayan belediyelere yönelik yeni planları devrededir. Rejim, HDP belediyelerine yönelik kayyım atamalarının benzerini, özellikle rakip hakim sınıf kliğinin elinde olan belediyelere de uygulamak istemektedir. Belediyelerde “reform” ve hatta “devrim” adı altında, başta CHP’nin kazanmış olduğu büyükşehir belediyelerinin bütçelerinin merkezi iktidara tabi kılınmasının adımları atılmak istenmektedir.

Bu noktada önemli olan faşizmin klikleri arasında yaşanan bu dalaşa yedeklenmemektir. Faşizmin özellikle HDP’li belediyelere yönelik kayyım saldırısında ortaklaşması unutulmamalıdır. Dolayısıyla hakim sınıf kliklerinin temsilcisi olan partilere yönelik “ittifak modeli” önerilerinin bir karşılığı yoktur. Bu türden ittifak çağrılarının “geniş tabanlı demokrasi ittifakı” temennisine dayandırılması, hakim sınıf kliklerinin temsilcisi olan partilerin faşist karakterinden dolayı da mümkün değildir.

Kitlelere yönelik bu türden karşılığı olmayan ve hakim sınıf klikleri arasında yaşanan dalaşa yedeklenme tehlikesini de kendi içinde barındıran ittifak

Birbiri ardına çıkarılan yasalar ve kurulan yeni örgütlenmeler rejimin sıkışmışlığının göstergesi olarak okunmalıdır. Bu duruma ortaya atılan ve tartışılan erken seçim tartışmalarını da eklemek gerekir.

modelleri yerine yüzünü kitlelere dönme ve politika üretme daha gerçekçidir. Nitekim HDP'nin başlattığı "demokrasi yürüyüşü" belli oranda kitlelerde karşılığını bulmuş durumdadır. Rejimin bütün baskı, gözaltı ve tutuklama saldırılarına karşı HDP'nin kabul edilebilir düzeyde geriletilmemesinin "sırrı" buradadır. HDP'nin kitlelerle kurduğu ilişki sayesinde geriletilmemesi beraberinde rejimin dengelerini de sarsmakta, seçim yasası başta olmak üzere yeni adımların atılması tartışmalarının devreye sokulmasına neden olmaktadır.

Rejimin birbiri ardına yasalaştırdığı bekçi yasası, barolar düzenlemesi, sosyal medya sansürü ve İstanbul Sözleşmesi'nin tartışmaya açılması gibi adımların ardından halka karşı saldırıda yeni örgütlenmeler devreye sokulmaktadır. Bu adımlardan bir tanesi de Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı ve sadece Ankara'da konuşlu bulunan Takviye Hazır Kuvvet Müdürlüğü'nün İstanbul'da da kurulmasıdır. Seçilmiş polislerden oluşan bu birimin doğrudan R.T.Erdoğan'a bağlı olması, bir yandan faşist şefin güvenlik bürokrasisine tam olarak güvenmediğini gösterirken, diğer yandan halka karşı yeni resmi çetelerin örgütlenmesi anlamını

taşımaktadır. Rejim şaşalı gaz çıkarma gösterileri yapar ve başta R.T.Erdoğan olmak ön planda olan bütün temsilcileri yoğun bir İslamcı Türkçü söyleme başvurup toplumsal rıza üretmeye çalışırken diğer yandan ise var olan faşist örgütlenmeleri yetmezmiş gibi yeni resmi çeteler örgütlemeye devam edilmektedir.

Birbiri ardına çıkarılan yasalar ve kurulan yeni örgütlenmeler rejimin sıkışmışlığının göstergesi olarak okunmalıdır. Bu duruma ortaya atılan ve tartışılan erken seçim tartışmalarını da eklemek gerekir. Sarayda işler hiç iyi gitmemektedir. Bu ise faşist şefi, iki günde bir yeni hamlelere itmektedir. Bu hamleler beraberinde işçi sınıfına ve halka yönelik yeni saldırılar, hak gasları, işsizlik ve daha fazla yoksulluk olarak yansımaktadır. Korona salgını bu durumu daha da artırmış durumdadır.

Direnış ve mücadele kazandıracaktır!

Faşizmin içten içe çürüyen yapısı beraberinde teşirini de getirmektedir. Örneğin rejimin nepotizm (akraba kayırmacılığı) uygulamaları kitlelerde içten içe tepkiye ve öfkeye neden olmaktadır. Sosyal medyada bunun etki-

lerini fazlasıyla görmek mümkündür. Bir rektörü sırf bu nedenle görevden almak zorunda kalmışlardır. Yine Türkiye Kürdistanı'nda 17 yaşındaki bir kadını zorla alıkoyarak tecavüz eden ve ardından da intihar etmesine neden olan Uzman Çavuş Musa Orhan, sosyal medyada gösterilen tepkiler nedeniyle tutuklanmıştır.

Azımsanmayacak sayıda kitle, faşist rejimin gerçek yüzünü görmüş durumdadır.

Ancak bu kitle, örgütlü mücadeleden, sokaktan uzaktır. Bunda faşizmin uyguladığı baskı, gözaltı ve tutuklama saldırıları etkili olsa da belirleyici olan devrimci hareketin bu öfke ve tepkiyi doğru kanallarda örgütleyememesi belirleyicidir. İktidar sadece kendi tabanına yaslanmaktadır. Ancak orada da işler iyi gitmemektedir. AKP'den kopan ve partileşenler bunun işaretlerini fazlasıyla vermektedir. Burjuva feodal siyaset, AKP sonrasında hazırlanmaktadır.

Kadın hareketinin, faşizmin İstanbul Sözleşmesi'ne yönelik saldırısına pratik refleksi bu noktada önemlidir. Kadın hareketi, bir yandan kadınlara yönelik ataerkillikten beslenen baskı ve katliamlara karşı mücadele ederken

diğer yandan oldukça somut bir taleple meydanlarda faşizmin karşısına dikilmektedir. Bu durum sisteme karşı öfke ve tepkilerin ancak ve ancak örgütlü mücadeleyle ve direnişle kazanabileceğini, sanalda değil sokakta yer alınarak başarı kazanılabileceğini göstermektedir. Nitekim kadın hareketinin direnişi faşist rejim içinde çatlaklar da yaratmıştır. Uzunca bir süredir ilk kez AKP içinde çatlak sesler duyulmuştur. Bu, AKP gibi reis eksenli örgütlenen faşist bir parti açısından son derece dikkat çekicidir.

İktidar benzer bir durumu Heftanın'de yaşamaktadır. Faşizm, gerillanın direnişi karşısında istediği sonucu alamamıştır. Normal koşullarda havuz medyası aracılığıyla kitlelerin üzerine boca ettiği "kahramanlık destanları"ni burada tekrarlayamamaktadırlar. Bunun nedeni elbette ki faşizmin işgal ve ilhak saldırısında içine düştüğü durumdur.

Bir bütün olarak bakıldığında faşizmin içinde bulunduğu durum bir tıkanma ve yönetememe halini göstermektedir. Bu nedenle daha fazla saldırganlaşmaktadırlar. Saldırganlaştıkça bir yandan gaz çıkarmakta diğer yandan coğrafyamızda hemen her devletle kriz üretmektedirler. İçinde buldukları krizi ancak böyle sürdürebilmektedirler. Bu, uzun vadede uygulanabilir değildir. Ne var ki korkunun da ecele faydası yoktur. Yerli ve milli faşizm ezilmeye mahkumdur.

Cargill Direnişçileri: Önümüze Çıkan Her Engeli Yıkıp Hedefimize Ulaşacağız

Bursa Orhangazi’de kurulu Cargill fabrikasında çalışan 14 işçi, sendika düşmanlığı sonucunda işten atılmışlardı. İşten atılmalarının ardından direnişe başlayan işçiler, işe geri dönme talebiyle işten atıldıkları fabrika önünde oturma eylemi yapıyorlardı. Direnişlerinde 860 günü aşan işçiler, halen Cargill Genel Merkezi’nin bulunduğu İstanbul Ataşehir’de bulunan Palladium Tower önündeki direniş alanında bulunuyor. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak direniş alanını ziyaret ederek sürece dair söyleşi gerçekleştirdik.

Cargill’den atılan işçilerden Abdullah Saraç ve Yücel Özkan kendileri için işe geri dönmek dışında bir seçenek bulunmadığını ve bunu gerçekleştirene kadar da direnişi sürdüreceklerini vurguladılar. Palladium Tower önündeki direniş alanında ilk olarak Abdullah Saraç ile konuştuk. Saraç Cargill’de 8 yıl boyunca operatör olarak çalıştığını söyledi. Son zamanlarında başta maaşların yatırılması konusunda olmak üzere birçok sorun yaşadıklarını, bunun neticesinde de sendikalaştıklarını belirten Saraç, şunları ifade etti:

“Yıllarca çalıştığım yerde maaşlar ile ilgili sorunlar çıkmaya başladı. Bunun neticesinde sendikalaştık, örgütlenmeye başladık. Bir süre sonra yeterli sayıyı da yakalamış olduk. Yeterli sayıyı yakaladıktan sonra sendika olarak yetki başvurusunda bulduk. Ancak daha sonra Cargill, bu yetki başvurusuna itiraz edip İstanbul’da genel merkezdeki ofisi de listeye dahil etmek istedi ve bakanlık bunu onadı. Biz de yeterli sayıya ulaşabilmek için devam ettik. Fakat işveren işin sonunda kazanacağımızı öngördüğü için klasik hamle olarak işten çıkartmayı seçti. Böylece 14 arkadaşımızın işi feshedildi.”

Sürecin devamında mahkemeye başvurdıklarını, ancak onun da 2 yıl sürdüğünü anlatan Saraç, direnişi tercih ettiklerini vurguladı:

“Biz işimizi geri alıp sendikalı olarak aynı işyerinde çalışmak ve aynı haksızlığa diğer fabrikadaki işçi arkadaşlarımız uğradığında onların direnişi sürdürmesi için mücadele ediyoruz. Eğer içerideki işçi arkadaşlarımız böyle bir şeyi tercih etselerdi, Türkiye çapında bir işçi hareketlenmesi olabilirdi. Biz direnişe başlatırken hiçbir zaman ‘bu süreç nasıl ilerler, kaç gün sürer?’ diye düşünmedik. Tabii ilk ‘100 gün oldu, 300 gün oldu, 500 gün oldu’ diye sayıyorduk. Ama şu an gerçekten sayılara

takılmıyoruz. Bu mücadeleyi bir maraton olarak görmek gerekiyor. Maratonda koşmaya çıktığımız zaman, sizin için önemli olan bitiş çizgisidir. Yani hiçbir zaman ‘Bitişe şu kadar kaldı, bırakalım’ diye düşünmedik.

“... Biz mahkeme kararlarını elimize aldığımızda eylemlere zaten başlamıştık. Ancak dünyayı kasıp kavuran pandemi başladı. İnsanların pandemiyle boğuştuğu süreçte bizim bu süreci devam ettirmemiz hoş olmazdı. Bu nedenle pandeminin kontrol edilmesini, yasakların kalkmasını bekledik. Ama bu durumu işveren, işçilere ‘direnen arkadaşlarımız paralarını aldılar ve direnişi bıraktılar, geri çekildiler’ diye yansıttı. Ama böyle değil, biz sadece ara verdik. Yasakların bitimiyle birlikte direnişe de devam ettik.”

“Cargill mücadelesi başarıya ulaştığında, işçi sınıfının tarihine altın harflerle yazılacak bir direniş olacak”

Direniş süreci boyunca polis ve jandarmasının baskılarının da sürekli olduğunu vurgulayan Saraç, her türlü baskı ve yasaklamalara karşı direnişi sürdürdüklerini söyledi:

“Direnişi sürdürdüğümüz ilk yer Orhangazi fabrikasındaki servislerin ve yöneticilerin araçlarının bulunduğu otoparkın önü oldu. Tabii yine jandarma karşımıza geldi. Türlü türlü baskılar oldu. ‘Burada oturamazsınız, yan tarafta oturun’ diyerek engellemeye çalıştılar. Biz zaten 850 gün yan tarafta oturduk. Keza İstanbul’a geldiğimizde Palladium Tower’da da yan taraflarda oturduk, ama umursanmadı. Onlara daha yakın olarak kararlılığımızı göstermek istedik. Bu yöntemi fabrikada yaptığımızda jandarmayla birlikte işveren

avukatı geldi. ‘Biz oturacağız, kararlıyız, yapman gerekeni yap’ dediğimizde müdahale olmadı. 1 hafta fabrikanın önünde sadece araç giriş çıkışını kapattık. Ancak çalışanlar ve yöneticiler rahatlıkla yanımızdan yürüterek işyerine girebildiler, yaya girişine kapatmadık.”

Bursa Orhangazi’nin ardından direnişlerini İstanbul’a taşıyan işçilere yönelik baskı ve yasaklar burada da devam etti. Saraç Cargill Genel Merkezi’nin önündeki direnişi de şu sözlerle anlattı:

“Tek istediğimiz ne kadar kararlı olduğumuzu göstermekti. Şu anda kapının önünde yatıp kalkıyoruz. Burada yiyip içiyoruz ve ‘bu ne kadar sürecek?’ diye düşünmüyoruz. Çok zor süreçten geçiyoruz. Kartonun üstünde yatıyoruz, sırtımız, belimiz ağrıyor. Abartısız en az 20 kere uyanıyoruz. Dün sabah 6 gibi yağmurla uyandık. Uykumuzu almak zorundayız, alamazsak gündüzleri bitap düşüyoruz. Önümüzde bir eylem planı var. Aşağı yukarı her hafta 10 Cargill müşterisinden birine giderek basın açıklaması gerçekleştireceğiz. Bu da yaklaşık 2.5 aya denk geliyor. Bu 2.5 ayın devamı da olacak. Özetle uzun bir süreç olacak. Ağır bedeller ödüyoruz. **Ama hangi amaçla yapılırsa yapılsın, dünyanın neresinde olursa olsun, hiçbir savaş bedel ödenmeden kazanılmaz.** Biz bunu ilk yola çıktığımızda da biliyorduk. Mahkemelerde kazandığımız göre, burada da gerekirse bedel ödeyip kazanmaya hazırız. ‘Paramızı aldık, direnmek zor geldi, üşüdük’ diye düşünmüyoruz. Önümüze çıkan her engeli yıkıp hedefimize ulaşacağız.”

Konuştuğumuz diğer işçi de Yücel Özkan. Özkan da Cargill’de 9 yıl boyunca çalışmış. Tek Gıda-İş örgütlenmesinin ardından ‘küçülme’ bahanesiyle işten atıl-

dıklarını söyleyen Özkan, direnişlerine dair şunları söyledi:

“Firma işçileri kararlı gördüğü için ve bunun önüne geçemeyeceğini bildiği için bizi işten çıkardı. Tabii o zamanlarda şeker fabrikalarının satılması ve nişasta bazlı şeker kotasının düşmesi firmanın bu konuda ekmeğine yağ sürdü. Ama şöyle bir hataya düştüler; pazarlama her yılın eylül ayında belirlenir, lakin biz çıkartıldığımızda nisan ayıydı. Böylece ‘küçülme’ bahanesinin yalan olduğu ortaya çıktı. Bunun başka bir tarifi yok. Çıkarılan işçilere baktığımız zaman hem şimdi hem de daha önce sendika çalışması yürüten öncü işçilerdi.”

İşten çıkarıldıkları 17 Nisan 2018 tarihinde bir toplantı yaptıklarını ve Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya ile direnişe karar verdiklerini anlatan Özkan’a direnişe dair kendisinin ne düşündüğünü sorduk. Özkan da şunları söyledi:

“İşten çıkartıldığımız günün akşamı bir mahalle kahvehanesinde, örgütlenme uzmanımız Suat Karlıkaya’yla beraber toplandık. O bize iki seçenek sundu: ‘Ya biz sizin davalarınızı açalım, bu süre zarfında çalışmaya devam edin ya da gelin bu mücadeleye hep birlikte omuz verip zaferle sonuçlandıralım.’ Biz başka fabrikalarda çalışsaydık, yıllar geçtikten sonra yine buradaki gibi sıkıntılar yaşayacaktık. Kaybettiğimiz işimizi tekrar geri almak en doğru olanıydı. Tabii 850 günü geçti. Uzun zaman oldu. Yılgınlık yaşadığımız zamanlar da oldu, dimdik durduğumuz zamanlar da oldu. Ama aslolan direnişi sürdürüp, zaferle taçlandırmaktır.”

Son olarak açıkladıkları 10 haftalık eylem takvimlerini ve gelecek sürece dair ne düşündüğünü soruyoruz. Özkan da sözlerini şöyle tamamlıyor:

“Eylem takviminde belirlenen tüm adreslere gideceğiz. Herhangi bir geri dönüş olmadığı takdirde, bu sefer de bu firmaların önünde oturacağız. Pandemi sürecinde patron işçilere, ‘Direnen arkadaşların mahkemede paralarını aldılar ve direnişi bıraktılar, geri çekildiler’ demiş. Halbuki biraz düşünselerdi, bizim 700-800 gün direndiğimizi, üç kuruş paraya tamah etmeyeceğimizi bilirlerdi. Kimimizin eşi hamile, kimisi ise ailesini bırakıp buraya geldi. Benim de Bursa’da hastam var. Ama hepimiz bir şeylerden feragat etmeyi tercih ettik. Cargill mücadelesi başarıya ulaştığında, işçi sınıfının tarihine altın harflerle yazılacak bir direniş olacak”

Fındık Dokunanı Yakıyor!

AKP iktidarının uygulamakta olduğu neo-liberal serbest pazar ekonomi politikaları köylüyü her geçen gün toprağından biraz daha uzaklaştırıyor. Son 20 yıl içinde bir bütün olarak emperyalist kapitalizm, gıda ve ilaç tekellerinin denetimine sokulan tarımsal üretim faaliyeti, yok olma riskiyle yüz yüze bırakıldı.

2018 yılında patlak veren ekonomik krizin en fazla etkilediği alanların başında gelen tarım sektöründe, 100 bin üretici üç yıl içinde üretimden çekildi, çiftçi kayıt sisteminden çıktı. Türkiye Ziraatçılar Derneği'nin hazırladığı rapora göre, bu yıl ise Covid-19 pandemisinin ekonomide yarattığı tahribatla birlikte tarımda 40 bin üreticinin daha üretimden çekileceği/bırakmak zorunda kalacağı tahmin ediliyor.

Türkiye'de ekonomik krizin, krizden buhrana-çöküntüye dönüşmesiyle tarımsal üretim faaliyetinde yaşanan yapısal sorunlar daha da derinleşerek çözümünü imkansız bir aşamaya gelmiştir. Çözümü imkansızdan kastımız mevcut siyasi iktidar partisinin uyguladığı neo-liberal tarım politikasıdır. AKP iktidarı hükümete geldiği 2002 yılından bu yana bir kez bile köylünün menfaati lehinde karar almamış, uyguladığı tarım politikası çok uluslu gıda ve ilaç tekellerinin çıkarları doğrultusunda olmuştur.

AKP'nin uluslararası Ferrero vb. gıda tekellerinin daha fazla kâr elde edebilmesi için yürürlüğe soktuğu tarım politikası seçmen kitlesinin en yoğun olduğu, oy deposu olarak gördüğü Karadeniz bölgesi için de böyle olmuştur. Karadeniz köylülerinin en önemli geçim kaynağından biri olan fındık, köylü için sıradan bir tarım ürünü değildir. Fındık, yüzbinlerce ailenin, milyonlarca insanın yarına olan umudu, geleceğidir. Karadeniz köylüsü, cenazesinde, düğününde, bankaya-tüccara olan borcundan, çocuğunun okul parasına varana kadar ki tüm giderlerinde harcama yaparken fındık hasat

zamanını bekler, oradan gelecek para üzerinden plan-program yapar, ileriye doğru adım atar. Fındık bahçeleri küçük üreticinin ekme kapısıdır.

Buradan gelecek paraya el uzatılması köylünün aşına el uzatılmasıdır. Yarından çalmaktır, geleceğini kirtletmektir, onu açlıkla yoksullukla yüz yüze getirmektir. Bunun bilinmesine rağmen AKP iktidarı ve onun Tarım Bakanı tarafından oynanan "rekolte oyunu" bu yılda önceki yıllarda olduğu gibi aynı pervasızlıkla devam etmiştir. Her yıl hasat öncesi aynı repliklerle oynanan rekolte oyunu köylünün/küçük üreticinin değil, başta Ferrero gibi emperyalist kapitalist gıda şirketlerinin daha fazla para kazanması için sergilenmiştir.

Yüzbinlerce küçük üreticinin gözünü, kulağını çevirdiği fındık fiyatları bir önceki yıl olduğu gibi cumhurbaşkanı tarafından açıklandı. 2020 yılı fındık alımı Toprak Mahsulleri Ofisi (TMO) tarafından yapılacaktır. TMO Giresun kalite fındığın kilosunu 22.5 liradan, Levant kalite fındığı da 22 liradan satın alacak. 2020 yılı hasadı için açıklanan fındık fiyatı bir kez daha köylüyü değil emperyalist gıda tekellerini, tüccarları mutlu etti. TMO her bölgede ürün alım politikasını özel şirketlerin tüccar ve tefeci üçlüsünün çıkarları doğrultusunda hayata geçiriyor. Köylü/üretici ve şirketler-tüccar arasında piyasa düzenleyicisi olarak kurulmuş olan TMO, hasat sonrası ürün alımına geç başlayarak, piyasada tüccarın lehine denge kurarak pazarda küçük üreticiyi tüccar-tefeciyeye özel şirketlere mahkum ediyor.

Hal böyle olunca zaten yetersiz olan (22-22.5 lira) fiyatlar şirketler ve tüccar tarafından iyice kırılıyor. Çiftçi-Sen'nin; "2020 yılı referans fiyatlarımızı, rekolte tahminlerini, iklim koşulları ve küllenme hastalığının verim kaybına etkileri dikkate alarak maliyeti kiloda 17.38 lira olarak hesapladık. Çıkan bu maliyet fiyatlarının üzerine

"yüzde 25 kâr payı, yüzde 40'da insanca yaşam payını eklediğimizde 1 kilo fındığın fiyatı en az 30.45 lira olmalı" açıklamasına karşılık TMO alım başlamadığı için Haziran ayında 24-25 liradan alıcı bulan fındık şimdi şirketler ve tüccarlar tarafından pazardan 20 liraya alınmakta! Fındık alım fiyatı 22-22.5 lira olarak açıklanmasına rağmen köylü yetersiz olan bu fiyata dahi ürünü satmamakta!

Küçük üreticiyi özel şirketlere kırdıran TMO geçen yıl 16 liradan aldığı fındığı 24-25 liradan satarak köylünün alınterini, emeğini gasp etmiştir. Haziran'da TMO, 20 bin ton fındık için 24 liradan satın ihalesi açtığında 400 bin ton alım talebi gelmesine karşılık 2020 yılı fındık alım fiyatlarının açıklanmasına kısa bir süre kala fiyatların rekolte oyunlarıyla bir anda 20 liraya düşmesi, AKP iktidarının açıkladığı 22-22.5 liraya gelecek tepkinin önünü kesmek ve Ferrero gibi emperyalist gıda tekellerinin politikaları içindir.

Fındığın çikolata mamülleri içinde önemi, olmazsa olmaz özelliği onu emperyalist gıda tekelleri için stratejik bir yere taşımaktadır. Fındığın stratejik öneme sahip bir gıda ürünü olması "dokunanı yakmak" için yetiyor. Fındık alım fiyatının açıklanmasına günler kala Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli'nin, "3 kez önüne rekolte oranı raporu geldi beğenmedim, değiştirdim" diyerek rekolteyi 665 bin ton olarak açıklamasına tepki gösteren MHP ordu milletvekili Cemal Enginyurt'un bakanı emperyalist tekellerin adamı olmakla itham etmesi MHP'den kovulması için yetti de arttı.

Milyar dolarların döndüğü bir pazar alanına emperyalist gıda tekelleri, göstermelik de olsa (Cemal Enginyurt'un gösterdiği tepki) müdahale girişimlerine sessiz kalmayacaklarını açık bir şekilde dokunanı yakarak göstermiş oldular.

Türkiye yıllık üretimiyle dünya fındık pazarının yaklaşık yüzde 70'ini elinde tutuyor. Türkiye'de "Fındık dikim alanlarının dağılımına bakıldığında; yaklaşık yüzde 60'lık kısmı Doğu Karadeniz, yüzde 19'luk kısmı batı Karadeniz ve yüzde 21'lik kısmı da Doğu Marmara bölgesidir. Fındık dikim alanlarının yüzde 22'si Ordu, Trabzon illerindedir" (Türkiye'de Tarım Nasıl Çökerildi?, Dr. Necdet Oral) Fındık, Karadeniz bölgesine ait bir ürün olup 700 bin hektarlık bir alanda küçük aile işletmeciliğiyle üretimi yapılan, 600 bin civarında ailenin (Tarım Bakanlığı verilerine göre) en önemli geçim kaynağından biridir. Fındık aynı za-

manda tarımsal üretim çeşitliliği içinde tarım ürünü ihracında yüzde 15-20'lik oranla Türkiye ekonomisine ihracat geliri olarak katkı sağlayan ürünlerin başında gelmektedir. İhracatın yapıldığı ilk 5 ülke sırasıyla şunlardır: Yüzde 24'le Almanya, yüzde 20'le İtalya, yüzde 8'le Fransa, yüzde 4'le Kanada ve yüzde 42'le Polonya.

Dünya fındık üretiminde yüzde 70'lik bir oranla 1. sırada yer alınsa da ürün verimliliğinde ise son sıralarda yer alınmakta. Ülkemizde dekar başına ortalama verim 84 kilo iken bu oran ABD'de 236 kilo, İtalya'da 153 kilodur. Ürün verimliliğindeki kötü tablonun sorumlusu siyasi iktidarın emperyalist-kapitalist tekellerin çıkarları doğrultusunda uyguladığı neo-liberal serbest pazar ekonomi politikasıdır. Buna rağmen TMO verim düşüklüğünün suçlusu olarak "büyük kentlerde yaşayan ve fındık bahçelerini bakımsız bırakan üreticiler" (03.08. 2020) olarak gösterebilmektedir. Coğrafyamızda/Karadeniz bölgesinde, fındık bahçelerinin dekar başı ürün verimliliğinin düşük olmasının baş sorumlusu köylüyü/küçük üreticiyi, piyasada uyguladığı politikalarla tekeller karşısında savunmasız bırakan siyasi iktidar partisi ve onun Tarım Bakanlığı'dır.

TMO aynı raporunda hasat zamanı fındığın piyasada ucuza satılmasının suçlusu olarak da "büyük şehirlerde yaşayanların beklemeden fındığı satması" olarak açıklayarak üreticiyi suçlu ilan ediyor! Aynı TMO geçen yıl köylüden 16 liradan topladığı fındığı, 24-25 liraya piyasaya satarak 1.9 milyar kâr elde etmiştir. Köylünün cebine girmesi gereken para TMO'nun kasasına girmiştir! Fındığı yetiştiren, ceremesini çeken, hasadını yapan köylü/küçük üretici bundan kazanan yine köylüler üreticiler dışındaki aktörler oluyor. Yani yarı-feodal aracı-komisyoncu, tüccar, şirketler ve devlet kurumları. Bu sömürü ağının yıllarca işlemesi, bölge halkının siyasi iktidarın oy deposu olması ile ilişkili olduğu kadar en ufak bir itirazda köylülerin "terörist", "vatan haini" vs. damgası ile damgalanma korkusu, dahası bunun içselleştirilmiş olması ile alakalıdır.

Esas sorunda bu "hal"dir. Bu hal sömürüyü katmerleştirmekte, köylülerin sofrasını her yıl daha da daraltmaktadır. Bu hali tersine çevirmenin tek yolu vardır: Emperyalist tekellerin oyuncağı haline gelmiş bölgedeki tefecilerin, tüccarların, sömürücü tüm kesimlerin yanında duran, onların sözcüsü olanlara karşı durmak-itiraz etmek, emeğine sahip çıkmaktır!

SES Aksaray Şube Başkanı Bakır:

“Kuru kuruya toplumdan duyarlılık bekleyen açıklamalar yapmak yetmez”

Sağlık Emekçisinin içinde bulunduğu koşulları, ülkenin dört bir yanında “Tükeniyoruz” vurgulu uyarı - çağrılarını ve ülkedeki pandeminin genel seyrini Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası Aksaray Şube Eşbakamı Yasemin Bakır ile konuştuk.

Ülke genelinde başta sağlık emekleri için pandemi ağır bir tabloda seyrediyor. Hem rakamların gerçeği yansıtmadığı tartışmaları hem de önlemlerin alınmayışı ciddi eleştirileri beraberinde getirmektedir.

Siz bir sağlık emekçileri sendikası olarak nasıl bir değerlendirme yaparsınız? Pandemi ülkede nasıl bir seyirde devam ediyor.

Sürecin başladığı ilk günden bu yana SES olarak aslında en net ortaya koyduğumuz ve hem kurumlar düzeyinde hem de bakanlık düzeyinde ısrarcı olduğumuz nokta; sağlık emekçilerine ve topluma karşı salgınla mücadelede şeffaf olunması oldu. Bütün ısrarlarımıza rağmen Sağlık Bakanlığı bu konuda hiçbir zaman bu özveriyi göstermedi, mesela kurumlar (hastanelerde) düzeyinde Covid-19'a yakalanan sağlık emekçilerinin sayısı bütün ısrarlarımıza rağmen çalışandan doğru söz kuran bizlerle paylaşılmadı. Yatay ilişkilerimizle çalışma arkadaşlarımız arasında hastalanan kişilerin sayısını belirleyip, defalarca kamuoyuyla paylaştık ve her defasında bizim elimizdeki sayılar ile bakanlığın verileri arasında ciddi farklılıklar vardı. Bugün gelinen noktada neredeyse her hafta en az bir sağlık emekçisi arkadaşımızın ölüm haberlerini alıyoruz. Bu aşama biz sağlık çalışanları açısından ciddi kırılma noktasıdır. İlk vakanın açıklandığı günden bu güne 7,5 aylık bir zaman dilimini geride bırakmış durumdayız. Daha kötü olana ise sonbahar gelmeden artan vaka sayıları ve bu konuda bilgi paylaşımı yapılmayarak siyasetin kendi prestijini korumak için kamuoyunu yanıltan bilgileri ortaya atmasıdır. SES olarak Türkiye genelinde yürütmüş olduğumuz ve ortak bilgi paylaşımımızın olduğu ağlardan gelen bilgiler ile bakanlığın açıkladığı rakamlar arasında ciddi bir uçurum söz konusu. Mesele bu hafta Amed Tabib Odası da yaptığı açıklamayla açıklanan rakamların yarısının kendi illerinde tespit edildiğini dolayısıyla sayıların gerçeği yansıtmadığı yönündeydi. Batman, Antep, Şırnak, Ankara, Antalya da vaka sayılarının toplamı bakanlığın açıklamalarını katlar durumdadır. Yine benzer tespitler şubelerimiz tarafından da

paylaşmaya devam ediyor. Durumu kritik hasta oranımız %5 ile dünyada ilk sıralarda olmasına rağmen açıklanan günlük hasta sayısı bu oranla uyumamaktadır. Bu hafta sağlık bakanı yoğun bakımların %64'ünün dolduğu bilgisini paylaştı. Paylaşılan veriler ile hasta sayıları arasında ciddi uyumsuzluk söz konusu, bakanın açıklamalarına bakılırsa biz de Covid 19'a yakalanan kişilerin çoğunun durumu ağır seyrediyor ama bizlere ulaşan bilgilere göre çoğu kişi evinde ilaç tedavisiyle süreci atlattıyor.

İçinde bulunduğumuz haftada vaka sayısının artışının sebebini bayram, düğün, asker uğurlaması vs. gibi nedenlere bağlayan, siyasi otorite ve sağlık bakanlığının gözden kaçırdığı, aslında görmezden geldiği, bizlerinde en büyük itirazı olan nokta şeffaflık meselesidir. Salgınla mücadele edilecekse yaşanan sorunun bütün boyutları sağlık emekçileri ve toplum ile doğru bir şekilde paylaşılmalıdır. Sadece kuru kuruya toplumdan duyarlılık bekleyen açıklamalar yapmak yetmez. Bütün dünyayı etkisi altına alan salgın hakkında bu kadar bilinmezlik varken bir de toplumdan bilgi gizlenmesi doğal olarak bireyde kendini işin içinde ve çözümünde görmemesini geliştirir.

Vaka sayılarının giderek arttığı sağlık emekçisi onlarca kişi İstanbul, Ankara, Van ve Diyarbakır “tükeniyoruz” diyerek uyarıda bulundu, bu sesin duyulması için ne yapmak gerekiyor, sizin çağrınız nedir?

Sağlık bakanlığı her gün tv ekranlarında bir başarı hikâyesi anlatıyor. Bilinmesi gereken önemli bir nokta var, ortada bir başarı hikâyesinden bahsedilecekse bu sağlık emekçilerinin başarısıdır. Ancak gelinen noktada yaşamlarını ortaya koyarak toplumun tekrar sağlığına kavuşması için gecisini gündüzüne katan sağlık emekçilerinin bütün çabasını boşa çıkaran uygulamalar ile süreç başa sarılmaya başladı. Vaka sayıları hızla artıyor, her hafta neredeyse en az bir sağlık emekçisinin ölüm haberini alıyoruz, birçok ilde sağlık emekçileri arasında enfekte olmuş çalışan sayısı ciddi durumda. Normal zamanlarda dahi sağlık emekçisi sayısında ciddi eksiği olan İstanbul'da kısa sürede Sancaktepe, havalimanı, şehir hastanesi ve yine Yedikule Göğüs Hastalıkları hastanesine bağlı Niyazi Kurtulmuş hastaneleri açıldı. Açılan hastaneler ile yatak kapasitesi ve yoğun bakım yatağı sayısında artışa giden bakanlık neredeyse bu kurumların personel ihtiyacının yarısını görevlendirmeler yani var olan hastaneler-

deki çalışanları bu hastanelere göndererek karşılamaya çalıştı.

Öte yandan mevcut çalışanlar açısından da çalışma şeklimiz ve aynı zamanda yaşamlarımızda ciddi değişiklik söz konusu. Birçok sağlık emekçisi arkadaşımız hala ailelerini koruyabilmek için evlerine gidememekte. Hem fiziksel koşulların getirdiği zorluklar hem de sağlık emekçilerinin psikolojik anlamda yaşadığı zorluklar çalışanlar arasında ciddi bir yorgunluk ve tükenmişliği geliştirmiş durumda. Kamuoyuna da yansıdığı üzerine Diyarbakır'da çalışma koşullarının ağırlığı nedeniyle intihar eden hemşire arkadaşımız oldu. Uzun süredir talebimiz olmasına rağmen bir türlü açılmayan 7/24 kreşler yüzünden çocuğunu bırakacak yeri olmadığı için nöbete giderken komşusuna bırakmak zorunda kalan Fatma hemşire 2 çocuğunu yangında kaybetti. Bütün bunlardan sorumlu olan Sağlık Bakanlığı da acıyı paylaşmak üzerinden öte söz kurmadı, oysa ki bakanlığa düşen sadece acı paylaşmak değildir, var olan sorunu biran önce çözüp sağlık emekçilerinin motivasyonunu arttıracak girişimlerde bulunmaktır.

Pandemi uzun zamandır sürüyor. İkinci dalga tartışmalarını düşündüğümüzde daha uzun süre Covid-19 ile yaşayacağız gibi. Bu tablo içinde başta hastalarla daha yakın temasta olmak zorunda olan sağlık emekçisinin korunması için neler yapılmalı?

Tüm dünyada ikinci dalga tartışmaları yürütülürken bazı bilim kurulu üyelerinin de dillendirdiği üzere ülkemizde hasta sayısında yaşanan artışın hala birinci dalga olduğu tespiti yapılmakta, bu bizim açımızdan da böyledir. Türkiye normalleşme adı altında sürü bağışıklığına gitmektedir. Daha önce de itiraz ettiğimiz ve tehlike-

sine vurgu yaptığımız sürü bağışıklığı politikası uygulamasından bakanlığın vazgeçmesi ve toplumun sağlığını korumak için gerekli adımların atılması noktasında harekete geçmesi görevidir.

Hafta içi virüs yükü yokmuş gibi işine giden insanları hafta sonu evlerine hapseden sokağa çıkma yasaklarının yetersiz olduğu arkada bıraktığımız dönemde kendini göstermişti. Dünya çapında yapılan açıklamalar ve geçmiş dönem yaşanan salgınları incelediğimizde bizleri uzun ve yorucu bir sürecin beklediği, salgının etkisinin sağlık boyutunun en az 1 yıl daha süreceği, bütün otoriteler tarafından kabul görürken sürecin günü kurtarma politikalarıyla yürütülemeyeceği artık kabul edilmelidir. Önümüzde en az 6 aylık zorlu ve normal koşullarda dahi bulaşıcı hastalıkların pik yaptığı bir dönem bulunmakta. Bu, biz sağlık emekçilerinin en büyük kaygılarından.

Sağlık emekçileri salgınla mücadele etmekten vazgeçmeyecektir fakat Sağlık Bakanlığı'nın artık sağlık emekçilerinin taleplerini görmesi ve gereğini yerine getirmekten kaçınmaması gerekmektedir.

Tüm sağlık emekçilerinin haftada bir kez test yaptırması artık uygulamaya geçirilmek zorundadır, aldığı riski ailesine taşımak istemeyen, onları korumak isteyen sağlık emekçilerinin barınma, yeme içme ve ulaşım koşulları karşılanmalı bu zorluluktan doğan ekonomik yük emekçilerin üzerinden alınmalıdır. 7/24 kreşler açılması hastanede görevi başında olan çalışan bütün dikkatini işine verebilmeli ki kendini de hastasını da koruyabilmelidir. Ciddi ekonomik krizin yaşandığı bu süreçte sağlık emekçilerinin herkes gibi geçim sıkıntısı vardır ve yaptığı fedakarlığın ekonomik boyutuyla karşılığı eşit, adil bir şekilde istisnasız tüm çalışanlara ödenmelidir.

“PANDEMİYİ BİR DE BANA SOR”

Kampanyasına Kısa Bir Değerlendirme

Bu tartışma, süreç boyunca biz kadınların yaşadıklarını, seslerini soluklarını ve deneyimlerini birleştirmenin, bizi güçlendireceği fikri ile gelişti.

Yeni demokrat Kadınlar olarak “Pandemi kadınlar konuşuyor, patriarkanın maskesi düşüyor: PANDEMİYİ BİR DE BANA SOR!” şiarıyla başlattığımız kampanya sürüyor.

Kampanyanın üzerinden 2 aylık bir süre geçti ve kampanyanın daha düzenli ilerlediği İstanbul’da bir araya gelerek kısa bir değerlendirme yaptık. Önemli bir coşkunun ve heyecanın ortaya çıktığı bu “soluklanma” ile kısa bir değerlendirme yapmak bir ihtiyaç haline geldi.

Pandemi boyunca kadınlar olarak gündemden kopmadan ve teması, iletişimi koparmadan 8 Mart’ta açığa çıkan enerjiyi de arkasına alacak şekilde patriarkal devletin saldırılarıyla mücadele ettik.

Pandemi gerekçe edilerek kadınların kazanılmış haklarına saldırıların yoğunlaştığı bu süreçte YDK olarak kadınlarla birlikte mücadele ederken, bir taraftan da düzenli online toplantılarla kendi gündemlerimizi işlemeyi, tartışmalarımızı yoğunlaştırmayı sürdürdük.

Kampanyamız pandemi süreci devam ederken, ne yapabiliriz tartışmasının bir sonucu olarak ortaya çıktı. Bu tartışma, süreç boyunca biz kadınların yaşadıklarını, seslerini soluklarını ve deneyimlerini birleştirmenin, bizi güçlendireceği fikri ile gelişti. Bu tartışma geçtiğimiz yaz döneminde kendi gerçekliğimiz ve gücümüz oranında olumlu diyebileceğimiz kadın kampımızın yarattığı enerjiyle örgütlülüğümüzü bir adım daha ileriye taşıma tartışmaları ile birleşti diyebiliriz. Kamp sürecinin ardından kadın örgütleri ile mücadele etmeye devam ederken kendi çalışmalarımızı örme noktasında belli bir dağınıklık yaşadık. Ancak bu dağınıklığa müdahale etmek bizler için bir zorunluluktu.

Özellikle Koronavirüs salgını tüm dünyada etkisini sürdürüp dalga dalga

yayılrken, beraberinde ataerkil kapitalist düzen; kadın emeği, kimliği ve bedenini daha fazla sömürmeye başladı, karşı karşıya kaldığı krizi bir fırsata dönüştürdü.

Ülkemizde ise pandemi öncesinde de var olan kadınlara dönük özel saldırı konsepti, pandemiyle birlikte yoğunlaşarak sürdürüldü. Pandemi öncesinde de kadın emeği sömürülmeye, kadınlar katledilmeye devam ederken, salgın sürecinde kadın düşmanlığı baki kalarak, kadınlara dönük saldırılar artarak devam etti. Kadınlar bu süreçte bir yandan pandemiden korunurken bir yandan da saldırılar karşısında çeşitli, üretken ve ısrarlı bir mücadele hattı izleyerek direniş konusundaki canlılıklarını korudular. Buradan aldığımız güçle artan saldırıların ancak kadın dayanışması ve mücadelesiyle bertaraf edileceği düşüncesini kampanyamızın temel vurgusu yapmak önemli oldu.

Bu vurgu doğrultusunda iki önemli hedef belirledik diyebiliriz; “Pandemiyle birlikte ataerkinin geliştirdiği kadına yönelik özel saldırıların güçlü teşhirinin yapılması...”, “Kadınların pandemi öncesi ve pandemi sürecinde yaşam alanlarında karşılaştıkları, deneyimledikleri şeyleri paylaşmak, paylaşımları birlikte değerlendirip açığa çıkan düşünce ve tartışmaların toparlanması önemli bir yerde durmaktadır. Deneyimler üzerinden yürütülen kolektif değerlendirmelerle birlikte pandemi sonrasında kadınların birbirlerinden güç alacağı alan ve yöntemler geliştirerek dayanışmanın geliştirilmesi, büyütülmesi”

Belirlediğimiz bu hedefler doğrultu-

sunda harekete geçtik ve komisyonlar ile çalışmaların daha düzenli ve kolektif yürütülmesi, çevremizdeki her kadının çalışmanın bir parçası, öznesi haline gelmesi hedeflerimize uygun bir çalışma tarzıdır.

Kampanya, toparlayıcı bir çalışma biçimi

Bir politik süreci ele alırken kampanya tarzı çalışma dağınık olanı toparlayan, örgütleyen bir yön taşımakta. Hem süreci daha derin işleme açısından hem teşhir etmek istediğin noktayı farklı araçlarla daha kolay gerçekleştirmek açısından önemli. Diğer taraftan kampanya tarzı çalışma ile somut hedefin ortaya konması, örgütlü gücün daha kolektif harekete geçirilmesi, çalışmayı yürüten öznenin daha örgütlü ve komisyonlar aracılığı ile düzenli tartışma ve değerlendirmeler yapması belirlenen hedeflerin yakalanması noktasında önemlidir. Söyleşilerin birleştirilerek kitap haline getirme kararımız hedefin somutlanması ve politik hedef olan kadınların deneyimlerinin birleştirilmesi, kadınların dayanışma gücünün açığa çıkarılması birbirini tamamlayan bir yerde durmaktadır. Bu hedefin elle tutulur materyallerle oluşturulması bu kampanya açısından motive edici bir yerde durmaktadır. İstenilen düzeyde materyalin elde edilmesi ile oluşacak kitap, kadınlarla yeniden bir araya gelmek için işlevli bir araçtır.

Yine kampanyanın duyurulması, pandemi ile önemi giderek artan sosyal medya platformlarımızı daha aktif kullanma önemli bir tartışma başlığımızdır.

Çalışmayı daha fazla kadının duyması ve kendi sürecini bu araçlar üzerinden bize ulaştırması için motivasyon yaratması açısından bu kısma da özel bir önem attık. Çalışmaların görünürlüğünü artırma noktasında özellikle görsel çalışmalar ve videolar geniş bir yer kaplamaktadır. Kadın örgütlerinden tutsaklara kadar kampanyanın gündemleşmesi de bu pencereden okunmalı.

Pandemi ile geri çekilen ve içe kapanan kitle gerçeği ile kadınların en fazla işten çıkarılan ve evde daha fazla şiddet ve emek sömürüsüne maruz bırakılması gerçeği birbirini tamamlıyor. Durumu, yani egemenlerin yaratmak istediği “tecrit”, “izolasyon” ve yabancılaşmayı ve kadınlar olarak yalnızlaşma, içe kapanma halini kırmak için bu süreç bir parça kaldıraç görevi görmektedir.

Çalışma sırasında kadınların sohbetlerimize başlarken sorduğumuz “pandemi sürecinde neler yaşadınız, neler yaptınız” sorusu karşısındaki şaşkınlık ile gözlerinin dolması hali bu tecrit ve yalnızlaştırma halinin boyutunu, yaratılmak istenen uzaklaştırma anlayışının geldiği noktayı bize bir parça anlatıyor. Buradan hareketle kampanyamızın ne kadar değerli bir işlevi olduğunu bizlere hissettirdi. Hem kadınların sesi soluğu ile buluşmak, pandemi koşullarında temasın ve buradan doğru yan yana gelerek açığa bir enerji çıkarmak hem de çıkan enerjinin yarattığı motivasyon ile örgütlenmemizin yolunu açmak için önemli bir fırsattır yürüttüğümüz çalışmalar. Başından bu yana kampanyamızın ikili bir yanı olduğunu, bu iki yanında birbirini geliştireceğini düşündük.

“Kampanyamızın politik içeriğini sadece erkek egemen devletin saldırılarını teşhir etmekle sınırlayamayız. Teşhir çalışmasının bir parçası olarak bu saldırılar karşısında kadınların konumunu da tanımlayabilmeliyiz. Bilinçlenme, özneleşme, güçlenerek çıkma, dayanışmayı büyütme meseleleri burada devreye girmektedir” şeklinde ortaya koyduk.

Kadınlar olarak saldırılara yanıt olurken, bu yanıt olma haliyle özneleşme ve örgütlenme, kadınların kendilerinin özne olarak gördükleri yerde bulunma talepleri birbirinin halkası ve besleyenidir.

Henüz çalışmamızın yarısında olmamıza rağmen kampanyanın yarattığı coşku ve güven bizleri güçlü kılmaktadır.

“İstanbul Sözleşmesi’ni Tartıştırmıyoruz!”

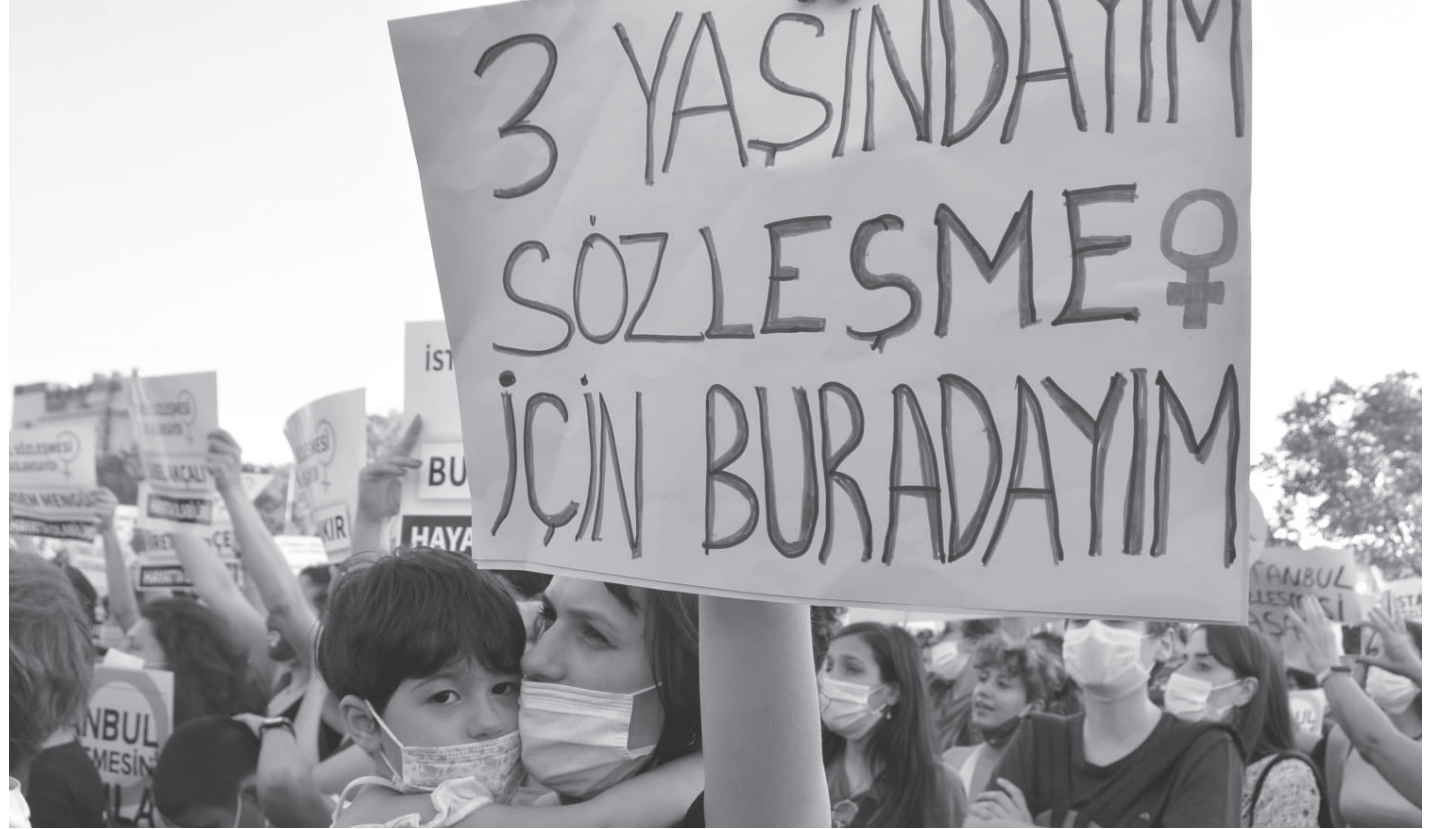
Ataerkil aile yapısının, Türk-İslam örf ve adetlerinin kadın ve LGBTİ+’ların yaşamını koruyamadığı açıktır. Hatta ataerkil ve tekçi zihniyetin yaşamlarımız karşısında büyük bir tehdit oluşturmaktadır.

AKP zihniyeti kadınların bedenleri üzerinden politika yapmaya, söz söylemeye, karar almaya devam ediyor. Pandemi döneminde de kadın düşmanlığına devam eden AKP, salgını bir fırsata dönüştürerek kadın mücadelesinin kazanımlarına göz dikmiş durumda.

11 Mayıs 2011 yılında İstanbul’da imzaya açılan Kadınlara Yönelik Şiddet ve Ev İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadele Hakkındaki Avrupa Konseyi Sözleşmesi (İstanbul Sözleşmesi), 1 Ağustos 2014 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

İstanbul Sözleşmesi ilk olarak yandaş-erkek ve aynı zamanda her açıklamada nefret söylemi barındıran Yeni Akit ile birlikte, AKP’nin kaleşörlüğünü sürdüren İslamcı muhafazakâr kesimler tarafından tartışmaya açıldı. “Toplumsal cinsiyet” ve “cinsel yönelim” gibi kavramlar ve LGBTİ+’ların yaşam hakkını koruma, kollama yükümlükleri olan maddelere karşı çeşitli nefret söylemleri geliştirildi. Kadın ve LGBTİ+’ların yaşamını koruyan maddeler fetvalar yayınlanarak hedef gösterildi. Sözleşmede “cinsel şiddet” içerikli 36. maddesindeki “Başka bir insanın, rızası olmaksızın, üçüncü bir insanla cinsel nitelikli eylemlere girmesine neden olmak” ifadesi üzerinden çeşitli nefret söylemleri geliştirilerek, içeriğinde “şiddet” kavramı geçen madde “toplumsal cinsiyet” şeklinde çarpıtılarak sözleşme karalanmaya devam ediyor.

İstanbul Sözleşmesi’nin odağında bulunduğu tartışmalar sürerken; AKP Genel Başkanvekili Numan Kurtulmuş ise, “İnsanların evliliği gereksiz görmesi, tek yaşamı gibi bir anlayışın geliştirilmesi aileyle ilgili yaşadığımız sıkıntıların önemli kaynaklarından.” sözleriyle maddeleri hedef alarak “Nasıl usulünü yerine getirerek imzalanmışsa, usulünü yerine geti-

İstanbul Sözleşmesi için gerçekleştirilen kadın eylemi 5 Ağustos | Kadıköy

rerek sözleşmeden çıkılır” açıklamasıyla tartışma yaratmıştı.

13 Ağustos’ta yine İstanbul Sözleşmesi gündemli bir araya gelmesi düşünülen AKP MYK, kadınların yükselttiği itiraz ve tepkiler sonrasında toplantısını 18 Ağustos’a ertelemişti. Kadın ve LGBTİ+ mücadelesinin öznesi olan kesim sokakta “İstanbul Sözleşmesi Yaşatır” nöbetindeyken, muhafazakâr kesimden, AKP içerisinden kadınlar (kadın milletvekili, KADEM, vb.) da bu sürece dair itirazlarını dile getirdiler.

18 Ağustos AKP MYK toplantısı sonrasında “İstanbul Sözleşmesi” nden çıkma tartışmaları yerini, sözleşmedeki bazı maddelerin çıkarılması tartışmalarının aldığı iddia ediliyor. Türkiye Gazetesi’ndeki yer alan habere göre; sözleşmede yer alan iki maddenin yeniden yazılması gündemde. “Temel haklar, eşitlik ve ayrımcılık yapılmaması” konusunu içeren 4. maddede yer alan “cinsel yönelim” ve “toplumsal cinsiyet kimliği” ifadeleri ve yine sözleşmenin 6. maddesinde yer alan “Toplumsal cinsiyet kimliği” ifadelerinin çıkarılarak, yeniden yazılması kararının alındığı belirtilmekte. Aynı zamanda sözleşmenin 6. maddesinde yer alan “Toplumsal cinsiyet konusunda hassasiyet gerektiren politikaların” kapsamının yeniden belirlenece-

ği, sözleşmenin 6. maddesinde yer alan “Toplumsal cinsiyet konusunda hassasiyet gerektiren politikaların” kapsamının yeniden belirleneceği belirtiliyor.

Her yeni güne erkek/devlet şiddeti sonucu kadın ve LGBTİ+ katledildiği, şiddetin her türüsüyle karşı karşıya kaldıkları, taciz ve tecavüze uğradığı koşullarda, mücadelenin öznesi kadın ve LGBTİ+’lar saldırılar karşısında kazanımlarını savunmaya devam ediyor.

AKP ise sözde kadın cinayetlerine karşı olduğunu belirterek, İstanbul Sözleşmesi maddelerinde yer alan “cinsel yönelim” ve “toplumsal cinsiyet” kavramlarının yer aldığı, LGBTİ+’ların yaşam hakkını savunan maddeleri hedefine koyarak “yerli ve milli olmamakla” sözleşmeyi mahkûm ediyor. Ataerkil aile yapısının, Türk-İslam örf ve adetlerinin kadın ve LGBTİ+’ların yaşamını koruyamadığı açıktır. Hatta ataerkil ve tekçi zihniyetin yaşamlarımız karşısında büyük bir tehdit oluşturmaktadır. Her geçen gün yüzlerce kadın ve LGBTİ+’lar yaşam tarzından kaynaklı katledilmekte, taciz ve tecavüze uğramaktadır. İstanbul Sözleşmesi tam da bu sebeple bahanesiz, koşulsuz sözleşme yükümlükleri tüm maddeleri ile revize edilmeden uygulanmak zorundadır.

YDK resmi internet sitesinin yenilenme çalışmaları sona erdiğini ve sitenin erişime açıldığını duyurdu.

YDK İnternet Sitesi Yeniden Yayında!

Yeni Demokrat Kadın(YDK) bir süredir kapalı durumdaki internet sitesini açtığını duyurdu.

YDK sitenin açılmasına ilişkin verdiği bilgide:

“İnternet sitemizdeki eksiklikleri gidererek yeniden kullanıma açıyoruz.

Patriarkanın saldırılarına karşı verdiğimiz mücadelenin daha fazla görünür olması ve daha fazla kadına sesimizin ulaşması her zaman olduğundan daha fazla önem kazanıyor. Kadınların dört bir yandan kuşatılma karşısındaki güçlü kadın mücadelesinin hem hukuki kazanımları hem ve esas olarak sokak mücadelesinin daha fazla görünür kılındığı ve kalıcı hale getirildiği sosyal medya platformları bugün oldukça sınırlıdır. Bu yönüyle internet sitemizin bu ihtiyacımızı karşılayan, çalışmalarımızı aktardığımız ve arşivlediğimiz bir mecra olması açısından oldukça önemlidir.” dedi

Kürdistan'da Hekimler: “En kötü Senaryoya Hazırlanın”

Pandemi süreci olanca ağırlığıyla sürerken pandemiyle mücadelenin, pandemi karşısında hayatta kalmanın ne denli sınıfsal bir nitelik taşıdığı sayısız örnek ile adeta yoksulların beynine bir kez daha kazındı. Zenginlerin istedikleri sıklıkta yaptırabildikleri testler, yoksullar açısından ulaşılabilecek giderek zorlaştırıldı. Zaten yoksullardan ve kalabalıktan izole yaşayan sermayedarlar ve uşakları için tehdit sınırlandırılmışken, toplu taşıma araçlarında tıka basa işe gitmek, kalabalık işyerlerinde gün boyu çalışarak sermayedarların izolasyonuna kan taşımak yine işçi ve emekçiye düştü.

Ancak bu bilinen sınıfsal ayrımcılığa bir de ezilen ulustan olmaktan kaynaklı reva görülen ayrımcılığı eklediğimizde nasıl bir tablo açığa çıkar? Bugün Türkiye Kürdistanı'nda yaşanan Kovid-19 salgınına baktığımızda bunu net biçimde görebiliriz. Kuşkusuz ülkenin dört bir yanında yoksul ve emekçi halk kaderine terk ediliyor, pandemiye karşı önlemler bireyselmış gibi yaklaşıyor, pandemi krizi ile uğraşan sağlık emekçileri giderek ciddi bir tükenişe sürükleniyor ve zenginlerin talanı pandemi maskesine büründürülüyor. Ama bunun Kürt halkı açısından daha katmerli bir şekilde yaşandığı su götürmez bir gerçek olarak karşımızda.

Salgın sürecinin başından itibaren Türkiye Kürdistanı'na adeta bir ambargo uygulanmış, HDP başta olmak üzere halkın kendi içerisinde dayanışma ağları kurması engellenmiş, toplumsal olarak

alınması gereken önlemlerin faturası halka kesilmiş ve sağlık alanındaki gerekli donanım ve teçhizat konusunda bölge giderek yoksullaştırılmıştır. Türk devletinin pandemide bölgedeki politikası, Kürt ulusunun ve kadınların kazanımlarını gasp etmek üzerine kurulmuştu. Keza bu dönemde HDP'li onlarca belediyeye kayımlar atanmış, hatta pandemiye karşı halk için çalışan belediyeler özel olarak hedef alınmış, kadın kurumları basılıp kapatılmış, kadın ve Kürt mücadelesinin öznelerine gözaltı ve tutuklama terörü uygulanmıştı... Dolayısıyla bugün “ikinci dalga” olarak bahsedilen ve manipüle edilmesine/çarpıtılmasına rağmen gizlenemeyen verilerle gözle görülür hale gelen süreç, Kürt halkı açısından bu coğrafyada ağır kayıplara yol açacak gibi duruyor.

Kürdistan'da tablo ağırlaşıyor

Konu ile ilgili devlet verileri gizlerken bilgileri sahada emek veren sağlıkçılardan kısmi olarak öğrenebilmek mümkün. SES Van Şube Eşbaşkanı Figen Çolakoğlu, Van'daki hastanelerde kapasitenin doluluk oranına yaklaştığını belirtirken, Kovid-19 alanlarına çevrilmiş birimlerde yoğunluk, bitmeyen kuyruklar ve mevcut yoğun bakım ünitelerinin kapasiteleri büyük ölçüde dolu olduğunu ifade ediyor.

Çolakoğlu, Mezopotamya Ajansı'na verdiği röportajda “Hatta servislerde yoğun bakıma alınmayı bekleyen hastalar da olabiliyor. Böyle hızlı şekilde devam ederse hastaneler yakın bir zamanda ko-

nuşabileceğimiz bir soruna dönüşecektir. Vakaların bu denli tırmanışta olduğu bir süreçte, her pozitif vakayı hastanede tutabilme olasılığı yok ve kapasite bunu karşılayabilecek bir noktada değil. Şu an sadece takip ve yoğun bakım şartı gerekli olan vakalar hastanede tutuluyor. Bunların dışındaki vakalar, ‘evde izolasyon koşullarını oluşturun’ söylemiyle eve gönderiliyor” diyor.

Salgının hızla yayıldığı Urfa'da da durum ağırlaşıyor. Salgının başından beri kamuoyuyla paylaşılan veriler, Temmuz'un son haftasından itibaren valilik tarafından kesildi. İl Hıfzıssıhha Kurulu ise mücadele konusunda taziyelerin yasaklanması, 65 yaş üstü kişilere sokağa çıkma kısıtlaması ve düğün gibi toplu etkinliklere getirilen kısmi kısıtlamalarının ötesine geçemedi. MA'ya konuşan Urfa Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Aydın Şirin, hastanelerde doluluk oranına yaklaştığını söyledi. Şirin, çok sayıda sağlık çalışanı ve hekimin salgına yakalandığını, işin öznesi olan sağlık çalışanlarının fikir, görüş ve önerilerinin dikkate alınması gerektiğini dile getirdi.

1 Haziran normalleşme kararlarıyla birlikte vaka sayısında sıçramanın yaşandığını hatırlatan Şirin, toplu seyahatler, düğün ve taziye gibi etkinliklerin önünün açılmasıyla salgının yayılma alanının açıldığını ifade etti. Bakanlığın açıkladığı veriler doğrultusunda Urfa'nın sürekli ilk 5'te yer aldığını hatırlatan Şirin, “6 aydır virüsle mücadele eden sağlık çalışanları ve hekimlerde yorgunluk mevcut. Dolayısıyla sağlık çalışanlarının sayısının artırılması, yine yoğun bakım ve hastanelerin kapasitelerinin artırılması gerekiyor. Yani en kötü senaryoya karşı hazırlık yapmak gerekiyor.” dedi.

SES Amed Şubesi'nin, Kovid-19 nedeniyle yaşamını yitiren sağlık emekçisi Abdulhalik Gündüz için yaptığı açıklamada, 1 Haziran öncesi enfekte olan sağlık çalışanı sayısının 90'dan 430'a çıkmasının sağlık çalışanlarına verilen koruyucu ekipmanların yetersizliği, kalitesizliği ve eski çalışma saatlerine dönülmesinden kaynaklı olduğu vurgulandı.

Tüm bu gelişmeler sistemin, Kürt halkı için bölgeye savaş dışında bir şey götürmediğini, geri kalan her konuda halkın kaynaklarından mahrum bıraktığını göstermektedir.

Serêkaniyê'de Tecavüz ve Kaçırmalara Karşı Halk Ayaklandı

Serêkaniyê halkı, işgalci T.C. devleti ve çetelerinin bölgedeki kaçırma ve tecavüz saldırılarına karşı ayaklandı.

Türk devleti ve çeteleri işgali altında tuttukları Serêkaniyê'de kaçırma, işkence, tecavüz gibi suçlar işlemeye devam ediyor. Serêkaniyê halkı, Türk devletinin ihlallerine ilişkin 21 Ağustos'ta alanlara çıktı. Türk devletinin suçlarına karşı yürüyüş gerçekleştiren halk, sözde Serêkaniyê askeri disiplin yönetimi olan Ebu Enad adlı çete başı ile çete gruplarının bölgede gençleri haksız yere tutukladığını ve kadınlara tecavüz ettiğini belirterek tepkilerini dile getiriyor.

Amed'de 7 Ayda 7 Kadın Erkekler Tarafından Öldürüldü

Halkların Demokratik Partisi (HDP) Diyarbakır Milletvekili Semra Güzel, Amed'de 2020 yılının ilk 7 ayında kadına yönelik şiddet ve cinayetlere ilişkin paylaştığı raporda, kadına karşı erkek şiddetinin ve kadın mücadelesine yönelik saldırıların artarak devam ettiğine dikkat çekti. Türkiye'de de 2020'nin ilk 7 ayında 155 kadının erkekler tarafından katledildiğini, 85 kadının ise şüpheli bir şekilde yaşamını yitirdiğini açıkladı.

İnfaz yasasının etkisi

Ayrımcı İnfaz Yasası'nın kabul edilmesiyle 15 Nisan'dan beri tahliye olan faillerin döndükleri evlerde şiddet uygulamaya, kadın ve çocukları katletmeye devam ettiğine işaret eden Güzel, İnfaz Yasası'yla serbest bırakılan erkeklerin kentte 2 kadını katlettiğinin altını çizdi.

Kadınlar şiddetle yüz yüze

Raporda, kayyım politikalarının kadınlara yaşam alanı tanımadığının altını çizen Güzel, “Kadınları evlere hapsedmeye ve şiddetle yüz yüze bırakmaya devam etmektedir” diye konuştu.

Faşizm Protipi Kayyımlar, Birinci Yılı Geride Bırakırken...

Kayımlar, 400 kişi kapasiteli otelde 1736 kişiyi konaklatıp 936 porsiyon yemek yedirtabiliyor.

Hatırlanırsa; İçişleri Bakanlığı, Mülkiye Müfettişleri 2018 Eylül ayında açıkladığı Mardin Büyükşehir Belediyesi raporunda yer verdiği "Kayımda Mardin Modeli"ni tüm kayımlara önermişti. Peki neydi bu "Kayımda Mardin Modeli"? Şöyle kısaca bir göz atalım:

Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde yaşananlar, bir süredir ülke tarihinin en büyük şehir soygunu olarak tanımlanıyor. Kentin satılığa çıkarıldığı, mezarlığın dahi imara açıldığı, yolsuzluğun sıradan günlük bir iş haline geldiği, fuhuş şebekesinin belediyede kurulduğu bu kayyım döneminde bürokratların aile yakınları işe alınmış, yüzlerce taşınmaz satılığa çıkarılmış, belediyeye uğramayan yüzlerce bankamatik işçisine maaş verilmiş, katrilyonlarca yolsuzluk yapılmış, belediye 1,8 milyar lira borca sokulmuş... Bir önceki seçimler sonrası kayyım atanan Mardin Büyükşehir Belediyesi'nde, 31 Mart seçimlerinin ardından yönetime gelen HDP tarafından açığa çıkarılarak görevden alınan tacizci çalışanlar kayyımla birlikte yeniden görev ve getirilmişlerdi. Kürde ve Kürtçeye olan düşmanlık ise kadınların kazanımlarına dönük saldırılar gibi "sıradan"... Yolsuzluklara sadece küçük birkaç örnek:

Maksimum 400 kişilik bir otelde; 1736 kişilik yer ayırtıp, yine aynı gün o otele 157.41 TL oda ücreti, porsiyonu 56 TL'den 936 porsiyon yemek ücreti ödenmiş. Belediye eliyle yerel seçimlere 19 gün kala 2 milyon TL bedelinde araç kiralama yapılmış, ki bunun da usulsüz bir şekilde yapıldığını söylemeye gerek yok sanırız.

İşte örnek alınması gereken(!) kayyım modeli dedikleri tam olarak bu... Yolsuzluğun, talanın, rantın, kadın ve Kürt düşmanlığının gündelik hale getirildiği bu "Kayımda Mardin Modeli", aslında aynı zamanda bir TC faşizmi protipi oluşturması açısından değerlendirilmelidir. Bu modelin diğer önemli bir yanı ise bu protipin nasıl sürdürülemez ve çökmeye mahkum olduğu gerçekliğidir. Çünkü çok övülen ve örnek gösterilen bu kayyım, bizzat devlet eliyle yolsuzluk yaptığı (aslında yolsuzluğu abarttığı demek daha doğru olur) için operasyonla görevden alınmıştı geçtiğimiz aylarda...

Sayıştay raporlarında en fazla artışın

faiz ve komisyon giderleri olduğunu belirtilirken, Mardin Büyükşehir Belediyesi'nin faiz ve komisyon giderlerindeki artışın yüzde 155.52 oranında gerçekleştiğine yer verildi. Buna karşı belediye gelirlerindeki artış ise yüzde 19.29'da kaldı. Mal ve hizmet alımlarında yapılan ihalelerin usule aykırı olduğu belirtilen Sayıştay raporunda, "hizmet alımı, yapım işi, mal alımı" adı altında yapılan 16 ihalenin toplam maliyetinin yaklaşık 38 milyon olduğu belirtilirken, ihalelerin "pazarlık" usulüyle yapıldığına yer verildi. Bu Sayıştay raporundan sonra Mustafa Yaman (her iki dönemde de Mardin'e kayyım atanan ve şehri soyan vali) merkeze çekildi. 10 Haziran 2020 tarihinde Mardin Büyükşehir Belediyesine üst üste operasyonlar yapıldı. Yolsuzluktan kaynaklı gözaltı ve tutuklamalar gerçekleştirildi.

Kuşkusuz bir protip olan Mardin Büyükşehir Belediyesi'ndeki örnek ne tektir ne de oradaki devlet operasyonu diğer kayyımlara bir ders niteliği taşımaktadır. Şehirdeki soygun ve talanın ayyuka çıkması ve bu pis kokuların artık katlanılmaz hale gelmesidir devleti bu adım atmaya zorlayan.

Mardin tek değil!

Mardin'de yaşananların sadece orayla sınırlı olmadığı ve aslolanın Kürtlerin, kadınların, ulusal ve demokrasi mücadelesinin kazanımlarına dönük kapsamlı saldırının bir parçası olduğu açıktır. Keza 31 Mart seçimlerinin ardından beş ay geçmeden Amed, Wan ve Mardin büyükşehir belediyelerine dönük kayyım saldırısının birinci yıldönümünde, 19 Ağustos'ta, HDP Demokratik Yerel Yönetimler Kurulu, **Kayyım Raporu** açıkladı.

Raporda 31 Mart süreci "Seçimlere haftalar kala tehdit açıklamaları yapılmış, halkın seçimlere gitme isteği kırılmak istenmiş, tekrar seçilmeleri halinde yeniden kayyım atanacağı ifade edilmiş ve seçimlere bir hafta kala bile bu tehdit ve yıpratma girişimlerine devam edilmiştir. Buna rağmen 31 Mart seçimleri yüksek bir katılımı gerçeğe dönmüş, gözler özellikle kayyım atanan belediyelere çevrilmiştir. Seçimler sonucunda tüm hile, baskı ve engellemelere rağmen HDP; 3 Büyükşehir, 5 İl, 45 İlçe ve 12 belde belediyesi olmak

üzere toplamda 65 belediye kazanmıştır. 1230 Belediye Meclis Üyesi ve 101 İl Genel Meclis Üyesi HDP listelerinden seçilmiştir. Sınır hattında Şırnak ve Hakkâri'ye bağlı bazı ilçelerin, kaydırılan binlerce polis ve asker oylarıyla AKP tarafından alınması yargıya taşınsa da bir sonuç alınmamıştır" denilerek özetleniyor.

Yaklaşık 30 ay kadar sonra kayyımlar elinden alınan belediyelerde ortaya çıkan lüks, israf ve yolsuzluğa dair yüzlerce örnek kamuoyu ile paylaşıldı. Özel banyolardan at çiftliklerine; fincan takımlarından binlerce kilometre öteden getirilen simitlere, şatafatlı gecelerden özel yeme içmelere ve pahalı hediyelere kadar geniş bir tüketim skalası ortaya çıkarıldı. Halka hizmet dışında her şey vardı! Fakat kamuoyuna yansıyanlar buzdağının sadece görünür kısmıydı. Sadece 16 belediyede bırakılan borç 6 milyar TL'yi buluyordu. 31 Mart sonrası seçimleri kazanan 6 HDP'li belediyenin KHK gerekçesi ile AKP tarafından gasp edilmesi yetmedi ve devlet, 5 ay geçmeden yeniden kayyım politikasına dönerek 19 Ağustos 2019 itibariyle gasp saldırılarına yeniden başladı.

Raporda 18 Ağustos 2020 itibariyle son durum şu şekilde paylaşıldı:

Kayyım atanan belediye sayısı: 47

KHK gerekçesi ile el koyulan belediye sayısı: 6

Tutuklu belediye eşbaşkanları: 18

Görevden uzaklaştırılan belediye meclis üyeleri: 76

Tutuklanan meclis üyeleri: 10

Görevden uzaklaştırılan il genel meclis üyeleri: 7

Gözaltına alınan meclis üyeleri: 125

Kayyım atanan belediyelerin seçmen sayısının 4 milyon 268 bin 558 olduğu na dikkat çekilen raporda kayyım rejimi-

nin büyük korkusunun kadınlar ve kadın kazanımları olduğuna dikkat çekildi. "31 Mart seçimlerinde 1389 belediye başkanının belirlendiği seçimin sonucuna göre, seçilen kadın başkan sayısı 45 idi. 45 kadın başkandan 24'ü HDP'li başkanlardan oluşuyordu. Fakat HDP, kazandığı 65 belediyesi için de eş başkanlık politikası sayesinde, 65 kadın belediye başkanı sistemini oturtan tek partidir. Yani HDP Türkiye'de yüzde 53,5 kadın başkanı oranı ile siyasette kadın temsiliyeti açısından çok önemli bir noktadadır. (...) 19 Ağustos'ta yapılan kayyım darbesinde de AKP-MHP ittifakının gerekçe gösterdiği noktalardan biri Eş Başkanlık kurumudur. Bu nokta sonraki tüm kayyım atamalarında kendini gösterdi. Eş Başkanlık kurumunun hedef alınmasının en büyük nedeni, eşit temsiliyet hakkını tanımayan, onu reddeden erkek egemen siyasetteki ısrardır." (Rapordan)

Kayımlar, daha bir yıl geçmeden geçtiğimiz dönemden daha fazla yağmaya girişmiş durumdadır. Çünkü biliyorlar gidiciler, hem de bu kez daha hızlı... Kayyımlar karşısında son sözü; yine kayyımların elinden Amed belediyesini alan ve kayyımların talanını kamuoyuyla paylaştığı için kendisi rehin edilerek intikam alınan Amed **Büyükşehir** Eşbaşkanı Dr. Adnan Selçuk Mızraklı'ya bırakalım: "Halkın belediyelerine sömürge valileri de atasalar, halkın seçtiği bizleri tutuklayıp yüzlerce yıl ceza vermiş olsalar da yine bizler mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz. İnsanlık tarihi her zaman göstermiştir ki son sözü her zaman direnenler söyler. Bizlerin de son sözü bu soykırım ve katliam uygulamalarına karşın, bu halk size karşı diz çökmeyecek ve direnişiyle bu zalimlerin saltanatını yıkacaktır."

DAMAT EKSENİLİ DOLAR VE YOKSULLUK...

Uzun soluklu bir iktidarlık sürecinde her alanda gelinen tabloya bakarak tedirginliklerini rahatça anlayabiliriz. Bunun üzerinden yalan, ikiyüzlülük, halkla alay eder gibi açıklamalar ve sahte umutlar aşılacak da onlar için bir zorunluluk. Aradaki fark sadece krizin yaratmış olduğu tedirginliğin kişi ve karakterlerin özgünlüklerine göre kendini ifade etme biçimi.

A KP iktidarının son yıllarda ülkeyi soktuğu ekonomik-siyasi krizin tedirginliğini, gündeme sıkça gelen “zenginleşiyoruz, büyüyoruz, hatta uçuyoruz” gibi kendi resmi verilerine bile aykırı olan masalımsı açıklamalarından okuyabiliriz. Bu aktörlerin yaptığı açıklamaların halk ve toplumsal muhalefet cephesinde komedi senaryosuna dönüşmesi ise unvanlarına zenginlik katmaktadır. Bu alanda önemli bir yeteneğe sahip olan Hazine ve Maliye Bakanı **Berat Albayrak**; Ahmet Hakan’ın CNN Türk’te sunduğu Tarafsız Bölge programında yeteneğini tüm çıplaklığıyla sahneledi.

Saray’ın “Zenginlik Masalları” adlı eserinin başaktörlerinden biri olan Albayrak, damat sıfatıyla kariyerinde ciddi bir ivme kazanmakla yetinmeyerek şuarsuzluğuyla ülke ekonomisinin “mizah yüzü” olma unvanına da hak kazandı. Lafı çok fazla uzatmadan program ve sorulara geçelim.

“Damat”ın dolar imtihanı...

Ahmet Hakan’ın “Kur yükselince telaşlanıyorum, endişelenmeli miyiz?” taidındaki sorusuyla oyun başlamış oldu. Albayrak kendisinden emin bir edayla daha önceden hazırlandığını da ele veren bir çabuklukla soruya “Dolarla mı maaş alıyorsunuz?” cevabını verdi.

Ucuz bir zekaya sahip Albayrak,

dalgalanarak yükselen dolar kuru için “Kur 7’lerden 6’lara 5’lere indi. Tekrar çıktı. Tekrar indi. İner çıkar. Türkiye tüm bu dalgalanmaları düzgün bir şekilde yürütmektedir, güçlü bir alt yapıya sahip” sözlerini sarfetti. Ve tüm dünya ekonomilerinin tarihin en büyük krizini yaşadığını ancak Türkiye’nin bu durumdan en az etkilenen ülkelerden biri olduğunun-olacağına altını çizerek sözlerini “2 sene öncesine göre bugün Türkiye ekonomisi çok daha güçlü” diyerek tamamladı.

Sorulan soru ve verilen cevap anında da dolar, TL karşısında sürekli değer kazanıyordu. Hem de her borsa açılışında olduğu gibi bir önceki rekorunu yenileyerek! Sorunun sorulduğu anda dolar 7.40 TL’yi zorluyordu; Euro da 8.70’leri bulmuştu. Ve o dakikalarda Türkiye’nin dış borcu 431 milyar dolar civarındaydı. Yani o dakikalarda ay sonunda alınacak maaşın değeri süratle yokuş aşağı iniyordu. Doğru, maaşlar dolar olarak ödenmiyor ama maaş haric her şey dolara endeksli. Örneğin doğalgaz dolarla alınıyor. Doların değeri arttıkça doğalgazda da fiyat artışı kaçınılmaz. Köprü, yol geçişleri dolar üzerinden hesaplanıyor ve dolar, TL karşısında değer kazandığında köprü geçişlerine de zam geliyor. Yani dolar TL karşısında değer kazandıkça tüketim malları zamlanıyor, halkın alım

gücü azalıyor, halk yoksullaşiyor.

Ne kör, ne aptal; hepsi gibi o da tedirgin!

Berat Albayrak, doların TL karşısında değer kazanmasına aldırış etmeden ülkede ekonominin rayında olduğunu, önümüzdeki süreçte daha da iyiye gideceğini savunuyor. Gayet doğal! Uzun soluklu bir iktidarlık sürecinde her alanda gelinen tabloya bakarak tedirginliklerini rahatça anlayabiliriz. Bunun üzerinden yalan, ikiyüzlülük, halkla alay eder gibi açıklamalar ve sahte umutlar aşılacak da onlar için bir zorunluluk. Aradaki fark sadece krizin yaratmış olduğu tedirginliğin kişi ve karakterlerin özgünlüklerine göre kendini ifade etme biçimi.

Dışarıdan getirilen sıcak parayla ekonominin çarklarını döndürmeye çalışan AKP yönetimi, iktidar olduğu 18 yıl boyunca uyguladığı yanlış ekonomik programlarla ülkeyi büyük bir borç batağının içine soktu. Şu anda Türkiye’nin dış borcu 431 milyar dolar. Doların TL karşısında aşırı değer kazanmasıyla bu borç dakika dakika yükselmektedir. Doların her 10 kuruş artışı bile dış borç yükünü 43 milyar TL artırmaktadır. Ve tabi ki bu borç, kamu kaynaklarından yani her bir insanın cebinden ödeniyor. Öyle ki, 2021 yılında 5.5 milyar dolar dış borç faizi ödenmesi gerekiyor.

Pandemi öncesi döviz krizi ile sarılan ekonomide hızla küçülme ve işsizlikte tırmanma, enflasyonda iki haneliğe yükseliş yaşanmıştı. Pandemi bu duruma tuz biber ekti diyebiliriz. Sanayi üretimi Nisan ayında % 33 dolayında geriledi, otomotivde gerileme % 75’i buldu ve bu gerileme tekstilde % 60’lara ulaştı. Pandemi ile birlikte tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de işsizlik tırmandı, istihdam azaldı. Resmi işsizlik % 13 görünmesine karşılık genişletilmiş gerçek işsizlik ise % 25’lere çıkmış durumdadır.

Türkiye’nin toplam istihdamında; tek başına 2 milyona yakın çalışanıyla % 6 payı olan turizm sektörü, sivil havacılık, turizm ile ilişkisi olan gıda, giyim, ulaştırma ve haberleşmenin uğradığı zararlarla birlikte büyük bir istihdam kaybı yaşandı. Türkiye ekonomisinde % 3 payı olan turizm sektörünün (kendisine girdi-çıkta bağlantısı olan sektörlerin kayıplarıyla birlikte) 2020 milli gelirini % 5’in üstünde daraltması beklenmektedir. Bu da işsizliğin ve buna bağlı olarak da yoksulluğun artmasının başka bir boyuttaki ifadesi demektir. 2019’da Türkiye’yi ziyaret eden 45 milyona yakın yabancı turist, 30 milyar dolara yakın döviz getirisinin 2020 yılında söz konusu bile olmayacağı açıkça görülüyor.

Türkiye’de daralan üretim ve tu-

rizimde yaşanan durumun sonucu olarak artan işsizlik akabinde yoksullaşmayı da ağırlaştırmış durumdadır. Çocuklarının geçimini sağlayamadığı için intihar eden aile bireylerinden, borçlarını ödeyemedikleri için üzerine benzin dökerek kendilerini yakanlara çokça tanık olduk-oluyoruz. Özellikle emekliler ve işsiz aile fertleri, pazarlara akşam saatlerinde giderek ucuzlayan meyve ve sebzeleri alabilmenin yanında pazarcılarının çöpleri arasından yiyecek aramak zorunda kalmaktadır. 18 yıldır iktidar olan AKP'nin ekonomi politikaları halkı yoksulluğa, açlığa mahkum etmiştir ve bu tablo, dolar endeksli her dakika biraz daha ağırlaşmaktadır.

Yoksulluk ve açlıkla ilgili DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'in 2020'de yapmış olduğu araştırmaya göre 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenmesi için aylık yapması gereken harcama tutarı 2.394 TL ve bu tutar sadece gıda giderleri için. **Açlık sınırı** üzerinden hane halkı tüketim harcamaları esas alınarak yapılan hesaplama sonuçlarına göre ise **yoksulluk sınırı 8.282 TL'dir**. AKP iktidarının 1 Ocak 2020'den geçerli olan asgari ücret ilanı ise 2.324 TL. Yoksulluk değil açlık sınırının bile altında kalan asgari ücretle halka yaşam olanağı sunan(!) bir AKP iktidarı ve onun Hazine ve Maliye Bakanı B. Albayrak adeta emekçilerle dalga geçer gibi "Dolarla

mi maaş alıyorsunuz?" demektedir!

AB ve ABD'den gelen/alınan sıcak parayı (geri ödenen) üretime yatırmayan iktidar; bu parayı yol, bina, AVM yapımına harcayarak betona gömmenin yanında lüks düşkünlüğüyle kışlık yazlık saraylar inşa etti. Ayrıca özel uçaklar ile 3 bin korumaya çok sayıda zırhlı araç almanın yanında bankalara, bürokratlara lüks otoları kiralamayı unutmadı. Bunlar ekonomik krize götürülen nedenlerden bazıları iken; AKP'nin her ülkeden savaş araç gereçleri alarak (Rusya'dan S-400, İngiltere, Fransa ve Almanya'dan uçak, helikopter, tank, füze vb.) yüksek yatırım ve borçlanma yaratması da krizi farklı bir yönden geliştirmektedir. Ve tabii en önemlisi de komşu ülkelerle savaş ve çatışmalar, içeride ise devrimcilere, Kürtlere, emekçi kesimlere, kadınlara yönelik saldırılar ekonomik krize ayrı bir dave-tiye oldu.

Pandemi sonrası kullanılacak hazine kaynağı bırakmayan AKP iktidarı, daha çok genişletilmiş para politikalarıyla dümen tutmaya çalışıyor. Hazine'nin açıkları ve kamu borçlanması büyürken Merkez Bankası ve kamu bankaları ve de Hazine; genişletici para politikasıyla kredileri ucuzlatıp ekonomiyi canlandırmaya çabalyor.

Pandeminin yükseldiği 2020'nin ikinci çeyrek döneminde % 10 küçül-

Ekonomik krizin en büyük dostu çatışma ve savaşlardır. AKP'nin iktidar olduğu 18 yıllık sürede "komşularla sıfır sorun" politikasından "sıfır komşu"ya gelindi.

Suriye devleti ile 2011 yılından bu yana ilan edilmemiş bir savaş politikası yürütmenin yanında Kürt düşmanlığı üzerinden kendini var etme çabasıyla sürdürülen savaş politikası, TC için AKP'nin içerde ve dışarda yarattığı ekonomik ve siyasi krizi iyice derinleştirmektedir.

düğü tahmin edilen ekonomiyi düze çıkarmak için Haziran başından bu yana hızlandırılan bol ve ucuz kredi pompalanması piyasada bir canlanmayı getirirken sert bir döviz yükselişiyle şoke oldu. Ve piyasaları şoke eden, rekorlarına her gün yenisini ekleyen dolar, her hafta başında yeni bir rekora hazırlanıyor.

Savaş pençesinde ekonomik ve siyasi kriz

Ekonomik krizin en büyük dostu çatışma ve savaşlardır. AKP'nin iktidar olduğu 18 yıllık sürede "komşularla sıfır sorun" politikasından "sıfır komşu"ya gelindi.

Suriye devleti ile 2011 yılından bu yana ilan edilmemiş bir savaş politikası yürütmenin yanında Kürt düşmanlığı üzerinden kendini var etme çabasıyla sürdürülen savaş politikası, TC için AKP'nin içerde ve dışarda yarattığı ekonomik ve siyasi krizi iyice derinleştirmektedir. Rojava'da YPG ve dönem dönem Suriye devletine karşı savaşan cihatçı bütün çeteler AKP iktidarı tarafından eğitilip donatıldı. Ve halen bu çeteler silahlandırılmaya ve Rojava özgülünde Suriye'ye karşı desteklenmeye, korunmaya devam ediliyor. "Terörizmle mücadele" adı altında Suriye ve Suriye Kürdistanı toprakları Cerablus, El Bab, Afrin, Tel Rıfat, Serekaniye işgal edildi. İdlib'deki IŞİD artışı cihatçılar 20 bin asker, binlerce top, tank ve zırhlı araçla Suriye'nin silahlı güçlerine karşı korumaya alındı. Irak Kürdistanı'nda Haziran başında başlatılan "Pençe Kartal ve Pençe Kaplan" operasyonlarıyla her gün uçaklarla, helikopterlerle, İHA

ve SİHA'larla Kürt bölgeleri bombalanmaktadır. Haftanın'de ise çatışmalar sürüyor.

Libya'daki iç savaşa da Türk devleti daha doğrusu AKP iktidarı dahil oldu. 15 bin cihatçı İdlib'den Libya'ya Sarrac hükümetinin yanında savaşmak için taşındı. İHA ve SİHA'lar, zırhlı araçlarla Sarrac hükümetinin cihatçı güçleri AKP tarafından donatıldı.

AKP iktidarı; Doğu Akdeniz'de illegal petrol ve doğalgaz aramaları nedeniyle Güney Kıbrıs, Mısır, İsrail ve Yunanistan'la anlaşmazlığa düştü. Sürekli gergin olan Doğu Akdeniz hattında TC ve Yunan savaş gemilerinin karşı karşıya gelmesinin ardından Almanya Başbakanı A. Merkel'in arabuluculuğuyla tansiyon şimdilik biraz düşürüldü. AKP iktidarı tüm bunlar yetmiyormuş gibi Azerbaycan ile Ermenistan arasındaki sınır anlaşmazlığı ile ilgili çatışmadan hemen sonra Azerbaycan'ın yanında savaşın bir parçası olma hevesiyle yer aldı. Bir güç gösterisi olarak da Azerbaycan silahlı kuvvetleriyle ortak askeri manevralara, tatbikatlara başlayan AKP'nin savaş çığırtkanlığına bir kez daha tanıklık ettik.

18 yıllık AKP iktidarı döneminde; Türk devleti doğuda Ermenistan'dan batıda Yunanistan'a kadar tüm komşularıyla çatışmalı bir sürece girdi/giriyor.

Dışarıda bu denli çatışma/savaş politikaları yürütmeleri yetmezmiş gibi içeride de devrimcilere, Kürtlere, muhaliflere, kadın ve LGBTİ+'lara yönelik saldırılarına devam ediyor. Dağlar; uçaklarla, İHA ve SİHA'larla bombalanıyor. En küçük hak arama girişimi dahi polis şiddeti, gözaltı ve hapisle sonuçlanabiliyor.

Tüm bu tablo, Türk ekonomisinin yaşadığı krizi daha da derinleştirmektedir. Ki birçok politikaları da derinleşen ekonomik krizi ertelemeye dönüktür. Zamana oynamak veya anı kurtarmak denilen tabirin bugünkü karşılığı iktidar politikalarının karşılığıdır.

Bunlarla beraber Dolar ve Euro'nun, TL karşısında rekora doymaması halk için de yoksulluk, işsizlik ve geleceksizlik demektir. Bunun sonucunda işten çıkarmalar daha da artacak daha fazla insan işsiz kalacaktır.

Ama diğer yandan krizler devrimcilere olanaklar da sunar. Kitlelerle buluşmaya, örgütleme, sokakta mücadeleye, iktidarı alaşağı etmeye...

Doğu Akdeniz'de Enerji Savaşları

Doğu Akdeniz'de yaşanan gelişmeler, uzunca bir süredir gündemi işgal ediyor. Türk Devleti'nin üst perdeden, kimi zaman Yunanistan'a kimi zaman Güney Kıbrıs Cumhuriyeti'ne, kimi zaman da AB'ye yönelik efelemeleriyle konu, gerilimi yüksek bir tonda tartışılmaya devam ediliyor.

Doğu Akdeniz'i iç kamuoyunda gündeme taşıyan başlıca gelişme, TC'nin Kasım 2019'da Ulusal Mutabakat Hükümeti (Serrac) ile imzaladığı 'Deniz Yetki Alanlarını Sınırlandırma' anlaşması ile Yunanistan'ın Girit, Karpathos ve Rodos Adalarının güneyinde kalan bölgeyi kıta sahanlığı kapsamında gördüğünü ilan etmesi oldu.

TC, Serrac ile deniz yetki sınır anlaşması yaparak bir bakıma Akdeniz'i kuzey ve güneyden ikiye ayırdı. Bu da Kıbrıs adasının deniz kıta sahanlığında yakın zamanda çıkartılacak olan doğalgazın Yunanistan üzerinden Avrupa'ya akışını engellemeye yönelik bir hamleydi. TC, bununla Yunanistan-Mısır-Kıbrıs-İsrail dörtlüsü arasında yapılan doğalgaz anlaşmalarını etkisizleştirmek ya da en azından oyunun kurallarını bozmak istiyor. Diğer yandan dile getirmek gerekir ki, sıklıkla ifade edilen Münhasır Ekonomik Bölge "vatan" değildir, sadece ekonomik kaynaklardan yararlanmaya imkân veren bir bölgedir. Deniz yetki alanının bir devlete verdiği yegâne hak, toprak altı kaynaklardan yararlanma ve orada balık tutma hakkıdır.

TC-Serrac arasındaki anlaşmaya Yunanistan 1982 tarihli Uluslararası Deniz Hukuku Sözleşmesi'ne göre adaların kıta sahanlığı hakları olduğunu, TC'nin ortaya koyduğu haritanın, Yunanistan'ın egemenlik haklarını çiğnediğini ilan etti. Rodos ve Girit'ten başlayan Yunanistan sınırının Kıbrıs'la arasındaki mesafe 245-338 deniz milidir. TC ile Libya arasındaki en yakın mesafe ise 390 deniz milidir. Bu alanda dört ülkenin sınırları bulunmaktadır. AKP iktidarı ABD'den aldığı zımni onay ile Serrac ile yaptığı anlaşmaya dayanarak diğer devletleri namluyu göstererek hizaya getirme politikası izlemektedir.

Bu noktada hegemonya çatışmasının bir işareti olarak görülen NAVTEX ilanına ilişkinde birkaç şey söylemek gerekir.

Bir ülke tarafından belirli bir bölgeye dair NAVTEX uyarısının yapılması, söz konusu bölgenin tehlikeli olduğu anlamına gelir ve seyir halindeki gemilerin belirlenen alana girmemesi istenir. Aynı

Doğu Akdeniz'deki hegemonya dalaşını bu denli geren, emperyalizmin içinde bulunduğu krizdir. Açık ki TC'de bu krizden payını almaktadır. Ne var ki krizin cefasını çeken bir avuç asalak değil işçi ve emekçiler olmaktadır.

şekilde ülkelere ait Deniz Kuvvetleri'nin gerçekleştireceği bir tatbikatın hangi alanda yapılacağını dair bilgiler önceden özellikle 200 mile kadar açıkta olan seyir halindeki gemilere NAVTEX kullanılarak bildirilir.

Akdeniz'de sınırları bulunan devletlerin sıklıkla NAVTEX ilan etmesinin ardında; özellikle Doğu Akdeniz bölgesinde güç olmak, enerji yataklarının kontrolünü ve geçiş yollarını denetim altında tutmak, kalıcı askeri üsler kurmak gibi çok yönlü planlar vardır.

Doğu Akdeniz'de Tecrit Olan TC
TC-Serrac arasındaki anlaşma ve AKP iktidarının Akdeniz'de güç gösterisini bir politika olarak yaşama geçirmesinin tersten etkisiyle İtalya ve Yunanistan 1977'den beri çözemedikleri sorunları aşarak deniz yetki anlaşmasını bu yıl 9 Haziran'da imzaladı.

Öte yandan, Yunanistan-Mısır deniz yetki alanları anlaşması da bunu izledi. Muhtemelen Kıbrıs Cumhuriyeti-Suriye, Yunanistan-Kıbrıs Cumhuriyeti anlaşmaları da sırada. Uluslararası hukuk bağlamında TC-Trablus anlaşmasının şimdiden hükümsüz hale geldiğini söyleyebiliriz. Anlaşmayla, Girit ve Rodos adalarının kıta sahanlıklarının kısmen kullanılması şartıyla Mısır'ın kıta sahanlığı ile dikey bir koridor oluşturularak TC-Serrac arasında imzalanan anlaşma fiilen geçersiz kılınması amaçlanıyor. Bahsini ettiğimiz söz konusu anlaşmaların hiçbiri, bugün BM tarafından onaylanmadığından uluslararası alanda geçerli değildir. Ancak zaten anlaşmalara imza

atanlarda bu gerçeğin farkındadır.

Sorun bugünkü durumda, Akdeniz'in enerji yataklarının kullanımı ve taşınma koridorunun oluşturulması rekabetinde güç olma çatışmasıdır.

AB ve ABD'nin Tutumu

AB dönem başkanı Almanya, TC-Yunanistan ve Kıbrıs denklemine Ankara ile doğrudan bir çatışmaya girmeden, onu kontrol altında tutarak ancak esasta Yunanistan ve Kıbrıs'ın yanında konumlanıyor. Merkel'in R.T.Erdoğan'a verdiği mesaj "AB'nin baskısına bir süre direnebilirim. Eğer geri adım atmazsanız daha ciddi yaptırımlar devreye girer" şeklindedir.

AB Dış İlişkiler ve Güvenlik Politikaları Yüksek Temsilcisi Josep Borrell "Türk yetkililere bu faaliyetlere derhal son vermeleri ve Avrupa Birliği ile kapsamlı bir diyaloga tam ve iyi niyetle katılma çağrısında bulunuyorum" (17 Ağustos 2020) açıklaması yaparken, AB Konseyi Başkanı Charles Michel de, AB Dışişleri Bakanlarının Doğu Akdeniz'deki durum hakkında eksiksiz tam bir hazırlık içinde 24-25 Eylül 2020'de özel bir Avrupa Konseyi toplantısı yapacaklarını açıkladı.

Öte yandan Fransa, Yunanistan'ın yanında olduğunu ilan ederek Doğu Akdeniz'e savaş gemileri ve 5. nesil iki savaş uçağı göndererek ortak askeri tatbikat yaptı.

5600 personel ve 90 savaş uçağı taşıyan ABD uçak gemisinin Yunanistan'la birlikte ortak tatbikat yapmak üzere Girit'e gitmesi, ABD'nin Doğu Akdeniz'deki enerji savaşında TC ile değil Yunanis-

tan ile birlikte olduğunu gösteriyor.

Güney Kıbrıs'ın ABD'nin uluslararası enerji tekeli Exxon Mobil'e doğalgaz arama ruhsatı vermiş olması, ABD-Yunanistan-Kıbrıs arasındaki ilişkilerin boyutu bakımından da bir fikir veriyor. Geçen yılbaşlarında yedi Akdeniz ülkesi; Kıbrıs, Yunanistan, İsrail, İtalya, Ürdün, Filistin ve Mısır bir araya gelip ABD ile AB'nin de desteklerini alarak Doğu Akdeniz Gaz Forumu kurdular. Yine geçen yıl İsrail, Yunanistan ve Kıbrıs, TC üzerinden taşınacak Rus gazına rakip olarak, Doğu Akdeniz gazını Kıbrıs ve Girit üzerinden Avrupa'ya taşıyacak 1900 kilometrelik boru hattı anlaşması (EastMed) imzaladılar.

Tüm bu gelişmeler gösteriyor ki, Akdeniz havzasının tamamı küresel çatışmanın merkezi haline gelmiş durumdadır. Mesele TC ile Yunanistan arasındaki güç gösterisinin ötesinde, Ortadoğu, Kuzey ve Orta Afrika ve Avrupa merkezli güçlerden kimin nerede konumlanacağıyla ilişkilidir. Yunanistan ile Mısır arasındaki anlaşmayı da bu bağlamda Akdeniz ve Ortadoğu'daki ittifak dengelerinin yeniden tanımlanması olarak değerlendirebiliriz. Katar dışındaki bütün Körfez Arap devletlerinin, Mısır ile Yunanistan arasındaki deniz yetki alanları anlaşmasını desteklediklerini açıklamaları, Arap dünyasının politik tutumunu ortaya koyması bakımından da bize bir fikir veriyor.

AKP iktidarının, Cihat Yayıncı gibi Kemalist askerlerin "Mavi Vatan" adıyla yaşama geçirmeye çalıştıkları işgalci ve yayılcı hamle, dönüp kendisini vuran bir bumeranga dönüştü. 2008'den bu yana büyük bir kriz içinde debelenen uluslararası kapitalizm, pandemiyle birlikte daha da derinleşen bu çıkmazını, Doğu Akdeniz örneğinde olduğu gibi yeni enerji kaynaklarında üstünlük elde ederek aşma amacı taşımaktadır. Başka bir deyişle Doğu Akdeniz'deki hegemonya dalaşını bu denli geren, emperyalizmin içinde bulunduğu krizdir. Açık ki TC'de bu krizden payını almaktadır. Ne var ki gerek emperyalist ülkelerde gerekse de coğrafyamız da, krizin cefasını çeken bir avuç asalak değil işçi ve emekçiler olmaktadır. Doğu Akdeniz'deki hegemonya savaşı, emperyalistler arasında, halka rağmen süregelen ve Türk hâkim sınıflarının da pay kapmak adına bir parçası olduğu bir çıkar çatışmasıdır!

Ezilen halklar, uluslararası proletarya ve ezilenler bu çatışmanın bir tarafı değildir!

Beyrut Patlamasının Ardından: Lübnan'da Çöküş ve İntifada

Beyrut Limanı'ndaki patlamanın havaya kaldırdığı toz bulutu ve yollardan, evlerden kopan taş parçaları yere düşer düşmez, asker ve polis attığı gaz bombalarının bulutları, joplar ve mermiler havaya yükseldi. Lübnan yönetiminin bütün çürümüşlüğüne karşı yeniden sokaklara çıkan Lübnan halkı ise 21 yaşındaki kadın bir eylemcinin deyişiyle dökülen kanın susuzluklarını gidermediği¹ polise karşı taşlar, sapanlar ve olanca öfkesiyle karşı koyuşa geçti. Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı stratejistlerinden Lina Hamdan'ın belirttiği gibi Lübnanlılar "öfkeli ve artık barışçıl bir devrim istemiyor".

Beyrut'taki patlamanın ardından sokaklara çıkan binlerce eylemcinin ruhu ise eylemlere katılan Rassa Habbal'ın işaret ettiği gibi "Ya giderler ve biz kalırız ya da kalırlar ve biz gideriz" sözleri ile özetlenebilir.

Ülkedeki krizlerin derinleşmesini, dışlerini mazlum halkların ciğerlerine kadar batırmak için fırsat sayan emperyalistlerde gözlerini Lübnan'a dikti. Emperyalistlerin fazlaca müdahalesinin olduğu Lübnan sahası, Beyrut patlamasının ardından yeni oyuncular da hevesli hale getirdi. Lübnan halkı kendi iç parçalanmışlığı, kendi zalimleri yetmiyormuş gibi şu an bölge ve dünyadaki zalimlerle daha fazla uğraşmak zorunda.

Sömürgeci güçlerin çarpışma sahası Lübnan!

Lübnan, 160 yıllık kanlı ve zorlu bir geçmişin acısını yaşıyor ve topyekün çürümüşlükten kurtulabilmenin sancısını çekiyor.

Suriye'den Osmanlı'ya, Fransa, İsrail ve İngiltere'ye birçok gücün Lübnan'ın bugün ki bloklaşmasında izleri mevcut. 1975 ve 1990 yılları arasında süren ve 200 bin Lübnan'lının yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan iç savaş sonrasında koalisyona tipik, ülke yönetiminin bir parçası haline geldi. Ülke yönetiminin bir tarafında Şii'ler, bir tarafında Sünniler ve bir tarafında da Hıristiyanlar olmak zorunda.

Musa Özüğürlü'nün Gazete Duvar'daki yazısında dikkat çektiği gibi küçük bir Lübnan, tarihi, iç savaşları, savaşları, politik çekişmeleri, isimleri, aileleri, akımları ve mezheplerinin üzerine, küresel ve bölgesel güçlerin sürekli müdahalesiyle şekillenmektedir (Lübnan Siyasetinde Kim Kimdir?, 11 Kasım 2017).

Öyle ki, Fransa'nın Suriye'yi bölmek

için oluşturduğu yapay sınırın çizgileri hala net değil ve Suriye Lübnan'ı hala kendinden zorla koparılan bir parça olarak görüyor.

Bugün, Beyrut Limanı'ndaki büyük patlama sonrasında ise Çin, işletmesinin devredilmesi karşılığında Beyrut Limanı'nı yeniden inşa edebileceği teklifini yaptı. Fransa ise, kendileri olmadığı durumda, İran, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi ülkelerin Lübnan siyasetinde hakim olacağı tehdidinde bulunarak Fransa'nın Lübnan'a "yardım" etmesi gerektiğini ileri sürdü.

Tüm bunların üzerine iç siyasetteki egemenlerin klikleşmesi, hem Lübnan'a yönelik emperyalist müdahalenin kolaylaşmasına zemin sunmakta hem de emperyalizmin mevcut varlığı bu kliklerin birbirlerine karşı mücadelesindeki şiddeti derinleştirmektedir.

Şii - Sünni merkezinde temelde 2 bloğa ayrılan Lübnan siyaseti, bu bloklar içerisinde daha fazla kliklere ayrılmış durumda.

Ülkedeki hakim klikler ise halkın inançlarını suistimal ederek, insanları kendi siyasal sömürgeci politikalarını güçlendirebilmek için arkasına almaya ve mevcut sistemin devamını garantilemeye çalışmaktadır. Siyasal düzlemde bu durum devam ederken, görünürde inanç temelli örgütlenen bu yapılar giderek "yozlaşmış", halkın emeğini sömürme boyutunu giderek derinleştirmiştir. Lübnan halkı bugün, günümüzde popüler bir kavram olarak kullanılan "yozlaşma"yı, -akıttıkları kan düşünülürken- fazlasıyla naif kaldığı- faşist kliklere karşı kullanmakta, fakat reformun ötesinde bir değişim ve devrim istemektedir.

Lübnan'lı Antoun Issa'nın belirttiği gibi patlamayla açığa çıkan durum,

"...Ülkenin, devletin, siyasetçilerin, on yıllardır içinde bulunduğu yolsuzluğun, kötü yönetimin, değişimin zorunlu olmasına rağmen buna ayak diremenin, güç dengelerinin, siyasi ve ticari çıkar ittifaklarının Lübnanlıları sürüklediği son nokta..." olarak görülmektedir (Lübnan'da 160 yıldır her nesil travma yaşıyor. Gazete Duvar için çeviren Tarkan Tufan).

Tüm bunların karşısında halk birleşerek sokaklara çıkmış, devrim ve değişim talep etmektedir. Ancak bugün ki değişim sloganı, Lübnan'ın bu hale gelmesinde ilk elden sorumluluğu bulunan ve suçlu olan siyasi oluşumların temsilcileri tarafından da dile getirilmektedir. Böyle yapılarak amaçla-

nan, aklanma ve halkın öfkesinin belli bir boyutta tutulmasını sağlamaktır.

Türk Devletin Fırsatçılığı

Lübnan'da gelişmeler devam ederken, Türk Devleti, tam da kendisinden beklenileceği gibi hareket etti. Güçlü devlet görünümüyle sağda solda hava yapmanın bir devamı olarak Lübnan'daki "Türlere" vatandaşlık teklifi verildi. Propagandist ve güçlü bir devlet izlenimi yaratmaya çalışan Türk Devleti gerçekte, değil kimi Lübnan'lılara ev sahipliği yapmak, Suriyeli mülteciler için verilen milyarlarca Euro'yu cebe indirebilecek kadar seviyesizleşmektedir.

Öte yandan Türk devletinin genel siyasetine uygun olarak amaçlanan, güçten düşmüş Lübnan'dan "ne kopartabilirizdir?". Siyasal söylemde ve ideolojik açıdan Turancılığı yayılmanın aracı haline getiren ve bu politikayı izleyen Türk Devleti, bölgede iç karışıklığa uğrayan her devlete yaptığı müdahaleyle güçlenme derindedir. Ne yazık ki avantajı ise gerek Orta Doğu gerekse de Kuzey Afrika ülkelerinde mevcut karışıklık derinleşerek devam edecek gibi durmaktadır. Türk Devleti bu karışıklıklardan faydalanabilmek için iç siyaseti sürekli germekte, toplumsal muhalefetin üzerine gitmektedir. Bu süreçte Türk Devletinin genel yaklaşımı iç savaşlarla boğuşan ülkelere müdahalelerle kendini güçlendirmek ve mümkünse sermayesinin yayılmacı politikalarına hizmet etmektedir.

Lübnan halkı intifadada

Tüm bunların karşısında, Lübnan halkı hem kendi gericilerinin hem de ne kadar açaklaşabileceklerini gayet iyi bildikleri ve tanıdıkları sömürgeci ülkelerin müdahalelerine karşı sokaklarda. Lübnanlılar patlamanın yaşandığı günden bu yana sokakları doldurarak, kimi hükümet binalarını işgal ederek sorumlulardan hesap soruyor ve ge-

leceğini ellerine almak için çabalıyor.

Eylemlere katılan Elias Saade, NBC News'e verdiği röportajda:

"Hükümetin istifası hiçbir şey ifade etmiyor çünkü hiçbir zaman iktidar konumunda olmadı. Hükümetin tüm üyeleri bu Parlamentonun kuklası, ve biz Parlamento-yu feshedene kadar bu ülkede bir değişiklik olmayacak."

"...Olan sadece fiziksel bir patlama değil. Patlama, hükümetimizde meydana gelen tüm yolsuzluk ve yetersizliğin sembolik bir tezahürüdür." diye belirtti.

26 yaşındaki Saade, 16 Ağustos'ta duyurulan salgına karşı tecrit uygulamasına ilişkin ise Lübnan'lı eylemcilerin sokaklara dökülmesini şu sözlerle ifade etti: "Açlık-tan ölüyoruz, bu bize ne yapacak? İnsanlar bu uğurda canlarını vermeye hazır."²

Geçtiğimiz hafta gerçekleştirilen eylemlere katılan Eddy Gabriel ise direnişi şu şekilde anlattı:

"Evimi, arabamı, işimi kaybettim, arkadaşlarımı kaybettim. Korkacak bir şey yok. Her şey gitti."²

Tüm bu gelişmeler, Lübnan'ın birçok noktasını saran ve durmak bilmeyen eylemler, halkın öfkesinin sisteme karşı ne denli yükseldiğini, çelişkilerin ne denli derinleştiğini göstermektedir. Lübnan halkından yukarıda aktardığımız, eylemcilerin bazı ifadeleri ise direnişteki kararlılığın göstergelerindedir. Bir yanda sömürgeci politikaları hayata geçirmek isteyen emperyalist güçler ve onların taşeronları bir yanda Lübnan halkı... Zafer, bugün olmazsa da yarın direnen Lübnan halkının olacaktır.

1: www.nytimes.com

(<https://nyti.ms/319VzRT>)

2: www.nbcnews.com

(<https://nbcnews.to/319Vttv>)

Cumhuriyetçi, Demokrat, Kadın, Erkek, Siyah, Beyaz... Kumanda Kimde Olursa Olsun, ABD Emperyalizmi Bildiğiniz Gibi!

Düzen içi siyasette en önemli ilgi odağının ilki o ülkenin seçim süreci ise, gündemin odağında karşımıza ABD'nin başkanlık seçimlerinin bulunduğunu söylemek abartılı sayılmaz. Zira, son on yıl içinde işler kendi açısından istenildiği gibi gitmese de ABD, emperyalist-kapitalist sistemin gerek ekonomik olarak gerek askeri, teknoloji, silah sanayi vs. açılarından hala en büyük emperyalist gücü. Dolayısıyla, dört yılda bir 2-8 Kasım arasında tüm gözler ABD'deki seçimlerin sonuçlarına kilitleniyor.

Elbette emperyalist-kapitalist sistemin özüne vakıf olanlar açısından, Beyaz Saray'ın oval ofisindeki şahsın Cumhuriyetçi mi Demokrat mı, siyah mı beyaz mı, kadın mı erkek mi vs. kim olduğunun önemi yoktur. Kimi iç ve dış politika başlıklarında bunların belli başlı farklılıkları olsa da, öze tekabül etmesini kimse beklememektedir. Yine de bu durum, önümüzdeki dört yılın önemli parametrelerinden biri olarak bizim açımızdan da takip edilmesi gerektiği gerçeğini değiştirmemektedir. Nitekim, 4 yıldır ABD'yi yöneten Trump'ın karşısına Demokratların adayı olarak çıkan Biden'ın kazanma ihtimali dahi, kendi iktidarlarına ilişkin fikirleri nedeniyle, AKP-MHP iktidarının ödünü patlatmış durumdadır. Tek başına bu dahi 3 Kasım 2020 ABD seçimlerine ilgimizi yöneltmemizi gerektiriyor.

İki resim arasındaki farkları bulun: Trump-Pence ve Biden-Harris

ABD'nin başkan ve başkan yardımcısının belirleneceği seçimlere üç aydan daha az bir süre kaldı. 3 Kasım'da gerçekleştirilecek seçim sonucunda Başkan, Başkan Yardımcısı, Temsilciler Meclisi, Senato

ve Valiler belirlenecek.

Başkanlık için mevcut Başkan Yardımcısı Mike Pence ile D. Trump ve Kamala Harris ile J. Biden yarışıyor. Trump, Pence ve Biden'ın isimleri zaten belliyken, geçtiğimiz hafta Biden, başkan yardımcısı adayı olarak Kamala Harris'in ismini açıkladı ve tüm gözler, Demokratların kazanması durumunda ABD'nin ilk Siyah kadın başkan yardımcısı olması itibarıyla Harris'e çevrildi.

Hatırlanacağı gibi, D. Trump başkanlık seçimini kazandığında kürtaj karşıtı söylemleri ve cinsiyetçi yaklaşımları nedeniyle yüzbinlerce kadın sokaklara çıkarak protesto gösterilerinde bulunmuştu. Diğer yandan Mayıs ayının sonunda siyahi G. Floyd'un polis tarafından pervasızca katledilmesi bugün de hala kimi bölgelerde devam eden protestolara yol açmıştı. Yani Harris, Trump'ın başkanlığından memnun olmayan bu iki kesime hitap edebilecek bir isim.

Ancak durum hiç de öyle değil, bu sadece göze hitap etmenin dışında fazla bir anlam taşımıyor. Zira Harris'in, iki dönem boyunca yaptığı Bölge Savcılığı sürecinde "ırksal adalet konusunda sicilinin pek de parlak olmadığına" dikkat çekiliyor. Diğer yandan ABD'li kimi feminist çevreleri her ne kadar heyecanlandıran bir aday olmasına karşın Harris'in kürtaja hakkına ve eşcinsel evliliğe "sıcak baktığı" söyleminin dışında bu konuda da özel bir politik duruşu bulunmuyor.

"Dişi Obama" denilerek parlatılan ve seçim kozu olarak başkan yardımcılığı adaylığı verilen Harris'in de benzetmeye uygun olarak Obama'dan farkı yok. Nitekim Obama döneminde başta polisler

Elbette emperyalist-kapitalist sistemin özüne vakıf olanlar açısından, Beyaz Saray'ın oval ofisindeki şahsın Cumhuriyetçi mi Demokrat mı, siyah mı beyaz mı, kadın mı erkek mi vs. kim olduğunun önemi yoktur.

olmak üzere kolluk güçlerinin siyahlara yönelik şiddetinde özel bir düşüş görülmediği gibi, katletmekten işkence yapmaya kadar suç makinesi olan polislerin yargılanmasında da bir artış gerçekleşmemiştir. Biden seçildiği durumda başkan yardımcısı olacak Harris'in ABD emperyalizminin kuruluş kodlarında bulunan ve Amerikan yerlilerine dünya tarihinin en büyük soykırımını yaşatan ırkçılık konusunda adım atabileceğini düşünmek fazlasıyla saflık olur.

Benzer bir durumu Biden için de söylemek mümkün. Trump'ın tutarsız, bir günü diğerine uymayan dış politikadaki tutumunu eleştiren Biden ve genel olarak Demokratlar, küresel müdahalelerin, yani emperyal hedeflerin artırılmasını savunarak pratikte dış politikada Trump gibi bir karakterin de gerisinden geliyorlar.

Dış politikada ABD liderliğinin tahkim edilmesini savunan Biden, Dış İlişkiler Konseyi adlı düşünce kuruluşunun yayımladığı Foreign Affairs dergisi için kaleme aldığı makalesinde Trump'tan önce ABD'nin dış politikada "kurallar koyan ve anlaşmaları ve kurumları oluşturan bir devlet" olmasına karşın, Trump'ın bu sorumluluktan kaçtığını vurguluyordu. Buna karşın Biden, küresel bazda daha fazla müdahale edici bir rol üstlenerek uluslararası sisteme liderlik etmeyi öne sürüyor. [Yani daha fazla saldırganlık, daha fazla işgal, daha fazla ekonomik köleleştirme...] (Ocak 2020, www.foreignaffairs.com) George W. Bush'un başkanlık seçiminde Biden'ı desteklediği iddiası boşuna değil sanki.

Aynı makalede Biden, Çin'le ilişkilerinde ABD'nin daha sert bir tutum alması gerektiğini; "teknoloji hırsızlığı ve fikri mülkiyet hakkı" gibi konularda Çin'le mücadele edeceğini ve bunun için müt-

tefik ülkelerle birlikte hareket edeceğini söylüyor.

Anketler bu kez doğruyu mu gösteriyor?

Bu yılın ilk aylarına kadar başkanlık seçiminin sonucu az-çok belliydi. İşsizlik rakamlarında önemli düşüşler kaydedilmiş, ekonomide görece iyileşmeler yaşanmış, dahası en başarısız döneminde George W. Bush'a yaptıkları gibi Trump'a vatan-daşlar tarafından ikinci bir şansın verileceği öngörülüyordu. Ancak COVID-19 pandemisi sürecindeki vurdumduymaz tavırları, sağlık sisteminin çöküşü, her gün bine yakın insanın yaşamını yitirmesi, işsizlik oranlarının tarihi rekorlar kırması, Floyd'un katledilmesinin ardından sokağa çıkarak protesto gösterilerine katılanlara yönelik saldırgan tutumu Trump'a bu ikinci şansın gösterilmeyeceği yorumlarına neden oluyor.

Ancak sadece yorumla da kalmıyor, tüm anketlerde Biden sürekli olarak rakibi Trump'ı artan oranda geride bırakıyor. ABD'nin saygın gazetelerinden The Economist, Biden'ın kazanma şansının yüzde 93 olduğunu iddia ediyor. New York Times'ta, "Biden'in 25 yıldır görülmemiş bir ulusal fark yaptığı" yer alıyor. Halbuki aynı New York Times, 2016'da Trump'ın karşısındaki Hillary Clinton'ın seçilmesine yüzde 85 şans vermişti. Yani kontrol altına alınamayan COVID-19 salgınına, Floyd protestolarına, ekonomik krizin giderek yakıcı bir şekilde hissedilmesine bakarak Trump'ın kaybedeceğini peşinen söylemek çok zor. Seçim meselelerinde işler o şekilde yürüseydi, Türkiye'de AKP yirmi yıla yakın iktidarda kalamazdı. Ayrıca daha önceki ABD seçim değerlendirmelerinde ayrıntılı bir şekilde aktardığımız gibi, ülkedeki seçim sistemi sadece oy çokluğuna dayanmıyor; Başkan ve yardımcısını seçecek olan seçiciler kuruluna, nüfus oranına göre en çok temsilci gönderecek eyaletlerdeki duruma ve salıncak eyaletler (swing states) denilen, ne Cumhuriyetçilerin ne de Demokratların mutlak üstünlüğü elinde bulundurduğu Ohio, Florida ve Virginia gibi eyaletlerin tutumuna da bakıyor.

Kısacası, bugün Biden-Harris ikilisinin, anketlere ve ülkedeki havaya göre ipi göğüsleyecekleri net olarak görünmesine karşın üç aylık zaman diliminde tüm dengelerin değişebileceğini gözardı etmemek gerekir.

Doğa Katliamında Tam Yol İleri!

“Ben de ilk defa böyle büyük bir taşkın, böyle büyük bir afet görüyorum. Gerçekten şehrin tamamen silüeti değişmiş durumda. Şehrin seviyesi değişmiş durumda” diyor şaşkınlıkla Giresun’un Dereli ilçesinde yaşanan sel felaketinin ardından bölgeye giden Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli. Muhtemelen orada yaşayan halk da ilk defa böyle bir taşkın görmüştür. Sonuçta yıllardır yaşadıkları bölgede yağmurla yaşamaya alışmış olanlar ilk defa böyle bir taşkınla karşılaştıkça bakan Pakdemirli’den daha fazla şaşırarak keskin. Bol yağmurlarıyla bilinen Karadeniz artık, yağmurların ardından oluşan heyelan ve sel haberleriyle anılır oldu. Çoğu bölge insanının “şu yaşama geldim ilk defa böyle şey gördüm” demesi artık bir rutin haline geldi. “Neydi bölgeyi bu duruma getiren?” sorusunu sorduğumuzda tam da aradığımız cevap ortaya çıkmaktadır. O cevap artık inşaatla özdeşleşmiş olan AKP’nin her şeyi tam anlamıyla betona dökmesinde yatmaktadır. Binlerce HES ile dereler kurutulmuş, yönleri değiştirilmiş, ıslah adı altında dereler betonların içine hapsedilerek kendi doğal yataklarından kopartılmış, uygun olmayan yerler imara açılıp binlerce inşaat yapılmış ve sonuçta hiç olmayan yerlerde olmayan şeylerin olmaya başlaması sağlanmıştır. AKP’nin en temel karakteristik özelliklerinden biridir silüet değiştirme. Bu yolda bazen yaptıklarına kendileri de şaşırsalar da hızla ve azimle devam etmektedirler. “Biz bu şehre ihanet ettik” ama etmeye devam edeceğiz azmi.

Doğa sermayeye kaynak için talan ediliyor!

Neoliberal ekonomik politikaların yapısal dönüşümlerinden biri halkın doğrudan yaşamsal alanlarının sermaye lehine kullanılmasının önünün açılması idi. Bu kapsamda kentleşme, doğa, sağlık, eğitim sermaye birikimi için araçsallaştırıldı. Doğal kaynak söylemi ile doğal alanlarımız da, sermaye birikimi için ‘kaynak’ olarak talan edilmekten kurtulamadı. Bu uğurda ekolojik bütünlük parçalandı, canlıların doğal yaşam ortamları ve yuvaları dağıtıldı.

İnşaata Dayalı Kalkınma modeli dünyanın birçok ülkesinde uygulanmaktadır. Bu model Türkiye’de AKP eliyle en vahşi, en ilkel yöntemlerin kullanıldığı, halka karşı en barbar en acımasız yaklaşımların sergilendiği, yandaş ser-

*Kuralsızlaştırılmış,
denetimsizleştirilmiş,
kılıfına uydurulmuş
biçimde doğaya hoyratça
saldırmalarının nedeni
bu sermaye birikiminde
yatmaktadır.*

mayeyi besleme aracı haline getirilen ve bunun tam bir aymazlıkla yapıldığı bir model olarak karşımıza çıkmaktadır. Maden ocakları, HES’ler, termik santraller, mega projeler ile ülkenin bütün kaynakları tarumar edilmektedir. Kanunlarda ve yönetmeliklerde yapılan değişiklikler ile talan şirketlerinin işini kolaylaştırılmaktadır. Kıyıları, ormanlar, meralar, yaylalar, enerji tekellerine, maden firmalarına, turizm yatırımcılarına, inşaat şirketlerine tahsis edilmektedir. Bu alanlar denetimsiz bir şekilde imara ve inşaatla açılmaktadır.

Öyle ki bu vahşi durum tüm dünyayı etkisi altına alan on binlerce insanın ölümüne yol açan/yol açmaya devam eden pandemi döneminde bile hiç hız kesmeden hatta sağlık krizini sermaye fırsatına çevirerek daha da hızlanarak devam etmektedir. Pandeminin ilk günlerinde Kanal İstanbul projesi için yapılan maskeli ihaleyi hepimiz hatırlarız. Ekoloji Birliği pandemi döneminde kesintisiz ilerletilen, hız verilen ülkenin dört bir yanına yayılan inşaat, enerji, maden projelerini haritaladı ve 54 başlıkta pandemi dönemindeki doğa talanını maddeledi. Sadece pandeminin başlangıcından bu döneme kadar yapılanlara baktığımızda var olan vahşiliği görüyoruz. Lakin iktidar sahipleri bunlarla yetinmemekte doğa katliamına hız kesmeden devam etmektedir. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı Maden ve Petrol İşleri Genel Müdürlüğü’nce (MAPEG), 68 ilde 766 maden sahası ihale edilerek aramalara açılacak. Konuyla ilişkili ilan Resmi gazetede yayımlandı. Açılan ihaleye baktığımızda ülkenin her bir tarafı inşaat alanına çevrilecek. Elbette iktidarın kendi sermayesi tarafından. Ülkemiz için doğaya verilen zarar şu anki iktidar temsilcisi AKP ile sınırlı olmadığını he-

pimiz biliyoruz. Emperyalist-kapitalist sisteme bağımlı olan her yerde doğa yıkımı olur. Yazının içerisinde değindiğimiz neoliberal politikalarla birlikte artan doğanın sermayeleştirilmesine ülkemizde son dönemde artarak devam eden ekonomik kriz ve bu krizin açığa çıkardığı kaynak sıkıntısı ve bu kaynak sıkıntısını aşmak için alternatifin kalmaması doğanın talan edilmesinde tam bir vahşiliğe neden olmaktadır. Özetle iktidar her parası tükendiğinde doğaya saldırmaktadır. AKP döneminde doğanın sermayeleştirilmesi, hem hacim hem de tür olarak önceki iktidarlara karşılaştırılamayacak bir düzeye ulaşmış durumdadır. Doğadaki tüm canlıları kaynak olarak gören iktidar her canlıya kendince bir bedel biçmiştir. Av turizmi adı altında yüzlerce hayvanın ihalelerle katledilmesinin önünün açılması bu nedendir.

Kuralsızlaştırılmış, denetimsizleştirilmiş, kılıfına uydurulmuş biçimde doğaya hoyratça saldırılarının nedeni bu sermaye birikiminde yatmaktadır. Tüm bunlar doğal kaynaklarımızı ekonomiye kazandırıyoruz yalanı altında hiç bitmeyen bir demagoji ile sürdürülmektedir.

Bu saldırılar tam olarak mafya yöntemleri ile yapılmaktadır. Kendi koydukları kanunlara, yasalara uyma zahmeti bile duymamaktadırlar. Öyle ki onlarca yerde doğa talanına karşı kendi suyunu, havasını, toprağını savunan insanlar tam bir mafya tarzı ile sindirilmeye çalışılmaktadır. İnsanların evine, tarlasına, suyuna, parkına rızası olmadan, tepeden inme kararlarla el

koyabilmekte ve yıkabilmektedir. İtiraz edenlere devletin bütün gücüyle saldırılmaktadır. Şirketlere her türlü kolaylığı sağlarken Manisa’da Biyogaz Enerji Santraline hayır diyen kadın köylüleri kolluk kuvvetlerine dövdürebilmekte, Kaz dağlarında madenlere karşı nöbet tutanlara “Toplum düzenini, genel ahlakı, genel sağlığı, çevreyi ve ekonomik düzeni bozmak” suçlamasıyla 4 günde toplamda 57 bin 240 lira idari para cezası kesebilmekte, Rize’nin Güneysu ilçesinde köylüler karantinada çaylarını bile toplayamazken HES yapan şirket aynı yerde özel izinle çalışabilmektedir. Su havzalarını, tarım arazilerini, orman alanlarını, tarihi ve kültürel mirasları koruyan yasa ve kurulları devreden çıkararak buraları imara, inşaatla açabilmektedir. Mahkemelerin yürütmeyi durdurma kararlarına rağmen şirketler işlerini yapmaya devam edebilmektedir. İşte bu “keyfilik” durumu AKP iktidarı döneminin en belirgin özelliklerinden biridir.

Sonuç olarak yasalarla doğa katliamı artarak devam etmektedir. Katliamın getirdiği doğa tahribatı neredeyse geri döndürülemez bir noktaya gelmiş bulunmaktadır. Onlarca alan yok olmakta, iklimler değişmekte, canlıların yaşam alanları daralmaktadır. İktidar sahiplerinin bu konuda önemseydiği tek şey gelecek olan sermayedir. AKP iktidarı, değerli madenleri, ormanları, kıyıları, meraları, yaylaları, yeraltı, yerüstü suları ve doğadaki tüm yaşamı kendine kaynak yaparak hayatta kalmaya çalışıyor.

Martager'e Bakmak

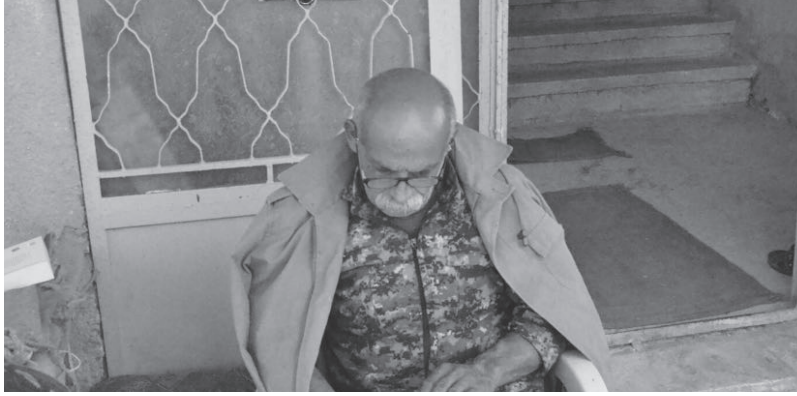
Dünyaya yaşananlara bakarken ayrıntılı dikkatli derin bakmayı başarabilen gerçeğin yasalarına ve özüne hakim olmaya başlar. Gerçeğe devrimci temelde yön verebilir. Diyalogun gelişim yasalarıyla, kolektifin gözüyle gerçeğe korkusuzca bakanlar komutan Martager'i doğru anlayabilir.

Kolektifin, devrimci örgütlerin etrafında sayısız insanla karşılaşılır. Bazı insanlar kendilerini kolay belli ederler. Onları tanımak, anlamak için olağanüstü bir çabaya gerek yoktur. Bazıları ise ilk bakış ve dokunuşta kolay anlaşılmaz, ilk görüngülere bakarak anlamaya çalışanlar ciddi bir yanılıyla karşılaşır. Dolayısıyla insanlara daha dikkatli ve derin bakmayı, pratiğin gözü ve diliyle anlamayı öğrenmek esas olmalıdır. Bahsettiğimiz komutan Martager'dir. Onun sessiz, suskun, gösterişsiz duruşunu ve yaşamını sürekli demir ve patlayıcıyla uğraşma halini ilk görenler Martager yoldaş hakkında yanılabilir. Pratiğin gözüyle, dürüstçe bakanlar ise onun usta bir emekçi, güvenilir sağlam bir partili olduğunu anlayabilir.

Silahlı ve patlayıcıyla olan derin ilişkisi, onları söken, parçalayan onaran, yeniden şekil ve düzen veren uğraşına bakan herkes ona kolay anlam yükleyip değer veremeyebilir. Çevresindekilerle kurduğu ilişkide daha çok dinleyen, anlamaya çalışan, suskun tutumunu ilk görenler kolay anlam veremez. Ancak usta savaşçı ve komutanlar onu ilk gördüklerinde onun değer ve yerinin hakkını hemen verir. Saygı ve minnette kusur etmezler. Ondaki savaş derinliğini, yoldaş inceliğini ancak onu yakından tanıyanlar anlayabilir.

Bugün her yoldaş ve her militan yüzünü Martager yoldaşa çevirip onu doğru anlamaya, doğru yaşama ve yaşatmaya çalışmalıdır. Onun her duruşu ve pratiği muazzam temelde öğretici özelliğe sahiptir.

İlk gençlik yıllarından başlayarak orta ve ileri yaşın tüm anlarını, yarım asırdan fazla ömrünün tümünü, inandığı-savunduğu devrim ve sosyalizm uğruna feda etmek, 64 yaşın son nefesine kadar demokratik halk devrimi için çalışmak ve mücadele

etmek asıl öğrenilmesi gereken noktalarıdır. Etrafımıza bakıp kolayca hemen karşılaşacağımız bir komutan olmadığını iyi bilmek gerekir. Kolay bulunan ve yaratılan bir militan olmadığını iyi bilmek gerekir.

Mülk ve mülkiyet dünyasıyla, gösteriş ve kariyer budalalığıyla ün ve ünvan aldaticılığıyla alakası olmayan, onlara yabancı ve karşıt bir dünya da yaşadığı mücadele etti. Zorluklarla ve engellerle sürekli alay etti. Düşmanla dalga geçti. En zor koşullar altında bile bir mücadele ve direniş yolunu buldu. Çözumsuzlüğe ve çaresizliğe asla teslim olmadı.

En sarp kayalarla çevrili dağlarda buz kesen, en soğuk gecelerde ve en dayanılmaz sarı sıcakta direnmeyi gösterdi. Yokluk dolu günlerde mücadele etmeyi öğretti. O gerçek bir savaş ustası ve kavga şampiyonuydu.

Onun olduğu her yer başarı ve ustalık pratiğinin canlı örnekleriyle doludur. Sessiz görünümü altında muazzam bir saflıkta naif bir çocukluk duruşu ve devrime derin bağlılık vardı.

Onun olduğu her alanda yoldaşına omuz, dostuna uzanan güçlü bir el oldu. Dayanışma ve paylaşım onun doğal olağan özelliği olarak tanındı. Nubar Ozanyan yoldaş devrimi ve savaşı elleriyle hücum pratiğiyle yaptı. "Komutan cepheye komutandır. Gitmediğin yer başkasını yollama" ilkesinin en dürüst ve mütevazî öğretmeni oldu.

Komutan Martager önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'ya bağlılığın sarsılmaz abidesidir. Yarım asırdan fazla yaşamını fedakarca devrime adadı. Sızlanma, şikayet etme, görev ve karşı itiraz yazmazdı onun devrimcilik felsefesinde.

O her dönem ve anda en ileri savaş çizgisi olmayı ve temsil etmeyi başardı. Filistin'de, Ermenistan ve Rojava'da bir direniş ve savaş markası oldu. Ayağında eski ayakkabısı, askeri üniformasıyla görev insanı olarak devrimcilik yaptı. Kolektifin her kararını yaratıcı bir şekilde yerine getirmek için çalıştı. Gerilla-savaş alanı özlemini en çok duyduğu yer oldu. Düşmana etkili ve imha edici darbe vurmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bildiği tüm savaş ve direniş bilgilerini savaşan her militanına öğretmek için büyük çaba gösterdi. Kürt-Ermeni-Türkiyeli-Enternasyonal tüm savaşçıların usta bir öğretmeni, gerçek bir yoldaş, güvenilir bir dostu oldu.

O, her dönem bakılacak ve öğrenilecek bir komutan oldu. Sözden önce eylem gücünü esas aldı. Savaşı fedakarlık ve incelik dolu sanat olarak ele alıp yürüttü. Devrimci savaş ve başarıyı önce düşüncede kazanarak, pratik yolunda yürümeye çalıştı. En güzel duygularını devrimci yaşamın ve savaşımın güçlenmesi için harcadı. Amacın ve başarının insanı olmak için çalıştı.

Bütün yönleri ve ölçüleriyle örgütlenmeyi esas aldı. Ne ideolojiyi ihmal etti ne de eylemi unuttu. Bildiği ki ikisi birlikte uygulandıkça başarı ve zaferin sahibi olunacaktır. Dıştan ve içten saldırıların arttığı bir dönemde canını vererek devrim barikatı oldu.

Komutan Martager, yoksulluk ve kölelik dolu utanılabilir yaşamın ve ölümün kefenini yırtarak yol açtı. Devrimin militanları onun açtığı savaş ve direniş yolunda birlik ve beraberlik ruhuyla savaş adımlarını büyütürse başarı elle tutulacak kadar yakın özgürlük gerçek olur.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Cemil Oka

Militanlığın, kararlılığın ve cesaretin sembolü olan Cemil Oka (Keko) bir generalin çocuğu olarak 1954 yılında Eskişehir'de dünyaya geldi. Genç yaşta Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Askeri konulardaki yeteneğiyle çok sayıda eylemde yer aldı, yönetti. İstanbul Okmeydanı'ndaki bir bankayı kamulaştırma eylemi sırasında yaralı halde çemberi yarıp çıkmayı başardı. Tedavi gördüğü evi basan polisler tarafından 27 Ağustos 1977 günü katledildi. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi üyesi, Halk Ordusu savaşçısıydı.

1 Mayıs Mahallesi Gecekondu Şehitleri 2 Eylül 1977

2 Eylül günü varlıkları yoklarını kullanarak yaptıkları gecekonducuları yıkılmak istenince gecekondu halkı devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti. Otomatik silah, cop ve panzerlerle halka saldıran devletin karşısında partizanlar da halkla iç içe geçmişti. Çatışmalarda açılan ateş sırasında Proletarya Partisi militanları Hüseyin Çaparoğlu, Hüseyin Aslan, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz ölümsüzleştiler. Katledilenlerin arasında devrimci Hasan Kızılkaya, ev kadını Müzeyyen Keskin ve Hıdır Ulman adlı bir yurtsever ile 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan iki bebek de vardır. 1 Mayıs Mahallesi'ndeki gecekondu direnişinde 13 kişi katledilmiştir.

Cemil Çelik

Sivas-Banaz doğumlu Cemil Çelik Proletarya Partisi ile inşaat işçiliği yaptığı dönemde tanışmıştır. Militan kişiliği ile faşistlerin korkulu rüyası haline gelmiştir. Cesareti ve gözü pekliğiyle tanınan Cemil Çelik, 27 Ağustos 1979 tarihinde sabah işe giderken faşistlerin hakim olduğu bölgeden geçerken birkaç noktada kurulan bir pusuda arkadan kurşunlanarak katledilmiştir.

İbrahim Kara

Erzincan-Refahiye doğumlu İbrahim Kara, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütmeye işçiyken başladı. 1980 yılında Parti üyesi olan Kara, İzmir'de 2 Eylül 1980 günü devletin kolluk güçleriyle girdikleri çatışmada Ali Geçgel ile birlikte katledildi.

Ali Geçgel

Dersim-Mazgirt doğumlu Ali Geçgel, mücadeleye 1975 yılında başlayarak Proletarya Partisi'nin 1. Konferansı'nda Parti üyesi oldu. İbrahim Kara ile birlikte 2 Eylül günü işkenceci polislerden Fikret Çetin'in cezalandırılması eylemini başarıyla yerine getirdi. Eylemin ardından İzmir'in Hatay semtinde polislerle çatışmada İbrahim Kara ile birlikte ölümsüzleşti.

Sinan Gürer

30 Ağustos 1994 tarihinde Erzincan'da, Ordu caddesinde bir arkadaşıyla birlikte sivil faşistlerle girdiği çatışmada ölümsüzleşti. Görgü tanıkları olayı polislerin tezgahladığını söylemiştir.

Kenan Güzel

1985 yılında Erzincan'da doğan Kenan Güzel ailesiyle birlikte Avusturya'ya yerleşti. Avusturya'da Linz Umut Kültür Merkezi'nde bağlama hocalığı yapmaya başladı. Gençliğin sempatisini kazanan Güzel, YDG'nin çevresinde düzenlenen tüm etkinliklere sanatıyla katıldı. 2000 yılında ATİK-YDG Kültür Festivali'nde kendi dalında birinciliği kazandı. Kenan Güzel, 28 Ağustos 2001 tarihinde gittiği bir gölde boğularak hayatını kaybetti.

Gülistan'ı Arama Çalışmalarının Amacı: Yükselen Tepkilere Sus Payıydı!

Munzur Üniversitesi Çocuk Gelişimi bölümünde ikinci sınıf öğrencisi olan Gülistan Doku hala kayıpken Tunceli Valiliği 18 Temmuz tarihinde, Gülistan'ı arama çalışmalarının sonlandığına dair bir açıklama yayınladı. Bundan önce, 6 Temmuz tarihinde İçişleri Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada ise su altı aramalarının durdurulduğu ve yüzey ile kıyıda arama çalışmalarının sürdürüleceği söylenmişti. Gülistan Doku 200 günü aşkındır kayıp ve akıbetine dair neredeyse tek bir somut bilgiye "ulaşamadı". Olayın en büyük şüphelisi konumunda olan Zaynal Abarakov'un sorgulanmaması, üvey babasının soruşturmayı yürüten asayiş şubede görevli olması ve arama çalışmaları süresince Zaynal'i koruyan birçok adımın atılması, elbette ki Gülistan'a dair herhangi bir bilgiye ulaşılmasının sebeplerini açıkça gösteriyor.

Hatırlanacağı gibi arama çalışmaları sürerken Zaynal Abarakov yurtdışına kaçmış/kaçırılmış ve olayın muhtemel faili ortadan kaybolmuştu. Yine arama çalışmaları sürerken muhtemel failin telefonu incelenmeye alınmadan kişi haberdar edilmiş ve deliller karartılmaya çalışılmıştı. Gülistan Doku süreci aslında hiç yabancı olmadığı bir biçimde işletilmeye çalışılmış, Gülistan'ın intihar ettiği iddia edilmiş ve yine kadın yargılanmaya, suçlanmaya, erkek ise aklanmaya çalışılmıştır. Erkek devlet ve kurumlarının kadın cinayetlerine, kadına yönelik şiddete dair tavır, gün aşırı katledilen kadınlar söz konusu olduğunda gün yüzüne çıkmaktadır. Yargısıyla, söylemiyle ve pratiğiyle erkeği koruyan ve aklayan devletin derdi

hiçbir zaman kadının akıbetini sormak olmamıştır. Ne yazık ki Gülistan bu duruma sadece bir örnektir. Nadira Kadirova'nın katledilmesi olayında olduğu gibi, Şirin Ünal'ın korunması ve herhangi bir soruşturmaya tabi tutulmaması, kamuoyu baskısı yaratılmadığı takdirde failerin ufak cezai yaptırımlarla aklanmaya çalışılması, kadın cinayetlerinin normalleştirilmeye çalışılması erkek devlet ve işbirlikçilerinin kadına esas yaklaşımıdır.

"Elimizden geleni yaptık, 1-2 haftada bitirilen çalışmaları 200 günden fazla sürdürdük" minvalinde açıklamalar yapan Tunceli Valiliği belli ki bir madalya veya hut bir minnet beklemektedir. Süreç boyunca olayı gerçeklikten saptıran, erkeği ve ailesini yani faileri koruyan ve bunun için seferber olan devlet erki ve olaydaki temsilcisi Tunceli Valiliği, kadınların bu süreç içerisinde yürüttüğü mücadele, kamuoyunda yarattığı etki ve kurduğu baskı sonucunda bu kadar uzun süre çalışmalara devam etmek "zorunda" olduğunu elbette ki açıkça ifade etmeyecektir. Ancak apaçık ortada olduğu gibi, kadınların bu olayın peşini bırakmaması büyük bir baskı oluşturmuş ve arama çalışmaları bir zorunluluk sonucunda bu süre boyunca devam ettirilmiştir. Ki bilindiği üzere kadın mücadelesinin geri adım attırma, sorumlulukları yerine getirmeye zorlama gücü olmadığı takdirde herhangi bir devlet kuruluşunun erkek aklı ile kadınlar lehine bir karar alması bulunduğumuz koşullar içerisinde mümkün değildir.

Kadın cinayetlerinin üstünü kapatmanın yanında, erkeği yargılamak bir yana dursun bu ve buna benzer her süreçte gör-

düğümüz üzere katilleri aklayan devlet, kadın mücadelesine saldırmayı en ulvi görev olarak edinmiş ve her süreçte kadınların meşru mücadelesini terörize etmeye çalışmıştır. Gülistan için kadınların sürdürdüğü çalışmalar iddianamelere konu olmuş ve bu süreçte TJA'lı kadınlar, Roza Kadın Derneği üyeleri baskınlarla gözaltına alınmış, tutuklanmıştı. Sorgu sırasında kadınlara yöneltilen sorular ise bildiğimiz gibi devletin derdinin Gülistan'ı bulmak olmadığını kör gözle bile göstermiştir.

Bu sürecin genişçe bir kamuoyuna gösterdiği, öğrettiği çok şey var. Bunlardan en önemlisi, kadınların yürüttüğü mücadelenin erkek devlete nasıl bir korku yaşattığıydı. "Gülistan Doku Nerede? sorusunu neden soruyorsunuz?" ifadesi de bu korkunun en somut göstergesiydi bizler açısından. Özelde son süreçte kadınlar ve LGBTİ+'ların bir kazanımı olan İstanbul Sözleşmesi'ne yönelen saldırıların temelinde de bu korkunun yattığını söylemek abes kaçmayacaktır. Şimdiye kadar aydınlatılmamış, cezasız bırakılmış olan bütün kadın ve LGBTİ+ cinayetlerinin faili veya destekçisi olan devlet, erk olmayan herhangi bir kazanımına, avantajlı bir konumda bulunmasına göz yummayacak, tahammül edemeyecek kadar bizlere düşmandır. Gülistan'ın bulunması değil, kamuoyundan yükselen sesin soğurulmasının hedeflendiği bu arama çalışmalarının bitirilmesi de, şaşırtıcı bir durum değil tam tersine devletin erkek karakterine uygun bir karardır. Sosyal medyada gündem olmadığı takdirde devletin ve yargının üstünü kapattığı bütün kadın ve LGBTİ+ cinayetinde olduğu gibi Gülistan'ın arama çalışmaları da topluma sus payı verilmeye çalışılarak kapatılmıştır. Ancak kadınların özelde son süreçte İstanbul Sözleşmesi'ne yönelen saldırılar karşısındaki tavır, erkek devletin sus payına razı olmayacaklarının ve hesap sorma, haklarını savunma bilincinin ne raddede olduğunun kanıtıdır. Gülistan için sözde arama çalışmaları sonlandırılmış olsa da kadınlar, kaybedilen, katledilen, şiddete maruz kalan tüm kadınların hesabını sormak için bir arada, alanlarda olacaklarını ve devletin bu konudaki sorumluluklarını yerine getirmesi için mücadele edeceklerini son süreçteki coşku ve öfkeleriyle net bir biçimde göstermişlerdir.

Hasta tutsakların tedavilerinin yapılması ve özgürlüğü için yapılan F Oturması'nın 438. haftasındaki eylemi tutsak Partizan Hiyem Yolcu için yapıldı.

F Oturması 438. Hafta: Hiyem Yolcu Serbest Bırakılsın!

Yolcu'nun 2019 yılında girdiği açlık grevi sonrası rahatsızlandığı ancak pandemi gerekçe gösterilerek tedavisinin başlatılmadığı kaydedilen açıklamada, ayakta dahi durmakta zorlanan Yolcu'nun hastalıklarının teşhisinin konulması ve derhal tedavisi istendi.

Bu haftaki açıklamada basın metnini İHD Hapishane Komisyonu adına Meral Nergiz Şahin ve Mehmet Acettin okudu. Müebbet hapis cezası alan, 16 yıldır hapiste tutulan Hiyem Yolcu'nun 2019 Mart-Mayıs ayları arasında tecride karşı destek amaçlı açlık grevi yaptığı hatırlatılan açıklamada, sonrasında bacaklarında kaşıntılı yaraların arttığı, kandaki lökosit değerinin normalin altına düştüğünün tespit edildiği ancak pandemi sürecine girildiği gerekçesiyle Yolcu'nun hastaneye götürülmediği, tetkiklerinin yarım kaldığı ve hastalığına teşhis konulmadığı kaydedildi.

"Tedavi sürecinin başlatılması gerekmektedir!"

Açıklama, "İnsan hakları savunucuları olarak; Hiyem Yolcu ve diğer tüm hasta mahpusların sağlığa erişim ve tedavileri önündeki engellerin derhal kaldırılması ile hapishanelerde tedavi olanaklarının yetersizliği yanında pandeminin yarattığı riskler de göz önünde bulundurularak, tedavileri sağlanıncaya ve pandemi riski ortadan kalkıncaya kadar cezalarının infazına ara verilerek serbest bırakılmalarının sağlanması yönünde yetkilileri göreve çağırıyoruz" sözleriyle sona erdi.

“Daha Kötü Şeyler Yaşanmadan Ebru İle Aytaç’ın Direnişine Ses Olalım”

Özgür Gelecek gazetesi olarak hastane önlerinde Ebru ve Aytaç için nöbet tutan aile ve avukatları ziyaret ederek son durumla ilgili bilgi aldık. Ebru Timtik’in dayısı Yıldırım Deniz ve Ebru ve Aytaç’la birlikte aynı dosyadan tutuksuz yargılanan Avukat Yaprak Türkmen, hem süreci hem de süreçteki hukuksuzlukları anlattılar.

Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal adil yargılanma talebiyle başlattıkları ölüm orucu direnişlerinde 200 günü geride bıraktılar.

Geçtiğimiz ay Adli Tıp Kurumu’nun (ATK) “Hapishanede kalamaz” raporuna rağmen tahliye edilmeyen Timtik ve Ünsal, neredeyse bir aydır hukuksuz bir şekilde hastanede yatmaya zorlanıyor. Ebru Timtik Bakırköy Sadi Konuk Hastanesi’nde, Aytaç Ünsal ile Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi’nde zorla müdahale riskiyle karşı karşıya.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak hastane önlerinde Ebru ve Aytaç için nöbet tutan aile ve avukatları ziyaret ederek son durumla ilgili bilgi aldık. Ebru Timtik’in dayısı **Yıldırım Deniz** ve Ebru ve Aytaç’la birlikte aynı dosyadan tutuksuz yargılanan Avukat **Yaprak Türkmen**, hem süreci hem de süreçteki hukuksuzlukları anlattılar. Bakırköy Sadi Konuk Hastanesi’nde görüştüğümüz Yıldırım Deniz, hastane koşullarındaki zorluğa ve zorla müdahale riskinin devam ettiğini anlattı. “Hastanede havalandırma yok, cam yok. Burası cezaevinden daha kötü şartlarda” diyen Deniz şunları ifade etti: “Süreçte hiçbir ilerleme yok, şu anda sürekli başhekim-

le görüşüyoruz. Başhekimin ‘hastanede kalamaz’ raporu hazırlaması lazım. Ama hiçbir şey yazmıyor. Yukarıdan talimatla hiçbir şey yapmıyor. Çocuklarımız da gündün güne eriyor, ölüme biraz daha yaklaşıyor.”

Durumları ile ilgili sorduğumuz soruya da yanıt veren Deniz, “Ebru kalkıp suyunu alamıyor, konuşamıyor, gündün güne kötüleşmeye devam ediyor. Biz sürecin böyle olmasını istemiyoruz. Bir an önce bir şeyler yapılmalı, çocuklarımız dışarıya çıkartılmalı” dedi.

Süreçte en önemli konulardan biri de direnişe ses olunması. Yıldırım Deniz de yeğeni ve onun avukat yoldaşı için herkesin ses olması gerektiğini vurguladı:

“Bütün duyarlı halka, herkese sesleniyoruz. Sesimize ses olun, çocuğumuz ölüyor. Bugün bir ağır ceza avukatı adil yargılanmadığı için ölüm orucunda eriyorsa, adil yargılanma diye bir şey olmadığını da gösteriyor. Daha kötü şeyler olmadan herkesi Sadi Konuk Hastanesi önüne bekliyoruz” dedi.

Deniz: “Benim çağrım herkesin avukatlara sahip çıkmasıdır”

Hastanede var olan risklerden biri de “zorla müdahale riski”. Ölüm oruçlarında müdahalenin ölüm anlamına geldiği

birçok kez söylenmesine rağmen yine bu risk Ebru ve Aytaç için devam ediyor. Dayısı ise riskin devam ettiğini şöyle ifade etti:

“Çocuklarımızın iradesini kırmak için ekmek, kahvaltılık ve yemek gösteriyorlar. Zorla müdahale riskini de devam ettiriyorlar. Biz çocuğumuzun isteği olmadan müdahale edilmesini istemiyoruz. Tahliye edilsin diyoruz, ama artık ev hapsine bile razı hale geldik.”

Son olarak herkesi adil yargılama ve adil yaşama için hastane önlerine avukatların direnişine ses olmaya çağıran Deniz, “Bu avukatlar halk için, hak için, adil yargılanmak için ölüyor. Benim çağrım herkesin avukatlara sahip çıkmasıdır” dedi.

Yargılamalar hukuki değil, siyasi! Yıldırım Deniz ile görüşmemizin ardından hastane önündeki nöbeti devam ettiren avukatlardan Yaprak Türkmen ile konuştuk. Türkmen, Ebru ve Aytaç ile aynı dosyadan yargılanan avukatlardan. Dosyada yargılanan 18 avukatın tahliye edildiğini ancak gelen ‘talimat’ üzerine 10 saat geçmeden 12 avukatın tekrar tutuklandığını hatırlattı. Ebru ile Aytaç’ın da dahil olduğu dosyanın, hukuki yargılamadan ziyade siyasi yargılamalar olduğunu vurguladı:

“Bizim yargılanmamız sadece 3 celsede sonuçlandı. 80 klasörlü 18 avukatın yargılandığı bir davada 3 celse çok kısa bir süre. Bu bile normal bir yargılamanın yapılmadığını gösteriyor. Mahkemede tanıkların dinlendiği celsenin ardından bizim herhangi bir delil sunma hakkımız kullanılmadı. Karşımızda bir iddianame vardı. Bu iddialara karşın hukuksuzluklarla dolu bir yargılama sonucunda hepimize 159 yıl ceza verildi. Bunu kabul etmemiz mümkün değildi. Bu hukuksuz yargılamaları çok sayıda baro başkanı da takip etti. Ancak bu yargılama istinaftan da onandı ve Yargıtay’a gitti. Arkadaşlarımız bu hukuksuzluğa karşı açlık grevine başladılar. 5 Nisan Avukatlar Günü gibi temsili bir günde de eylemlerini ölüm orucuna çevirdiler.”

Ölüm orucunun kritik aşamasına gelindikten sonra Yargıtay’ın dosyayı ön incelemeye aldığını belirten Av. Türkmen, Yargıtay’ın “Farkındayız 2 kişi ölüm orucunda, adli tatile girmeden karar

vereceğiz” dediğini söyledi. Türkmen, bu aşamada da Yargıtay’a müdahale edildiğini ve karar alınamadığını vurguladı. Bu süreçte Ebru ile Aytaç’ın 37. Ağır Ceza Mahkemesi’nin ATK’nin “hapishanede kalamaz” raporuna mahkemenin hukuksuzca uymayarak Ebru ile Aytaç’ı tahliye etmediğini ve hastaneye yatırdığına hükmettiğini söyledi. “Yetkisiz ve hukuksuz bir karar verildi” diyen Türkmen’e hastane koşullarını sorduk.

“Her türlü mücadele yöntemiyle taleplerimizi dile getirmeye devam edeceğiz”

“Arkadaşlarımızın hastane koşulları hapishaneden daha kötü şu anda” diyen Türkmen sözlerine şöyle devam etti:

“Ölüm oruçlarındaki normal seyirleri devam ederken, buraya getirilmelerinden itibaren durumları birden kötüleşmeye başladı. Hastanede Aytaç ve Ebru’ya yapılan muameleler de bilinçli bir şekilde yapıldığını gösteriyor. Aytaç da söylemişti, ileri dereceden açlık grevinde olan birisinin önünde jandarmalar yemek yiyorlar. Yine iki hastanede de jandarmalar silah değişimi yapıyorlar, gece uykusunda ses çıkarıp rahatsız ediyorlar. Ebru’ya içerideyken kullandığı kupa dahi verilmedi. Bunun için bile biz 10 gün boyunca mücadele ettik, o süreçte Ebru sıvı tüketemedi ve durumu daha da ağırlaştı. Siz Ebru ve Aytaç’ı tedavi için buraya gönderdiniz ama onlar bunu reddetti. Sizin onları zorla hastanede tutmanız kanunsuzdur.”

Avukat Yaprak Türkmen son olarak Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal için somut talepleri ve yapılması gerekenleri sıralayarak sözlerini sonlandırdı:

“Onların sağlıkları ileri derecede bozulmuş durumda ve tahliye edilmeleri gerekir. Şu anda da kamuoyu oluşmuş durumda, herkes seslerine ses oldu, tüm dünya adil yargılanma olmadığını konuştu. Biz bunu kendi dosyamızda ve tüm adil yargılanma ihlaline maruz kalan tüm dosyalarda bunun karşılık bulacağını düşünüyoruz. Artık milletvekilleri, baro başkanları ve sanatçılar taleplerinin takip edileceğini talimat veriyorlar. Yine Yargıtay’dan da adil yargılanma talebimiz devam ediyor. Her türlü mücadele yöntemiyle taleplerimizi dile getirmeye devam edeceğiz.”

Dünyaya Barış Sosyalizmle Gelecek!

1 Eylül 1939, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başladığı tarihtir. Savaş, Alman emperyalizminin Polonya'yı işgaliyle başladı. Hitler Almanya'sı Avrupa topraklarına, Balkanlar'a, nihayetinde Sovyetler Birliği topraklarına göz dikerek dünya imparatorluğuna soyundu.

Savaş, Avrupa başta olmak üzere büyük bir yıkıma neden oldu. 67 milyon insan hayatını kaybetti. Milyonlarca yaralandı, sakat kaldı. Yıkılmayan şehir neredeyse yoktu. Hitler, 6 milyon Yahudi'yi gaz odalarında katletti.

Stalin, 1929 dünya ekonomik krizinin atlantılmayacağını ve savaşın kaçınılmazlığını gördü. Savaş istemeyen ve bir savaş durumunda bunu kaldıramayacak durumda olan genç Sovyetler Birliği, 23 Ağustos 1939 tarihinde Hitler Almanya'sıyla bir "saldırmazlık paktı" imzaladı. Hitler Almanya'sı, Sovyetler Birliği'yle yaptığı "saldırmazlık" anlaşmasına uymadı ve 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Hitler, kısa sürede Sovyetler'i işgal ederek Alman bayrağını Sovyetler'de dalgalandırmayı hayal etti. Ancak Stalin önderliğindeki Kızıl Ordu ve Sovyet halkları büyük bir fedakarlık ve direnişle Stalingrad ve Leningrad'ı Alman ordularına mezar etti. Geri kalan Hitler ordusu artıkları kaçmak zorunda kaldı ve nihayetinde 8 Mayıs 1945 tarihinde Kızıl Ordu, Berlin'de Hitler'i tarihin derinliklerine gömerek savaşa son verdi.

Sovyetler Birliği, dünya barışına katkı olması adına 1950 yılında savaşın başlangıç tarihi olan 1 Eylül'ü "Dünya Barış Günü" olarak kutlanmasını önermiştir.

Sovyetler'in tarihe geçen bu anlamlı gününü silmek ve unutturmak için Birleşmiş Milletler bu tarihi değiştirdi. Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 1981'deki 57. birleşiminde, "Genel Kurul'un açılış günü olan her eylülün üçüncü salı gününü", "Uluslararası Barış Günü" ilan ederek, sözde dünya barışına katkı sağlamayı amaçladı. Her yılın 21 Eylül'ünde BM merkezinde "Barış Çanı" çalsa da bunun sadece bir sahtekarlık olduğu açıktır. Her 21 Eylül'de aslında "çan kimin için çalıyor" sorusuna verilecek en güzel cevap, "çan"ın emperyalistler için çaldığıdır.

Emperyalist-kapitalist bir dünyada barıştan söz edemeyiz. Böyle bir dünya, bugün söz konusu değildir. Sovyetler Birliği'nin 1 Eylül Dünya Barış Günü sembolikti. Stalin, dünya üzerinde tek bir emperyalist ülke kalmayana kadar gerçek barışın gelmeyeceğini defalarca söylemiştir. Sovyetler, Çin ve diğer demokratik ve sosyalist ülkelerin "barış içinde bir arada

yaşama" politikasının özü, enternasyonal dayanışma içinde dünya haklarının emperyalizme karşı verdiği savaşı desteklemekten ibaretti. Sovyetler ve diğer sosyalist ülkeler, kendilerine saldırılmadığı müddetçe, kimseye saldırmama politikasına uygun olarak "dünya barışını" savundular.

Dünyamız emperyalist sistemin acımasızlığıyla talan ediliyor. Savaş, yoksulluk ve açlığın tek sorumlusu emperyalist sistemdir. Emperyalistler işgal edemedikleri ülkelerde iç kargaşa çıkartarak, darbeler yaparak, ekonomik ambargo uygulayarak hegemonya kuruyorlar.

ABD emperyalizmi en saldırgan güç olarak 2003 yılında Irak'ı işgal etti. Yüz binlerce insan hayatını kaybetti, milyonlarca insan göç etmek zorunda kaldı. Irak'ın tüm alt yapısı; hastaneler, okullar, yollar elektrik ve su şebekeleri yok oldu.

2011 yılından bu yana devam eden Suriye iç savaşında ölen yüz binlerce insanın yanında en az beş milyon Suriyeli göç etmek zorunda kaldı. Emperyalist işgal güçleri; Rusya, ABD, Fransa, İngiltere ve Almanya Suriye'yi bölüşmek için buraya üşüştiler. Türkiye ise Yeni Osmanlılık hayalleriyle Suriye'de Kürt topraklarını işgal etti.

19 Mart 2011 tarihinde Fransa ve İtalya'nın işgal hareketiyle başlayan Libya iç savaşı, NATO desteğinde ABD, Fransa, Almanya'nın başını çektiği bloka karşı, Rusya'nın da dahil olduğu blok arasında Libya'yı paylaşım savaşı devam ediyor. Türk devletinin Yeni Osmanlılık hayalleri burada da devam ediyor.

Türk devletinin Kürt düşmanlığı, 97 yıldır aralıksız sürdü/sürüyor. Ülke içinde 15 bine yakın Kürt esir tutulmaya devam ediyor. Demokratik kurumlara dahi tahammülü kalmayan faşist diktatörlük, 50'nin üzerinde belediyeye kayyım atayarak gasp etti.

Suriye'de Kürt topraklarını işgal eden Türk devleti, binlerce insanı katletti. Irak Kürdistanı'nda Medya Savunma Alanları, neredeyse her gün Türk savaş uçakları tarafından bombalanıyor ve onlarca sivil insan yaşamını yitiriyor.

Gerillanın direnişi karşısında çakılıp kalan Türk ordusu, her gün yalan haberler yayarak "kahramanlık" gösterileri yapıyor. Koronavirüsün hızla yayıldığı Türkiye'de, faşist diktatörlük, Türkiye Kürdistanı'nı kendi kaderiyle baş başa bırakarak hiçbir sağlık hizmeti götürmedi. Türk devletinin barış ve kardeşliği bundan başka ne olabilir ki!

Ezilen ulus ve azınlıklar ve işçi sını-

fı hiçbir zaman kendisini ezen, sömüren, katleden sınıf düşmanlarıyla barış içinde yaşayamaz. İki sınıf her zaman bir savaş ve çatışma içinde olmuştur. Bu sadece ülkemiz açısından böyle değildir, tüm dünya üzerinde ezilen halklar ve işçi sınıfı emperyalizm ve onların uşaklarıyla barış içinde yaşamamıştır.

Koronavirüsle emperyalist sistemin insanlık üzerindeki yıkıcı etkileri devam ediyor. Çin'in Wuhan şehrinde çıkan virüsün bir anda dünyaya hızla yayılarak bir insanlık dramına dönüştüğü şu günlerde, sağlık sisteminin kâr üzerine kurulduğu bu sistemde milyonlarca insanın sağlık hizmetine erişemediği, yeterli besin maddelerini bulamadığı bu sistem içinde insanların barış içinde sağlıklı ve mutlu yaşamaları mümkün değildir.

Sağlık, barınma, eğitim emperyalist-kapitalist sistemin en fazla kâr ettiği alanlardır. Emperyalistler için insanların refah ve mutluluk içinde yaşamaları pek de önemli değil. Kâr gütmeyen hiçbir şeyi sistem insanlara sunmaz/sunmamaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin bitmez kâr hırsı, doğanın da hızla yok olmasını getirdi. Ozon Tabakası'nın delinmesi ile baş gösteren hastalıklar, kuraklık ve canlı türlerinin hızla yok olmasından emperyalistler sorumludur. İnsan nüfusunun hızla çoğalması ile ortaya çıkan yeni ihtiyaçların bir bütün olarak bu düzen içinde çözülmesi artık söz konusu değildir.

Bu dünyada barış mümkündür! Emperyalizmin tümünden yıkılıp yerine sosyalist bir dünya kurulduğunda ancak kalıcı bir barıştan söz edebiliriz. İnsanlık, barışla birlikte mutlu ve huzurlu bir dünyada yaşamaya başladığında toplumun ihtiyaç duyduğu barınma, beslenme, sağlık ve eğitimin yanında insanlar barışı tadacaklardır.

Sosyalizmin kısa ömrüne rağmen, bu

dünyada barış için atılan adımların insanlık için umut verdiği görüldü ve yaşandı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın devam ettiği süreçte, iktidarı ele geçiren Sovyet proletaryası savaştan çekilerek barış için önemli bir adım attı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda 27 milyon insanını kaybeden Sovyetler Birliği, Hitler'i savaş dışı bırakıp, savaşa son vererek dünya barışı için önemli bir adım attı.

Bugün yeni bir emperyalist paylaşım savaşının çıkması ihtimaline karşı barış, savunulabilir. Bu, düzeni kutsamak anlamına gelmez. Haklı ve haksız savaş ayrımında emperyalist savaflara karşı çıkarılan haklı savaflarla emperyalistlerin ve uşaklarının yer yüzünden yok edilmesiyle kalıcı bir barış sağlanabilir.

Dünya çapında sınıf mücadelesinin boyutu ve şiddeti her coğrafyada bir ve aynı olmamakla birlikte, anti-emperyalist mücadelenin umut veren bir şekilde yükseldiğini de görmek gerekir. MLM güçlerin Hindistan, Peru, Filipinler, Brezilya ve Türkiye'de verdikleri anti-emperyalist mücadele en doğru ve tek yoldur. Anti-emperyalist mücadelenin genişleyerek ve daha güçlü verilmesinin şartları ve olanakları dünden daha fazladır. ICOR (Devrimi Parti Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu) anti-emperyalist mücadelede önemli bir yerde durmaktadır. Dünyanın değişik coğrafyalarından 70 parti ve örgütün üye olduğu ICOR, güçlendikçe anti-emperyalist mücadelenin daha da ileri taşınması şansı vardır.

O halde, yeryüzünde yaşayan yaklaşık 7 milyar insanın gerçek bir barış içinde olmalarının yolu sosyalizm ve komünist bir toplumla mümkündür. Sömürüye, doğanın yok edilmesine, kadının kurtuluşuna, halklar arası düşmanlığa son verecek sosyalizm ve komünist toplum, kalıcı barışın da tek teminatıdır.

Eğitimde Pandemi Politikaları

Türkiye’de pandemi vakalarına ilişkin ilk olarak Sağlık Bakanlığı tarafından ardından 12 Mart’ta Cumhurbaşkanı yardımcısı İbrahim Kalın tarafından yapılan açıklamayla okullar, ilk ve orta öğretimde bir hafta, yüksek öğretimde 3 hafta olacak şekilde tatil edilmiş.

17 Mart’ta Millî Eğitim Bakanı Ziya Selçuk yaptığı açıklamayla, 23 Mart’ta uzaktan eğitim sürecine geçileceğini, bu şekilde EBA uygulaması üzerinden eğitime online devam edileceğini duyurdu. 26 Mart’ta da YÖK Başkanı Yekta Saraç tarafından yapılan açıklamayla, üniversitelerin online eğitime geçeceği, uygulamalı derslerin telafisinin yaz aylarında gerçekleştirileceği açıklandı.

Pandemi sürecinde Türkiye’de 18 milyon’u aşkın öğrencinin eğitimi doğrudan etkilenirken, tüm dünyada eğitim politikalarının nasıl işletileceğine dair tartışmalar devam ediyor.

Birçok ülkede pandemi sürecinin başlamasının ardından eğitime kısa süreli de olsa belli bir ara verilmiş daha sonra aşamalı olarak online eğitimden yüz yüze eğitime geçiş başlamıştı. Birçok ülkede eğitimin 2020 yılında yüz yüze gerçekleştirilmemesi gündemdeyken, Türkiye’de tartışmaların esasını bu sürecin 18 milyon öğrencinin yaşamını nasıl etkileyeceğinden ziyade ekonomiye etkisi oluşturuyor. Pandemi yayılımı açısından, üretimin fabrikalarda sürdürülmesi, aşamalı olarak hizmet sektörünün yeniden açılması tehdit oluştururken, 18 milyon öğrencinin eğitim yaşamına dair acele karar alındı. Süreç, salgının öğrenciler üzerindeki psikolojik-sosyal etkileri, nitelikli eğitim verilmemesi üzerinden değil, AKP-MHP hükümetinin ekonomi politikaları

çerçevesinde ele alınıyor.

AKP-MHP hükümetinin pandemi sürecinde eğitim politikasının esasını ekonomiye etkisi belirliyor.

2239 Öğretmenin %93.8’i online eğitim nitelikli değil diyor.

EBA üzerinden gerçekleştirilen ilk ve orta öğretim dersleri, pandemi sürecinde eğitimin büyük oranda göstermelik bir şekilde sürdürüldüğünü ortaya koydu.

20 dakikalık periyotlar halinde televizyondan ve internet programlarından anlatılan dersler, Eğitim-Sen’ini yaptığı anket çalışmasına katılan 2239 öğretmenin %93.8’i tarafından niteliksiz olarak ifade ediliyor. ‘Eğitimde fırsat eşitliği’ iddiasıyla ortaya çıkan EBA programı, teknolojik aletlere ulaşım noktasında sorun yaşayan milyonlarca öğrencinin yaşadıklarıyla birlikte eğitimde eşitsizliği uçurum boyutuna ulaştırdı.

Öğrencilerin eğitime erişebilmesi, teknik ihtiyaçların karşılanması noktasında (internet, bilgisayar, televizyon vb.) devletin attığı bir adım olmadı. Lise eğitiminin günlük 8-10 ders aralığından, EBA yayınlarında ders başına 20 dakikaya sıkıştırıldığı, ortalama bir buçuk saat gerçekleştiği bir durumda eğitimde yaşanan boşluğu doldurma noktasında bir adım da atılmadı. YKS sınavına bu koşullarda hazırlanan lise öğrencileri, birçok konunun derslerinden muaf tutulurken önceki sene sınava giren öğrencilerden farklı olarak, ertelenen sınavın turizmi etkilememesi için sınav tarihi öne alındı. LGS’ye giren öğrencilerin de YKS’ye giren öğrencilerle aynı sorunları paylaştığını ifade edebiliriz. Milyonlarca öğrencinin sağlığının tehlikeye atılması da devletin bu konudaki keyfiyetini gösteriyor.

Dünya’da okulların %50’ye yakınında herhangi bir temizlik malzemesi bulunmazken büyük kısmında su bulunmuyor. Dünya açısından okulların hijyen durumu böyleyken Türkiye açısından farklı bir durum söz konusu değil.

Uzaktan eğitimin niteliksizliği bu kadar aşıkarken devlet, eğitim politikalarını bu niteliğin artırılması, eğitimde yaşanan boşluğun doldurulması, öğrencilerin psikolojik, sosyal yaşamında görülen değişimlerden ziyade ekonominin nasıl etkileneceği, özel okulların kayıtlarını alma durumu ve sürecin nasıl kotarılacağı oluşturuyor.

İlk ve Ortaokullar 31 Ağustos’ta açılıyor mu?

Millî Eğitim Bakanı Ziya Selçuk, ilk ve orta öğretim eğitiminin 31 Ağustos’ta açılacağını ve yüz yüze eğitimin 21 Eylül’den itibaren uygulanacağını ifade etmişti.

Geçtiğimiz günlerde Ziya Selçuk tarafından yapılan açıklamada, somut bir ifade kullanılsa da 8. ve 12. sınıf öğrencileri dışında destekleme ve yetiştirme kursu adı altında yüz yüze eğitime izin verilmeyeceği belirtildi. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) tarafından okullardaki sağlık koşulları ile ilgili yapılan açıklama okulların açılması konusunda belli bir fikir oluşturuyor. Dünya’da okulların %50’ye yakınında herhangi bir temizlik malzemesi bulunmazken büyük kısmında su bulunmuyor. Dünya açısından okulların hijyen durumu böyleyken Türkiye açısından farklı bir durum söz konusu değil. Okulların büyük oranda pandemi koşullarında hijyen kurallarına uygun olmadığı ifade ediliyor.

Eğitim-Sen tarafından yapılan anket çalışmasında öğrencilerin tuvaletlerinden, öğretmenler odasına kadar tüm alanların fiziki mesafe koşullarına uygun bir boyutta olmadığı ifade ediliyor.

Eğitime ayrılan bütçede herhangi bir değişiklik gözüküyor, özel olarak dezenfektanlar ve temizlik çalışanları için okulların temizliğine de bir bütçe ayrılmıyor. Öğretmenlerin %96.4 ü kendi sağlığından kaygılı iken eğitimin yüz yüze gerçekleştirilmesinin olumsuz etkileri olacağı ifade ediliyor. Yine Eğitim-Sen

tarafından yapılan araştırmaya cevap veren öğretmenlerin %100’ü eğitime ayrılan bütçenin artırılmasını talep etmiş bulunuyor.

Bu koşullar içerisinde, pandemi önlemlerinin devlet açısından esasta ekonomik etkileri göz önüne alınarak uygulanması, verilen kararların halk sağlığı açısından sorunlar yığınına dönüşmesine kapı aralıyor! Sorunun öznelere dışarıda bırakan, öğrencilerin eğitim yaşamından sosyal yaşamına kadar ortaya çıkacak sorunların gözardı edilmesinin hasarı derinleştireceği bir gerçek. Bu sürecin asgari hasarla atılması için herhangi bir adım atılmadığını ifade etmek gerekiyor.

Devletin LGS ve YKS sınavlarını öne alarak öğrencilerin sağlığı konusundaki hassasiyetini de ortaya koymuş bulunuyor. Bunun Ziya Selçuk tarafından başarı olarak ifade edilmesi devletin süreci gerçeklerden ziyade “prestijimizi koruyalım” kaygısıyla ele aldığını gösteriyor. Derinlikli bir politikadan yoksunluğun kitlelerin yaşamındaki psikolojik ve sosyal sorunları nasıl tetiklediğini görmek gerekiyor. Türkiye’de pandeminin en yoğun döneminde dahi üretimin sermayenin “çarkları dönsün” kaygısıyla devam ettiği, halk sağlığının şirket sağlığına tercih edildiği koşullarda, özel okulların kayıt alabilmesi AKP-MHP hükümetinin okulların açılması tartışmalarında özel bir yerde duruyor.

Pandemi sürecinin başlangıcından Haziran ayına dek 20 yaş altına uygulanan sokağa çıkma yasaklarının gençlik üzerindeki etkisi henüz incelenemezken eğitim konusunda pervasızca ortaya koyulan politikaların olumsuz sonuçlarının geleceksizlik kaygısının bu kadar yoğun ifade edildiği bir süreçte etkilerinin önemle incelenmesi gerekiyor.

AKP-MHP ittifakının eğitim politikalarının iktidara geldiği dönemden bu yana tekrar tekrar sınıfta kaldığını ifade edersek, geçtiğimiz yıllarda dindar bir nesil yetiştirmek söylemi ve meslek liseleri üzerinden üretimin ihtiyacı bulunan iş gücünü yetiştirmek dışında somut bir hedeften bahsedemeyiz. Devletin gençliğin üzerindeki ideolojik etkisini büyütme hedefiyle ortaya koyduğu “dindar bir nesil yetiştirme” hedefi şimdiden boşa düşmüşken İstanbul Sözleşmesi tartışmalarıyla çokça ifade edilen “aile değerlerine uygun bir nesil tartışmasının bu süreçte devlet tarafından yürütüleceğini görmek gerekiyor.

Sokağın Sesi Kadınlarda, Kadınlar İpekler İçin İsyanlarda!

Sokağın sesini dinlediniz mi son zamanlarda hiç? Kulağınızın hassasiyetini çok fazla arttırmanıza gerek kalmaksızın yükselen seslerin kadınlara ait olduğunu fark edeceksiniz eğer dinlerseniz... İstanbul Sözleşmesi'nden imza çekme tartışmaları sürerken kadınların her alanda kazanımlarına sahip çıktığı bir tablo mevcut bugün. Zılgıtlarımızla, ıslıklarımızla, sloganlarımızla, olabildiğince güçlü haykırışlarımızla yıllarca verdiğimiz mücadele sonucu kazandıklarımıza el konulmasına karşı sokakları dolup taşırdığımız günlerdeyiz. Birbirimizle temasımızın arttığı bu süreçte birbirimize her dokunuşun bin ah işitmekle de eş anlamlı olduğunu görüyoruz. Ah'larımız farklılıklar taşısa da aynı yerden besleniyor: Patriyarka!

Bu nedenle pandeminin getirdiği 3 aylık karantina sürecinin ardından Haziran ayında "normalleşme" sürecinin başlamasıyla sokaklara ilk dönemler bizlerdik. Patriyarkanın kendine bulunmaz nimet olarak gördüğü pandemi sürecinde kadına yönelik şiddetin ve kadın katliamının yükselişe geçmesi bir tesadüf değildi. Maske pandemiydi, esas olan yaşamlarımızı kuşatan erk-eklikti. Bu kuşatılmışlık bugün yasal olarak da kalıcılaştırılmak isteniyor. "Normalleşme" adı altında olağanlaştırılmaya çalışılanlar karşısında mücadele verdiğimiz her şey. "Normalleşme" bahsedildiği gibi pandemi sürecinin getirdiği sağlık koşullarının kısıtladığı hayatlarımızı olağan hale getirme odaklı bir süreç değil. Normalleştirilmek istenen yaşamımızı zincirleyen şiddetin türlü halleri. İstanbul Sözleşmesi'nden çekilme tartışmalarının döndüğü ve buna karşı sokaklarda olmaktan vazgeçemediğimiz ilk günden bugüne yaşanan her kadın ölümü ve şiddetin türlü hali yaşamlarımızın nasıl bir yere evrilmek istendiğinin resmi. Hayatımızın odağına şiddet ve ölüm alınmak isteniyor. İstenene karşı sokaktan vazgeçmemek ise bizim odağımızda.

Birimizin daha aramızdan eksilmesine tahammülümüz yok! "İstanbul Sözleşmesi yaşatır" diyerek türlü yöntemlerle sokaklarda yer alırken sözleşmenin erkek devletçe tartıştı-

labilir hale getirilmesinin bile şiddet ve kadın katliamını nasıl boyutlandırdığını gördük-görüyoruz. Şiddetin önlenmesi ve toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin giderilmesi yönlü bağlayıcı maddelerin bulunduğu sözleşmenin erkek devletçe tartışmaya açılmasıyla erk-eklik daha da nüsediyor. Ki zaten amaç da bu! Erkek-kadın arasındaki ezen-ezilen ilişkisinin teminatını sağlamak, kadının özgürleşme mücadelesine ket vurmaktır.

Buna yakın zamanda Pınar Gültekin ile tanıştık. Ve bugün Batman'da cinsel şiddete maruz kalan ve intihar eden 17 yaşındaki İ.E. ile. Pınar ve İ.E.'nin katledilmeleri arasındaki zaman diliminde nice kadın aramızdan ayrıldı ve şiddete uğradı. Basına yansıyanları ve yansımaları ile kadın katliamı ve kadına yönelik şiddetin kazandığı boyut en temel haklarımızın elimizden alınması istemi ile alakalıdır.

Batman'da katledilen İpek Er ile yaşadığımız süreci değerlendirmek yaşadıklarımızın bir özeti aslında. Batman'ın Beşiri ilçesinde uzman çavuş Musa Orhan'ın cinsel saldırısına maruz kalan İpek Er, 16 Temmuz'da intihar girişiminde bulunmuştu. İpek cinsel saldırıyı intihar etmeden önce yazdığı mektupta anlatmıştı. İpek'in mektubunu gören ailenin şikayetçi olmasının ardından gözaltına alınan Musa Orhan cinsel saldırı iddiasını reddetmişti. Daha sonra kendisine adli tıp raporu gösterilince İpek Er ile Siirt'te bulduklarını ve alkollü olduğunu belirten Orhan adli kontrol tedbiriyle serbest bırakılmıştı. İpek'in tedavi gördüğü hastanede yaşamını kaybetmesinin ardından Musa Orhan'ın tutuklanması için kadınlarca oluşturulan baskı ile Orhan hakkında tutuklama kararı çıkarıldı ve 19 Ağustos günü tutuklandı.

Şunu altını çizerek belirtmek gerekiyor ki İpek'in ölümü intihar değil, cinayettir; kadın katliamının bir parçasıdır. Yaşadığı cinsel şiddetin cezalandırılmaması, Musa Orhan'ın serbest bırakılması ile bu cinayeti erkek devlet işlemiştir. Kadına yönelik şiddet ve kadın katliamının yolunu açan her uygulaması ve tartışmasıyla da devlet işlediği cinayetlere yenilerini eklemekte; erkeğin önünü de bu anlamda

Kadınların İpek Er için Kadıköy'de gerçekleştirdikleri eylem

açmakta ve yol göstermektedir. Erkek-devlet ikilisinin bu işbirliğinin patriyarkanın aracı olma durumu ile yakından alakalı olduğunu zaten biliyoruz.

Bildiğimiz bu açık gerçeğe razı gelmediğimizi, kadınlar olarak birimizin daha aramızdan eksilmesine tahammülümüzün kalmadığını sokaklardan geri çekilmeyerek gösterirken diğer yandan sosyal medya üzerinden oluşturulan baskı da üzeri kapatılmaya-normalleştirilmeye çalışılanı engellemek için önemli bir araç olmuştur. Musa Orhan'ın mesleğinden ihraç edilmesi ve tutuklanması kadınların mücadelesinin bir sonucudur. Kadın dayanışmasının cisim kazanmış halidir.

Kolluk kuvvetlerine "Önce kadınları vurun" emri!

Diğer yandan devletin erkek anlayışı ile şovenizminin bütünlüğüne de bu süreçte tanık olduk. T. Kürdistanı'nda açıktan savaş politikalarını yürüten devlet, kadına mücadelesine dair saldırılarını da bu bağlamın dışında görmemektedir. Bölgede yer alan kolluk kuvvetleri ile yürütülen savaşta "Önce kadınları vurun" anlayışını ortaya bir kez daha koyan devletin açıklaması İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun ağzından şu sözlerle döküldü: "Elbette bu olayın bazı çevreler tarafından sürekli gündeme getirilmesinin temel nedeni HDP milletvekilinin ve diğer PKK'lıların yaptıklarının üstünü örtmektir."

Yaşanan cinsel şiddet ve katliamın üzerini kapatmaya çalışanlar, bölgede verdikleri haksız savaşın önemli bir parçası olarak gördükleri kadına dair saldırı politikalarının bu denli geniş bir kitle tarafından tepkiyle karşılanmasından duydukları hazımsızlığı şovenizmi devreye sokarak atlatmaya çalışıyorlar. Özellikle

son süreçte bölgede kolluk kuvvetlerinin kadına yönelik saldırılarının devletin savaş politikası ile yakından alakalı olduğunu biliyoruz. Yürütülen her haksız savaş, sömürücü ve erkek egemen sistemin bir parçası olduğundan kadına yüklenen ikincil misyonun sağlama alınması kaygısı esaslardan birini oluşturmaktadır. Bu nedenle kadın bedeni ve kimliğine dair saldırılar haksız savaşlarda ön plana çıkmaktadır. Bunu özyönetim direnişlerinde, Rojava'da gördük ve bugün de görmeye devam ediyoruz.

Kadın mücadelesinin kazandığı ivme, bu ivmenin belirli bir bölgede kalmasından ziyade evrenselleşmesi patriyarkanın saldırılarını arttırırken kadın mücadelesinin önü de kesilmeye çalışılmaktadır. Nitekim Kürt Ulusal Mücadelesi'nin kadın mücadelesi ile bütünselliği, yürütülen savaşta "Önce kadınları vurun" anlayışının daha da ön plana çıkmasına neden olmaktadır. Uzman Çavuş Musa Orhan bu emrin uygulayıcılarından biridir.

Tekil karşı koyuşları bütünlüştürmek

"Önce kadınları vurun" emri yaşamın her alanında bugün karşıımızdayken buna karşı sokaklardan vazgeçmeyişimiz, kadın dayanışması ve mücadelesini kuşanmamız bu emrin yolunu kesmektedir. Tam da bu nedenle patriyarkanın tüm saldırılarına karşı duruşumuzu daha da güçlendirmek için tekil karşı koyuşları bütünsel hale getirmek ve birlikteliğimizle yol almak elzemdir. Gülistanların, Pınarların, İpeklerin hesabını patriyarkayı yıkmak için attığımız her adımda sormaya yaklaşıyoruz. Bunu net olarak ortaya koymak gerekiyor.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 219

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

“BU KAMPANYANIN ÜRETEN YANI, KADIN ÇALIŞMAMIZIN ESKİ HEYECANINI YARATTI”

Yeni Demokrat Kadın'ın “Pandemiye kadınlar konuşuyor, patriyarkanın maskesi düşüyor: Pandemiye bir de bana sor!” şiarıyla başlattığı kampanya çalışmaları bir çok yerde sürüyor. Oldukça verimli ve coşkulu bir çalışma yürüten YDK, önemli bir motivasyon ve enerji açığa çıkardı ve bunu sürdürmeye devam ediyor.

İSTANBUL

Kampanyamız bir ayını geride bırakırken Kadıköy'de Yoğurtçu Parkı'nda buluşarak kampanyanın geride kalan dönemini değerlendirdik. Temas ettiğimiz kadınları çoğaltma üzerine tartıştık. Hem piknik yapıp hem sohbet ettiğimiz buluşmada çalışmalarımızı İstanbul Sözleşmesi gündemi ile birleştirmenin önemi ve kadınların enerjisinden aldığımız güç üzerine konuştuk.

YDK'nın tartışmalarından kısa kısa aktarımlar şu şekilde:

“Çevremizdeki kadınlarla iletişim kurma konusunda önemli bir araç haline geldi kampanya. Dağınıklığımızı toparlayıcı ve motivasyon kaynağı. Görünürlük anlamında önemli.”

“25 Kasım ve 8 Mart gibi takvimsel giden bir YDK çalışması vardı son yıllarda. Ama bu kampanyanın üreten yanı, kadın çalışmamızın eski heyecanını yarattı bende. Uzak kaldığımızı düşündüğümüz semtlerde kadınlara yeniden dokunmak, böylesi bir süreçte yan yana geliyor olmak çok önemli.”

“Pandemi dönemi kadınlara baskı olarak dönen bir süreç oldu. Kadın mücadelesini sadece devlete karşı vermiyoruz, devrimci-demokrat kesimler içerisindeki erkek dile ve düşünceye karşı da vermeliyiz bu mücadeleyi.”

“Bu kampanya bir sonuç aslında. Bu kampanya ile toplanacak olanları bir toplumsal bellek olarak düşünüyorum kadınlar açısından. Bu konuda yelpaze ne kadar geniş olursa, edineceğimiz sonuçlar o denli faydalı olacaktır. Çalışmaların henüz o genişlikte olduğunu düşünmüyorum. Ancak bu ihtiyacın daha çok pandemi sürecinde

olduğunu ve bu açıdan eksik kaldığını düşünüyorum.”

“Bu kampanya bir adımdır. Bunun geri dönüşümünün olumlu olacağını, daha fazla kadınla iletişim halinde olup kendi içimizdeki o erilliği daha fazla kırmaya başlayacağımızı düşünüyorum.”

“Kampanyanın önemli bir yanı toparlanma, daha güçlü bir özne olma ama tek başına bu değil aslında. Biz pandemi döneminde kadınların yaşadıklarını duyurmak ve sesimizi bu konuda yükseltmek istiyoruz. Katıldığım kimi çalışmalar ve röportajlardan bu açıdan çok etkilendim ve yaptığımız işin ne kadar değerli olduğunu fark ettim.”

Gülsuyu: “Pandemi, ekonomik sıkıntı ve yalnızlaşma demektir”

Pandemiye Gülsuyu'nda eğitim ve sağlık emekçisi ile tekstil işçisi kadınlarla konuştuk. Hem hastalık hem gelecek kaygısı taşıdıklarını belirten kadınlarla sohbet ederken, pandemi döneminin zorluklarını hatırladık, bu sürecin duygusal ve psikolojik olarak da yıpratıcı geçtiğini konuştuk.

Tekstil işçisi arkadaşımız hem virtüse karşı evde ve ailesi için kaygı duyduğunu hem de işe gitmediği için her an işini kaybetme korkusuyla yaşadığını anlattı. Bir çuval fabrikasında çalışan eşinin bu süreçte psikolojisinin bozulduğundan bahseden kadın, hemen her gün bir vakanın açığı çıktığı, bir müdürün enfekte olarak yaşamını yitirdiği fabrikadan eve gelen eşini dezenfekte etmek için uğraştığını, bunun da aile ilişkilerinde soruna neden olduğunu söyledi aktardı.

Bir hastanede sekreterlik yapan arkadaşımız ise sağlık emekçilerinin bu süreçte ciddi zorluklarla karşılaştığını, pandemiyin ciddi anlamda kendilerinde psikolojik yıpranmaya neden olduğunu aktararak özellikle hastanede çalışan temizlik işçisi ve sekreterler gibi emekçilerin emeklerinin daha yoğunlaşmasına karşın daha görünmez hale getirildiğini belirtti. Hem iş hem de

evdeki yoğunluk karşısında zaman zaman omuzlarının düştüğünü anlatan arkadaşımız, çocuğu için her seferinde kendisini toparlamaya çalıştığını anlattı.

İZMİR

YDK İzmir'de pandemi ve normalleşmeyi sorduklarında kadınların, devletin “hayat eve sığar” demesinin yetmeyeceğini kendilerinin de bildiğini ve alınmayan tüm önlemlerin bedelini halkın ödediğini söyledi aktardı.

Küçük bir tekstil fabrikasında çalışan Başak, pandemiyin bir kadın olarak hayatını daha da zorlaştırdığını anlattı. Sağlık Bakanlığı açıklamalarını gerçekçi bulmadığını söyleyen Başak, devletin “hayat eve sığar” dediğinde bile hayatın eve sığmayacağını bildiğini söyledi ve “Devletin aldığı, daha doğrusu almadığı bütün önlemlerin cezasını halk ödedi” dedi.

Balıkesir ve Muğla'dan kadınlar anlattı: “Pandemi nefret saldırıları için bahane...”

“Pandemiye bana sor” diyen Muğla'dan Deniz ve Balıkesir'den Meyra, pandemiyin nefret üretimi için bahane edildiğine, “normalleşme”nin kurallar olmadan anlam taşımayacağına vurgu yaptılar.

Balıkesir'den Meyra, “İlk başta her şey şaka gibi geldi, sanki okullar sadece 3 hafta tatil edilmiş ve geri döneceğimizi sanıyorduk. Lakin hiç öyle olmadı” diyor. Normalleşmenin bir yerden başlaması gerektiğini düşünen Meyra, devletin ilk baştaki kurallarına devam etmesi halinde normalleşmenin bir anlam taşıyacağını söyledi. Denetleme ile gündelik yaşamdaki tavizlerin azalabileceğini söyleyen Meyra, bunların aslında devlet açısından çok zor şeyler olmadığına vurgu yaptı. Babası sigara içerken ceza yediğini söyleyen Meyra, ama polis onna ceza keserken maskesi olmadığını anlattı ve “Kendilerine gelince rahatlar” dedi.

“Kabul aşamasına geçmemize az bir zaman kaldı”

Pandemi sürecinde çok yoğun homofobik ve transfobik söylemlere maruz kaldıklarını söyleyen Muğla'dan Deniz, bu söylemlerden kaynaklı bu süreçte Muğla'da yaşıyor olmasına rağmen ölüm korkusu yaşadığını ifade etti. Pandemiye LGBTİ+'lara saldırı meselesinde bahaneye dönüştürüldüğüne dikkat çeken Deniz, toplumda LGBTİ+'ların kabul görme aşamasına az bir süre kaldığına inandığını belirtti.

